AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

f 2,50

Het geheim der blauwe aarde

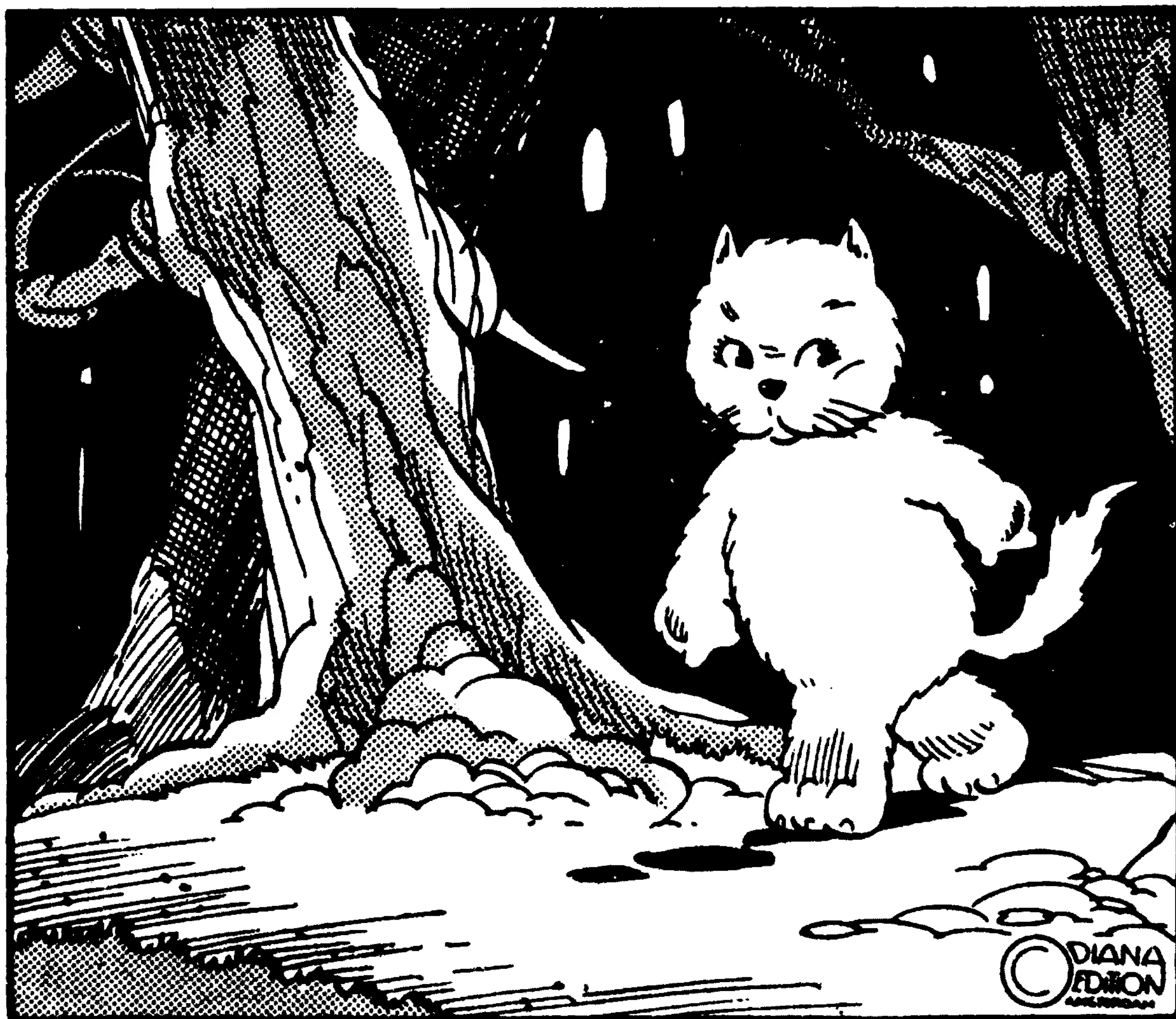
AVONTUREN VAN

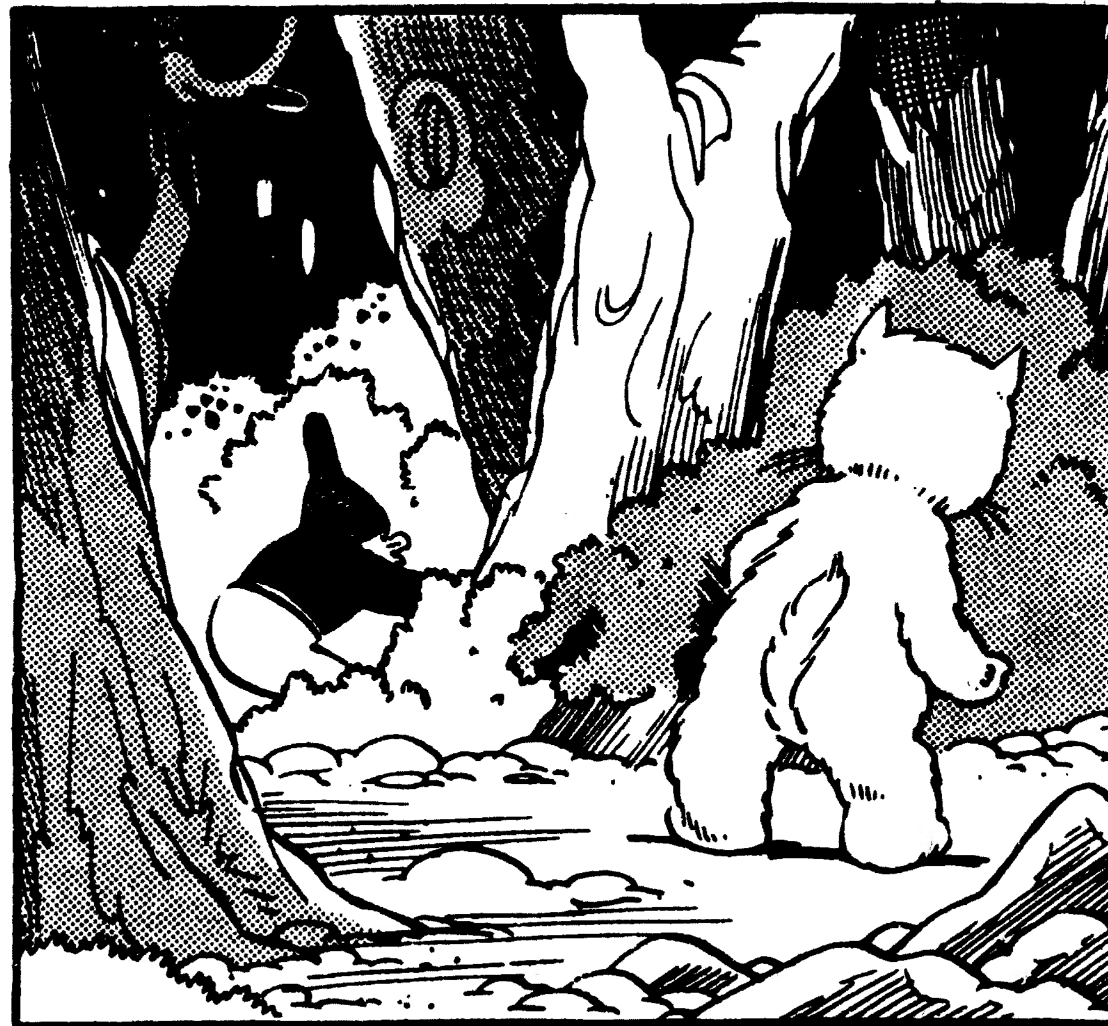
TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

Het geheim der blauwe aarde

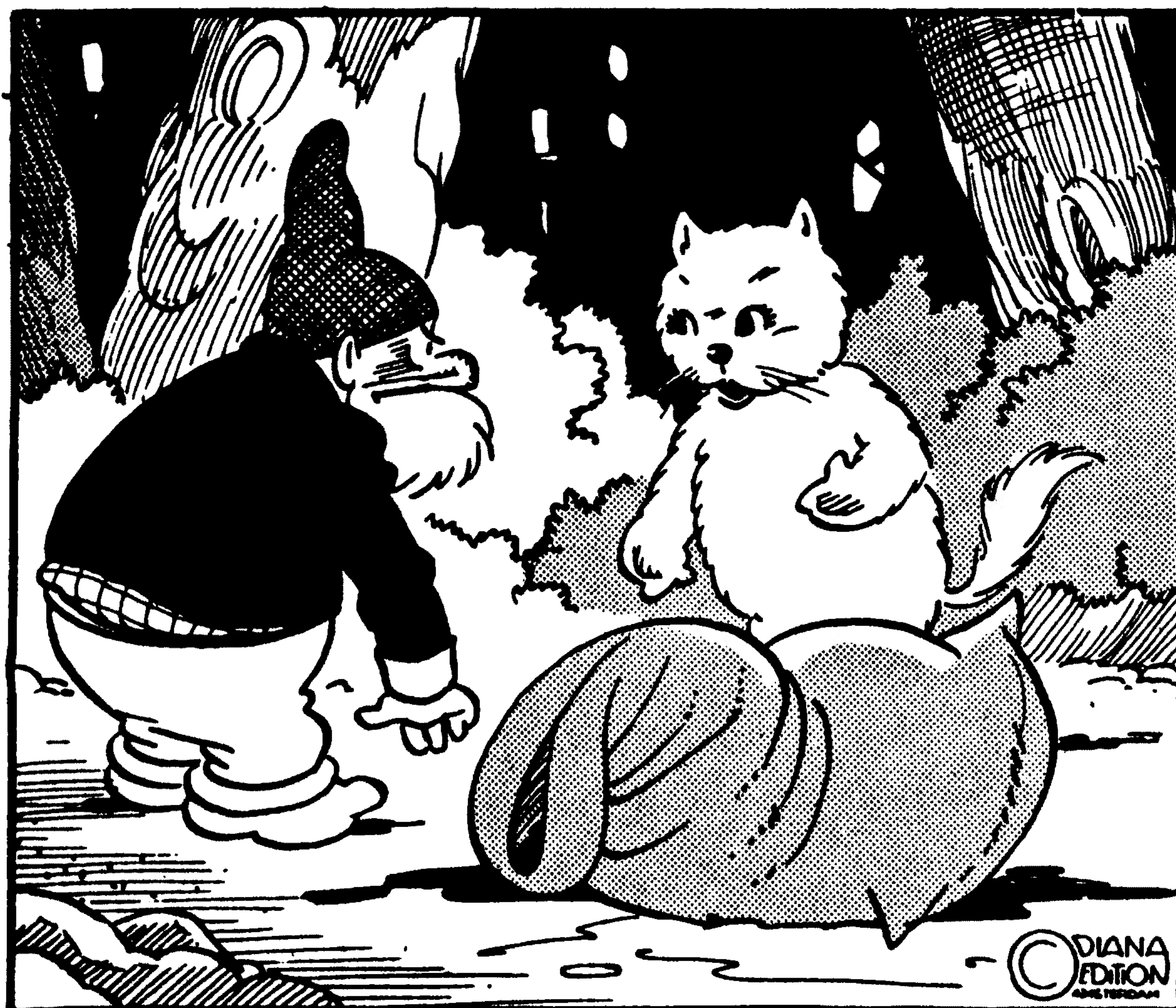

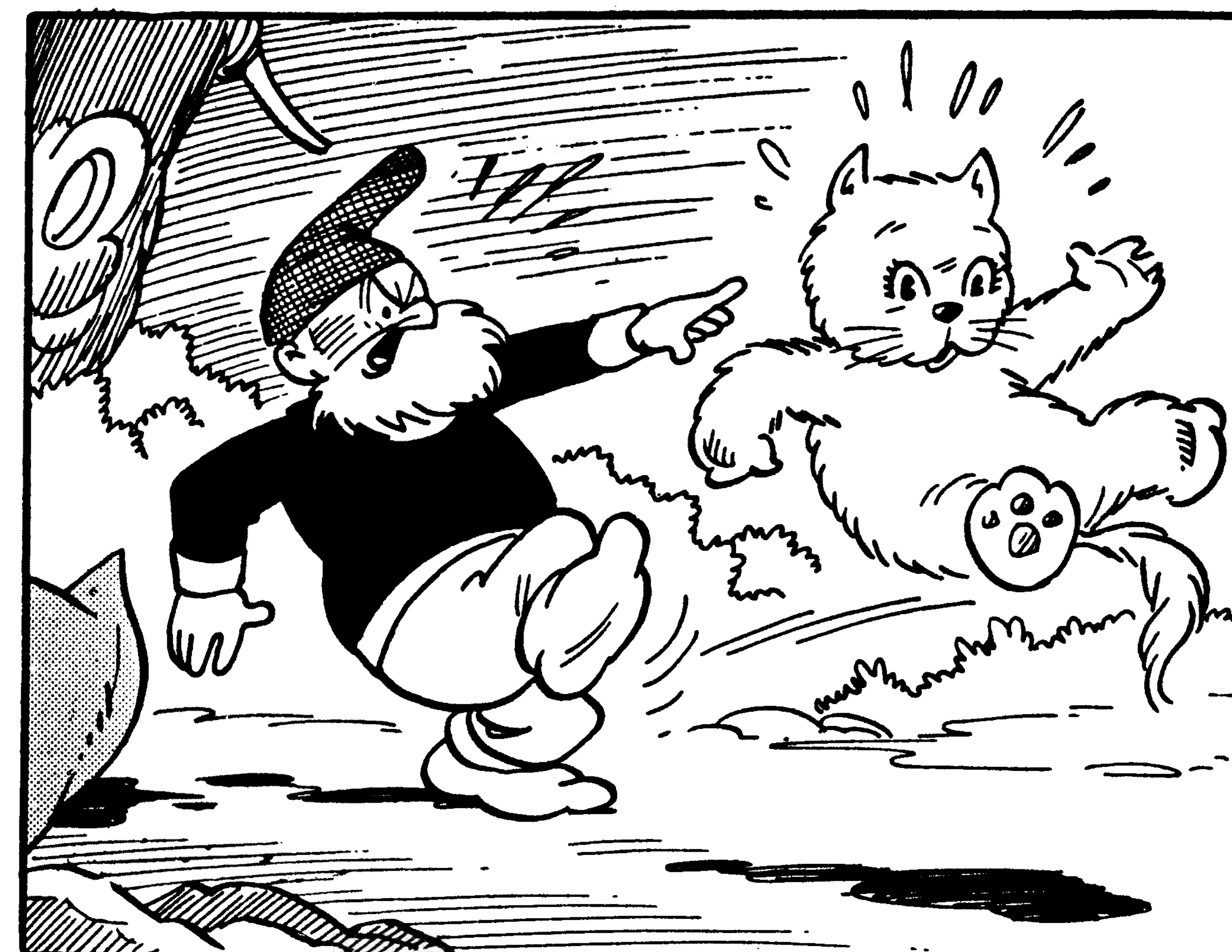

Tom Poes woonde dicht bij een groot woud. Daar wandelde hij graag in, want je kunt er van alles beleven; bij de ene boom weet je niet wat je bij de volgende zult zien. Op een dag was hij vroeg op stap gegaan. De zon scheen stralend en de vogels zongen. „Echt een dag voor avonturen," dacht Tom Poes.
Hij had misschien een half uurtje gelopen, toen hij een luid gehijg hoorde.

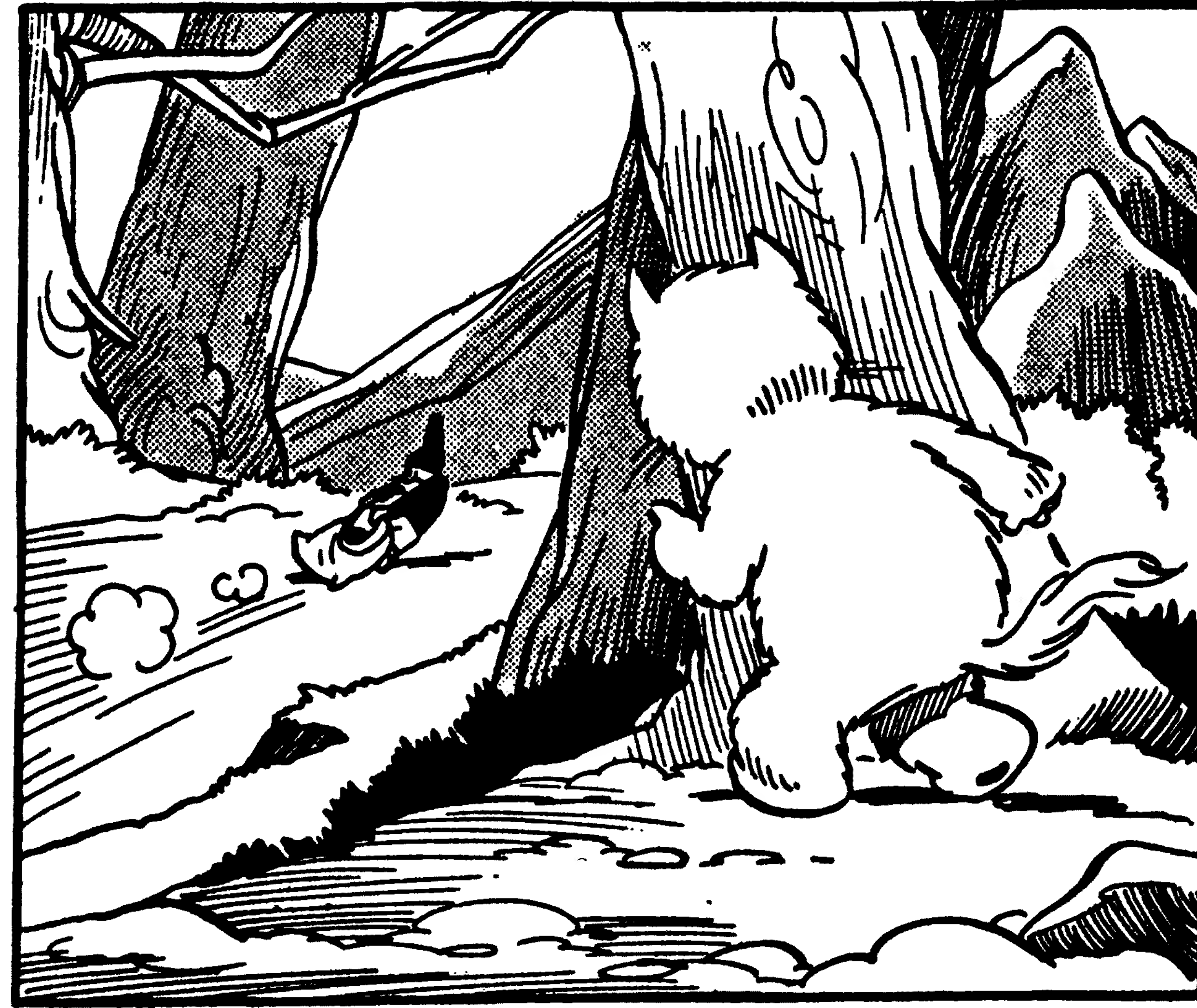
„Dat is vreemd," dacht hij. „Wanneer je in een bos gezucht hoort en je doet het niet zelf, dan moet er iemand anders zijn." Hij keek eens om zich heen en toen zag hij een eindje beneden zich een dwerg, die steunend een grote zak over het bospad trok.
„Tjonge," dacht Tom Poes. „Dat is een zware vracht voor zo'n klein mannetje! Wat zou hij daar mee willen? Wat zou er in die zak zitten? Daar moet ik het mijne van hebben!"

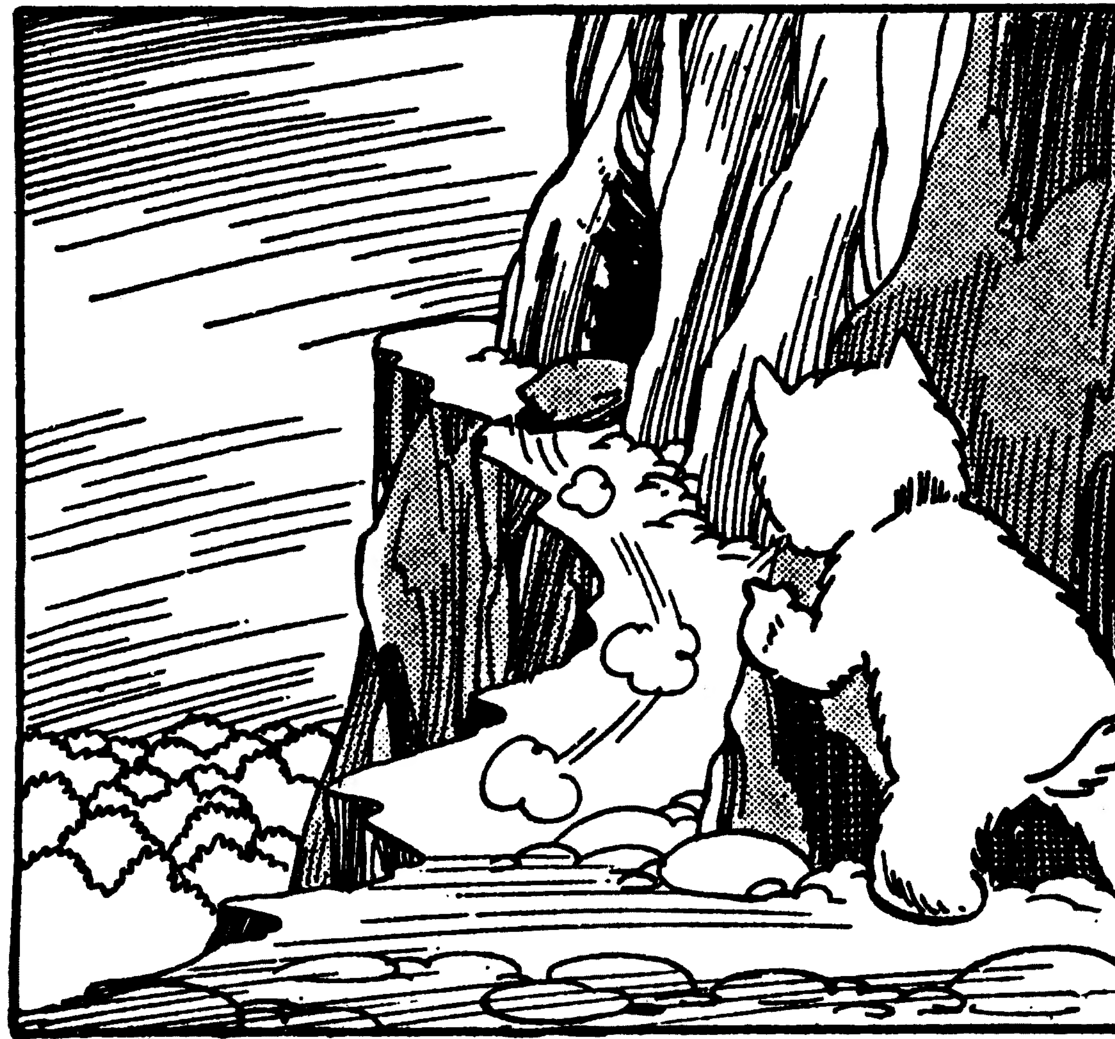
Tom Poes ging naar de dwerg toe en kuchte eens. „Wat zit er in die zak?" vroeg hij. „Is het erg zwaar? Eh. . . Ik heet Tom Poes," voegde hij er aan toe om niet onbeleefd te schijnen. „Zal ik je helpen trekken? Ik ben vreselijk sterk!" Maar de dwerg was helemaal niet vriendelijk. „Wil je maken, dat je weg komt?" riep hij. „Wat ik doe, gaat je niets aan! Verdwijn! Gauw!! Je wilt weten wat er in die zak zit! Weg met jou! Vooruit!" „Ik vroeg alleen maar. . .," begon Tom Poes en toen verloor de dwerg zijn geduld. „Weg, zeg ik je!" krijste hij, terwijl hij helemaal paars werd in zijn gezicht. En toen Tom Poes nog niet vlug genoeg liep, gaf hij hem een trap, die flink aankwam.

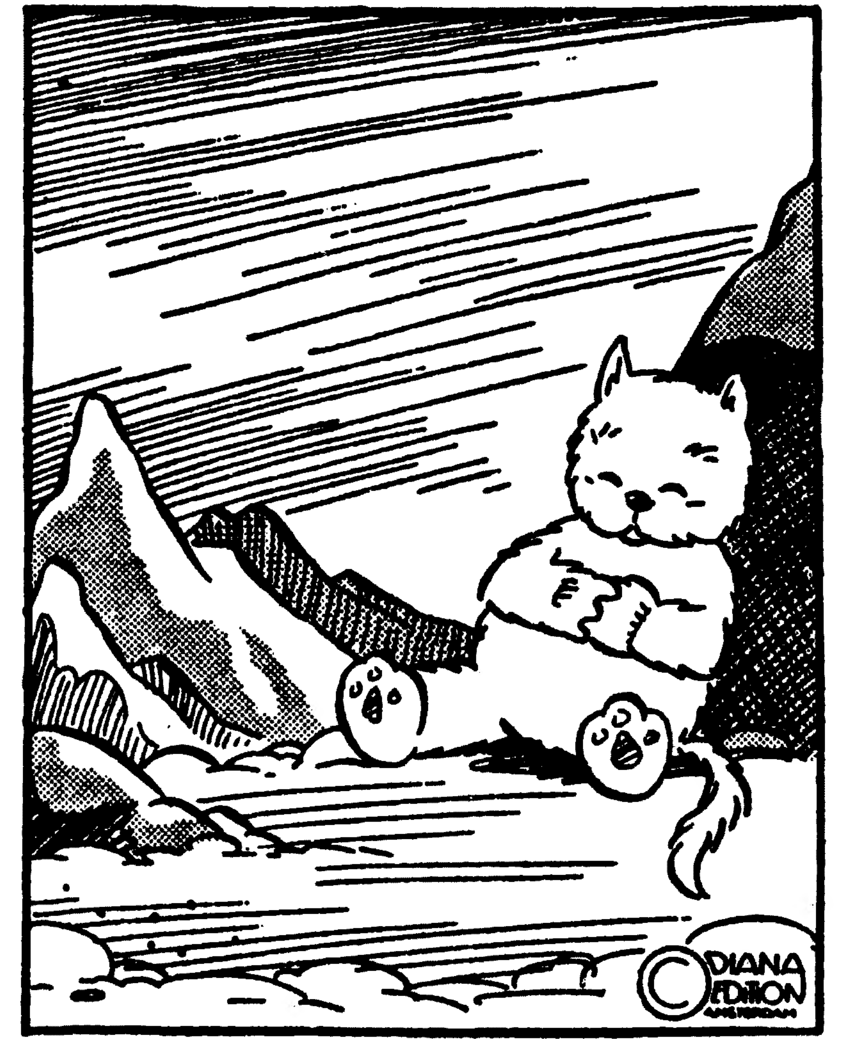

Nou, je begrijpt dat Tom Poes boos was!
„Dat gaat zó maar niet!" dacht hij, terwijl hij langzaam overeind krabbelde. „Waarom gaf die dwerg me een schop? Ik was toch netjes en beleefd tegen hem? Er is vast iets niet in orde met dat ventje, er zit natuurlijk iets in die zak wat niet pluis is! Maar ik wil er het mijne van hebben, ik ga er achter aan!"

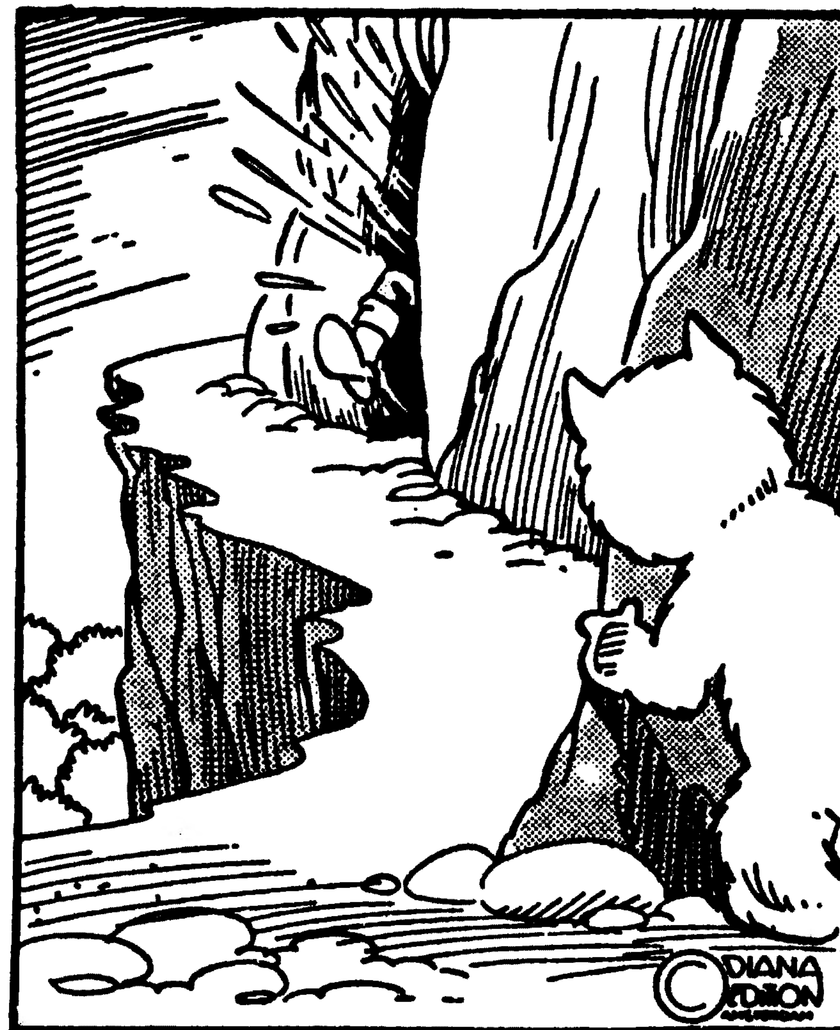
Voorzichtig sloop hij het bospad af in de richting waarin de dwerg verdwenen was en na een poosje kreeg hij het boze mannetje weer in de gaten.
Hij zorgde er voor dat hij achter de bomen bleef en terwijl hij langzaam volgde, zag hij dat de dwerg zijn vracht tegen een hoge berg op begon te slepen.
„Waar gaat dat naar toe?" dacht Tom Poes.

De dwerg klom steeds maar hoger. Hijgend en steunend trok hij zijn vrachtje over het kronkelige bergpad, totdat hij ten slotte in een spelonk tussen de rotsen verdween.
„Aha!" dacht Tom Poes, die hem, voorzichtig sluipend, gevolgd was. „Daar woont hij dus! Het lijkt me het beste, om nu maar te wachten totdat het donker wordt. Dan kan ik op mijn gemak eens een kijkje in die grot gaan nemen."
Hij ging op zijn gemak tegen de rotswand zitten om te wachten totdat de avond zou vallen.
Maar hij was een beetje moe geworden van het gesluip achter de dwerg en het duurde dan ook niet lang of hij viel in slaap.

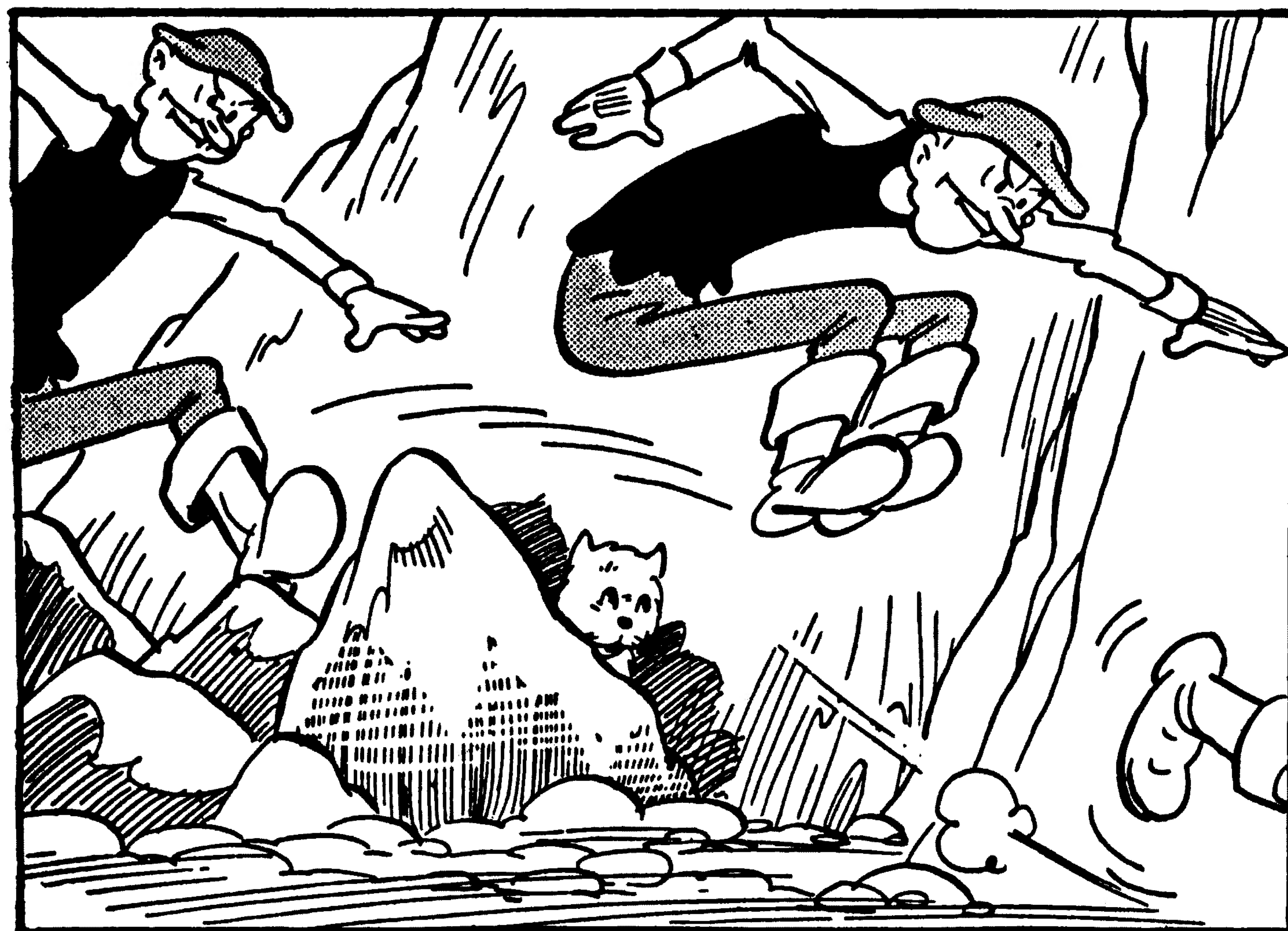

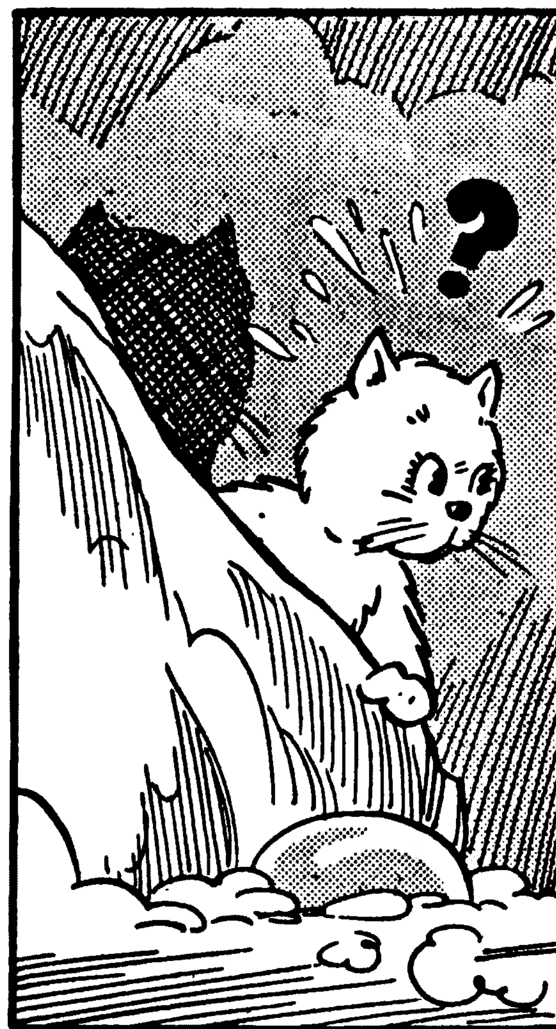

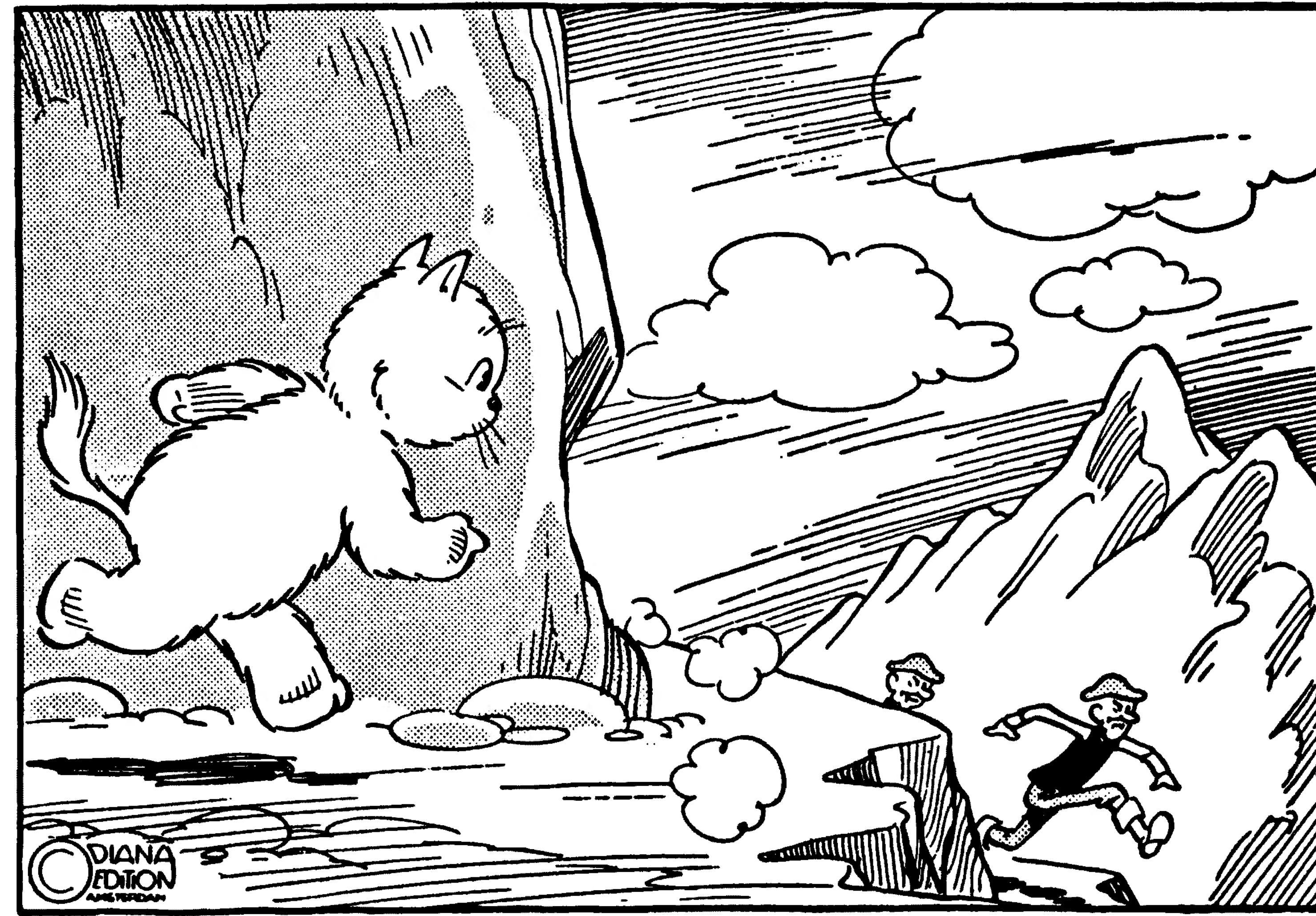

Na een lange tijd schrok hij ineens wakker van een vreemd geluid; het geluid van vele stemmen en zware stappen. Eerst dacht hij dat de dwerg er aankwam, maar dat kon eigenlijk niet, omdat kleine mannetjes altijd zachtjes lopen.
Hij keek daarom voorzichtig om de hoek en toen zag hij uit de spelonk van de berg een reus komen, die grote stappen nam en erg hard zong. Maar hij was niet alleen! Achter die reus aan kwam er nog één en toen nog een reus en toen nog één.
Er kwam geen einde aan, en allemaal liepen ze even hard en allemaal zongen ze hetzelfde lied, dat tegen de bergen weerkaatste:

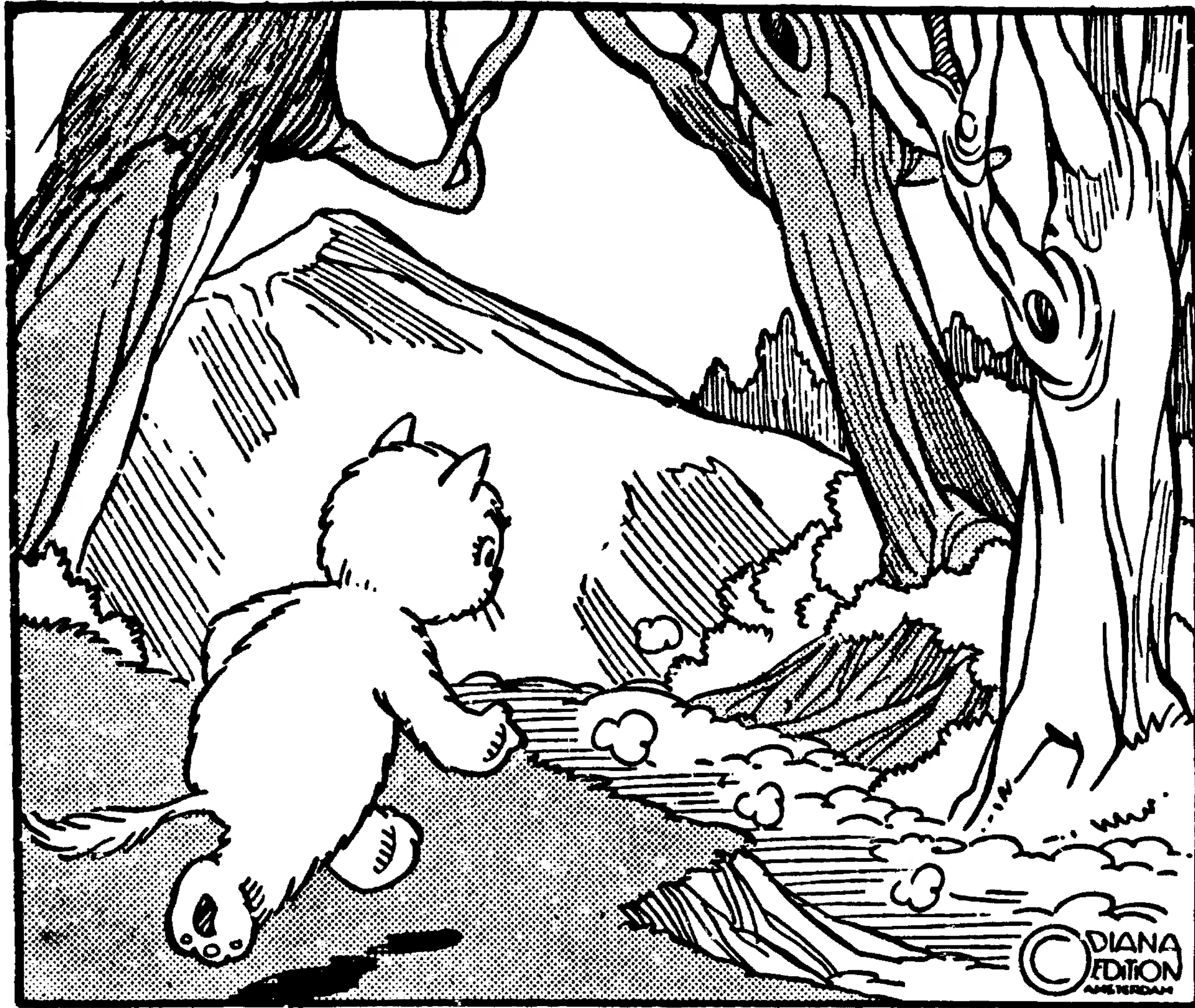
„Falderalderaarde-falderalderaarde
Wij komen uit de blauwe aarde,
Wij gaan de gouden staven halen
Uit het kasteel der witte zalen."

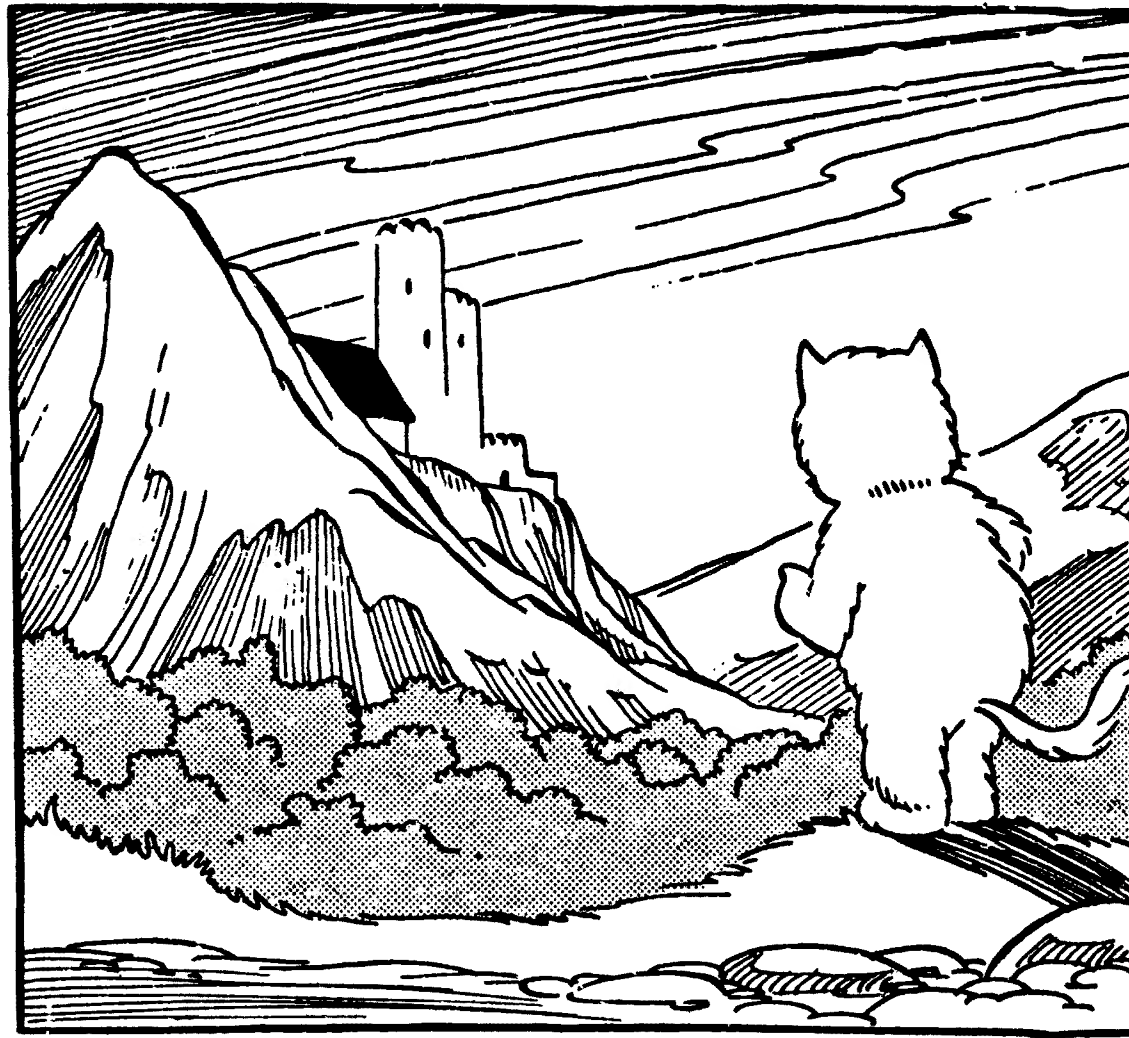

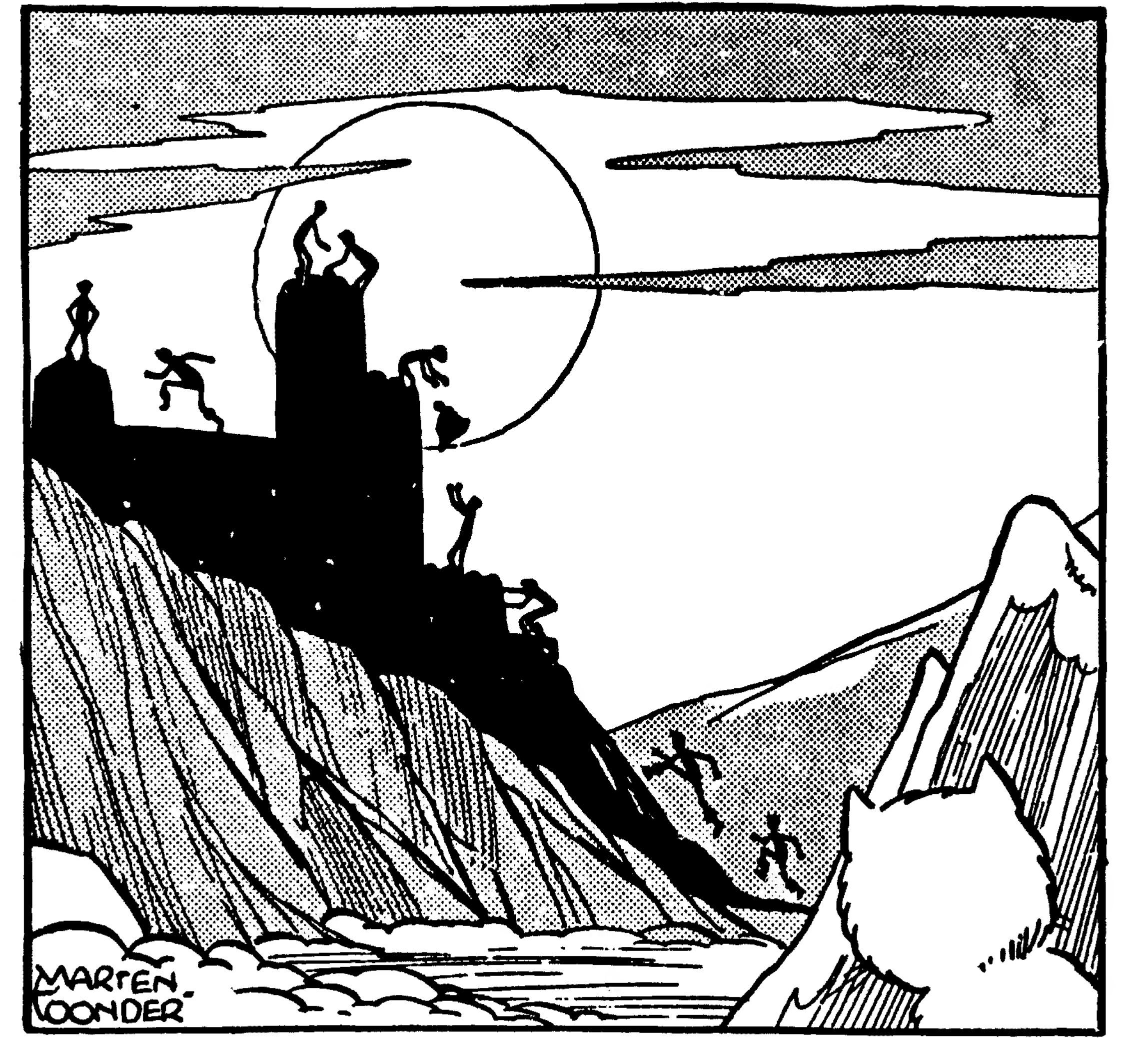

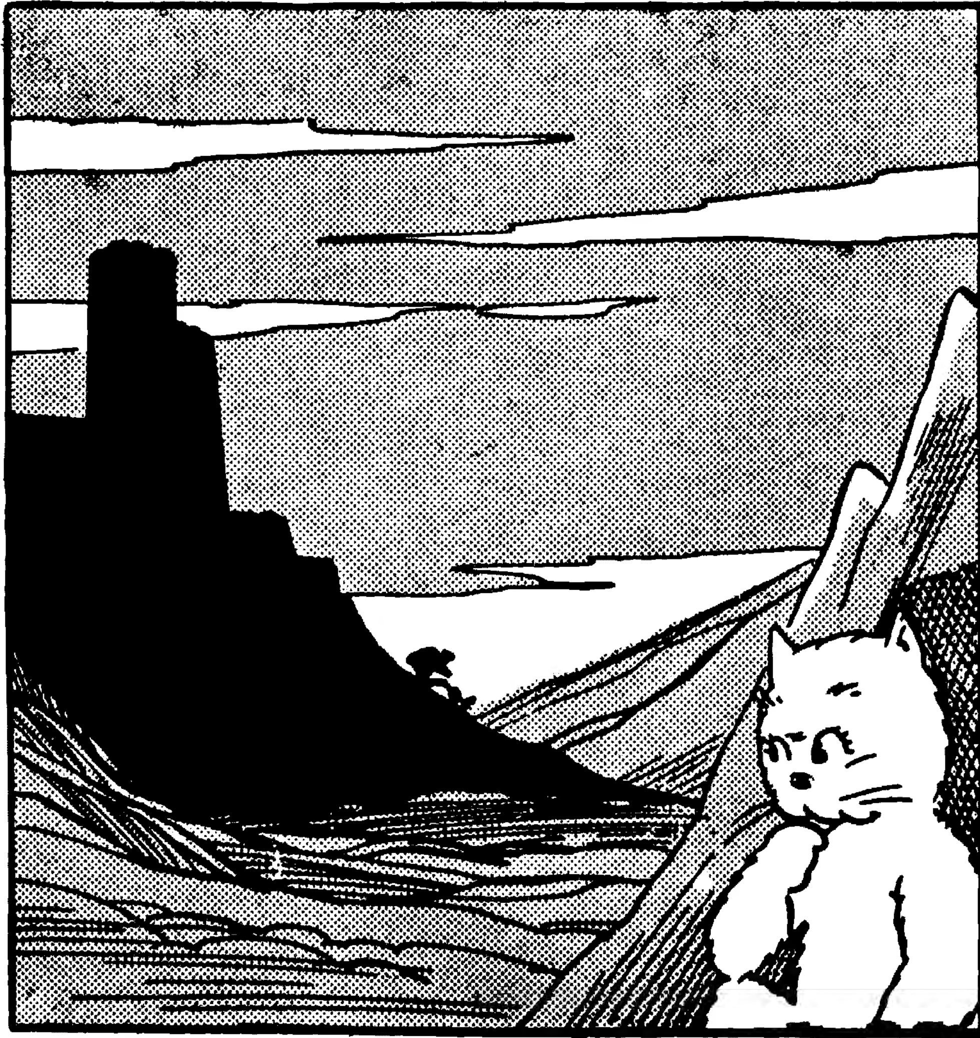
De reuzen kwamen regelrecht naar de hoek toe waarachter Tom Poes verborgen was, zodat hij maar nèt de tijd had om zich achter een grote steen te verschuilen. En hij zat er nauwelijks of daar waren ze al! Met hun lange benen sprongen ze overal overheen, en de grond dreunde van hun stappen. Gelukkig merkte geen van hen, dat Tom Poes daar verscholen zat; maar toch slaakte hij een zucht van verlichting toen de laatste reus om een bocht van het pad verdwenen was. „Tjonge," dacht hij. „Ik zou wel eens willen weten wat de dwerg met die reuzen te maken heeft en wat ze bedoelen met het lied dat ze zongen. Het lijkt me het beste om achter ze aan te gaan en eens te zien waar ze die gouden staven vandaan willen halen!"
Hij stond dus op en zette het op een lopen.

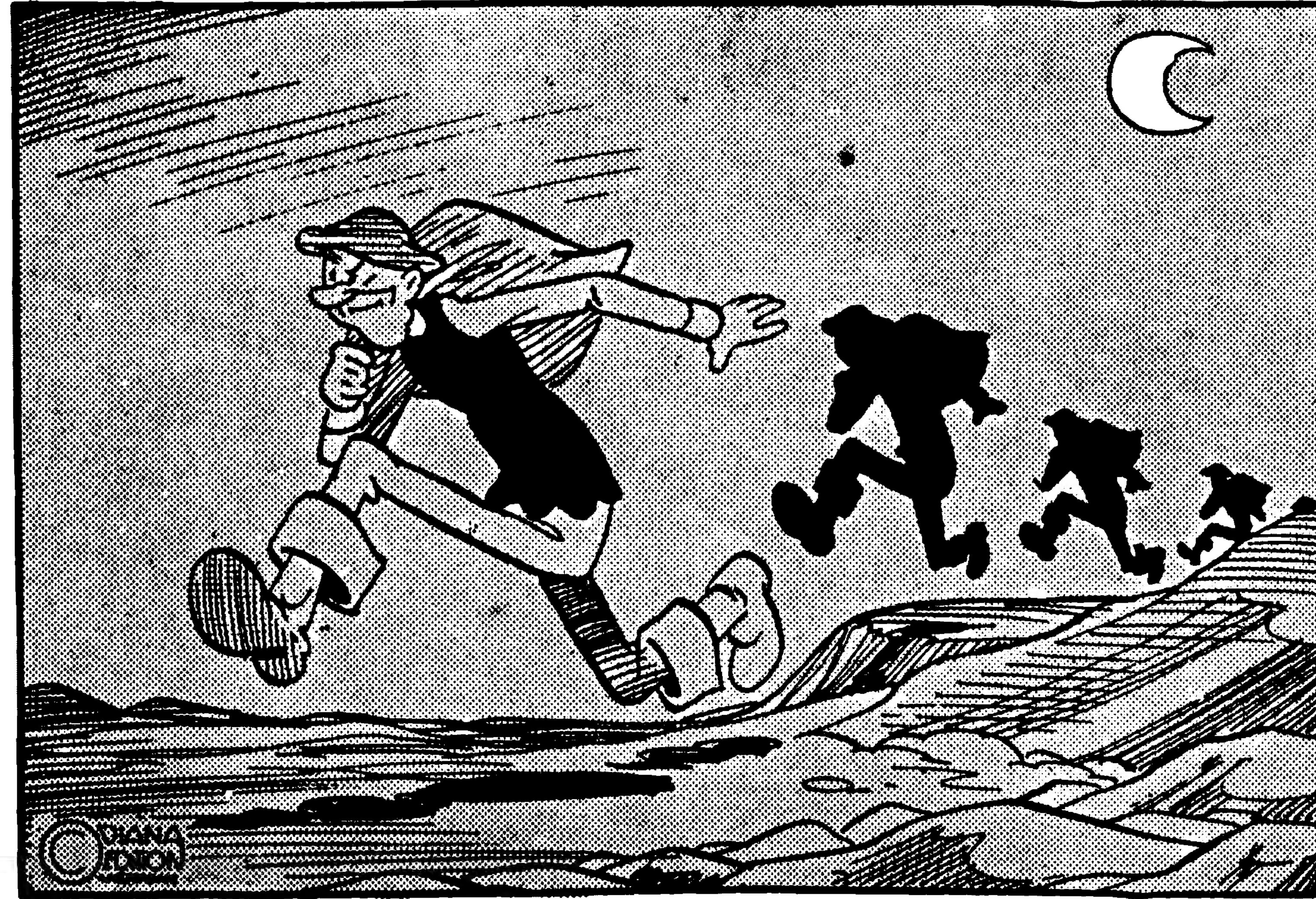

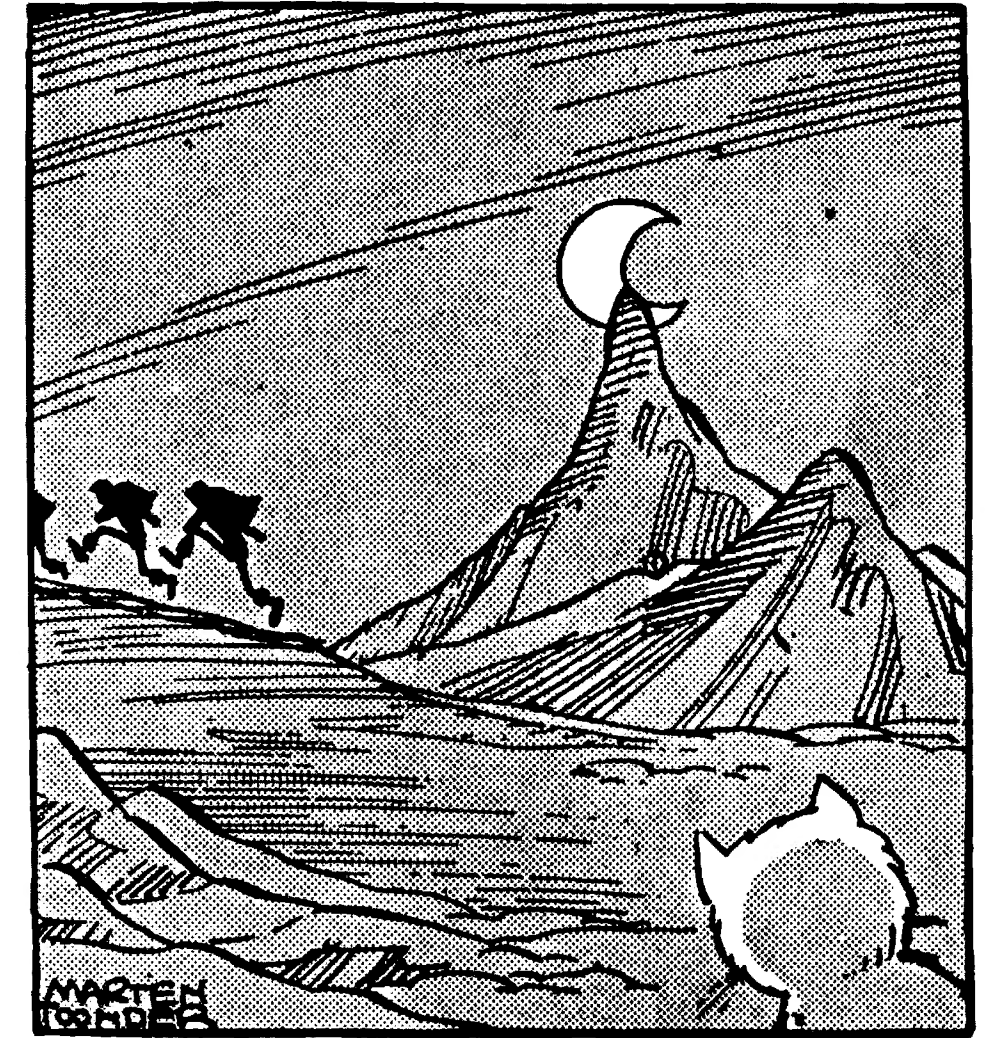

Dat moest wel, want de reuzen waren al uit het gezicht verdwenen en hij hoorde alleen nog maar hun dreunende voetstappen. Achter dat geluid ging hij aan, zo vlug als zijn korte beentjes hem dragen konden. En na een poosje zag hij in de verte een groot kasteel.
„Wat zongen die reuzen ook al weer?" dacht hij. „O, ja, . . . wij gaan gouden staven halen uit het kasteel der witte zalen. . . Dat zal het kasteel dan wel zijn! Hm, daar moet ik bij wezen!" Hij zette het weer op een lopen en toen hij niet meer verder kon, omdat hij dan ontdekt zou zijn, keek hij om een hoekje van een rotsblok. Daar kon hij goed zien, wat er gebeurde.
De reuzen bestormden het kasteel, ze sprongen op de hoge torens, verdwenen door de vensters en gooiden elkaar dingen toe.
„Zeker de gouden staven!" dacht Tom Poes. „Ik zal wachten tot ze klaar zijn en dan de zaak eens dichter bij gaan bekijken."

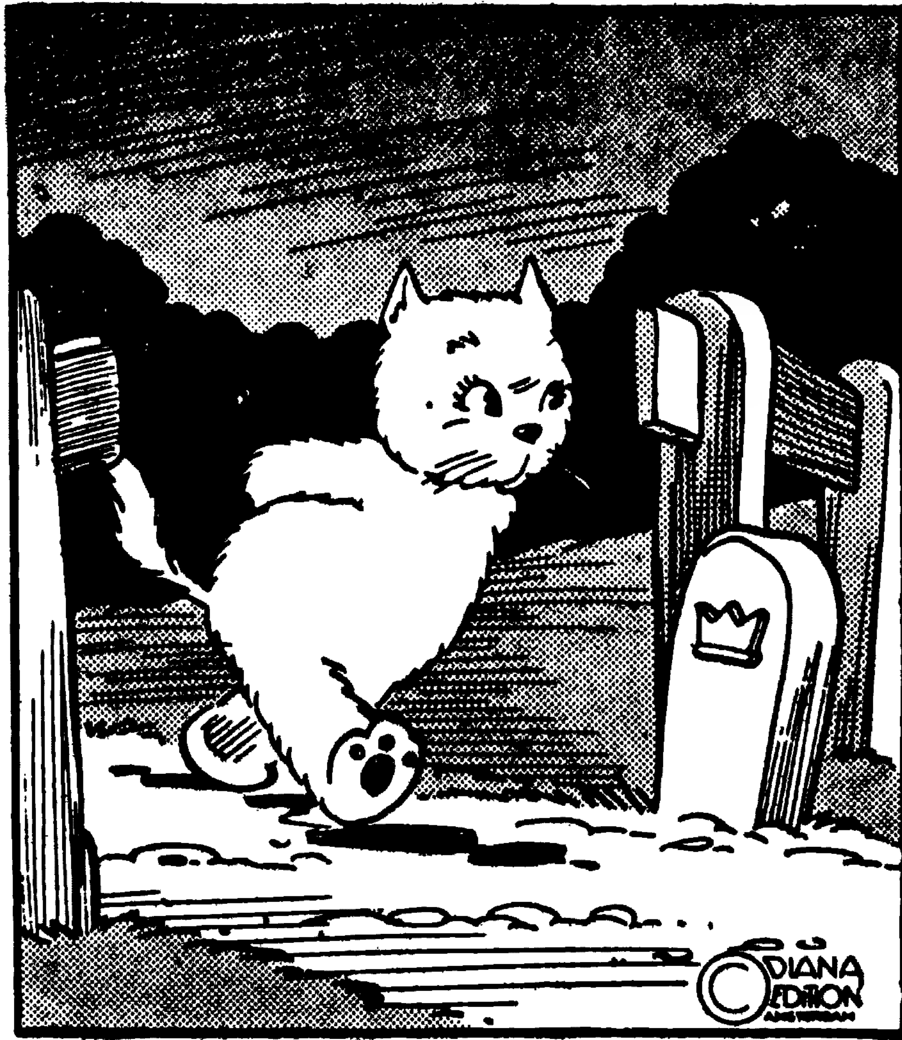

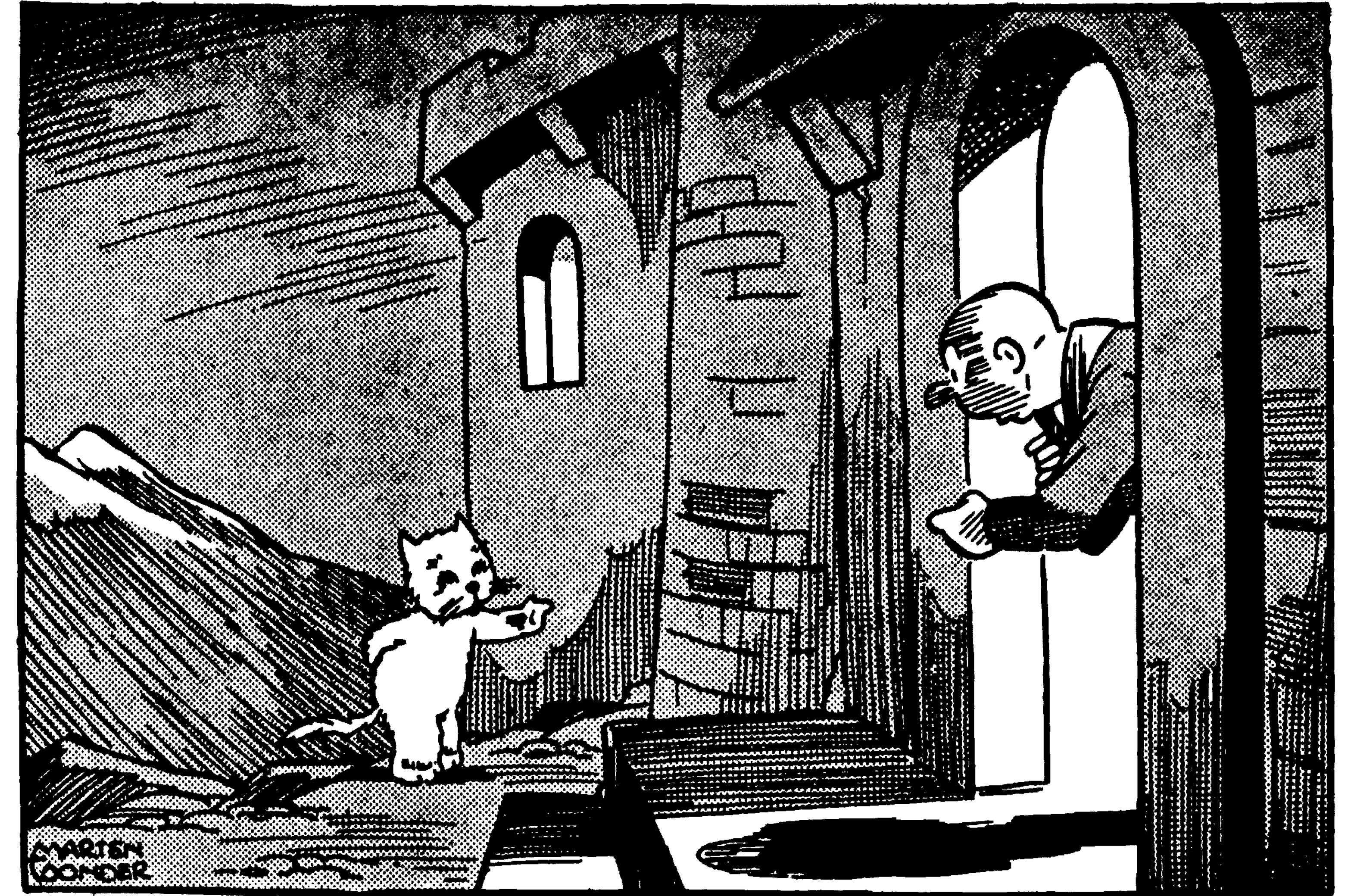
Tom Poes moest erg veel geduld hebben. Het duurde lang voordat de reuzen alles wat ze wilden meenemen, uit het kasteel hadden gehaald en in zakken hadden gedaan. De zon ging intussen onder en de maan stond al aan de hemel toen de reuzen eindelijk de terugtocht aanvaardden.

Met grote sprongen holden ze voorbij de schuilplaats van Tom Poes onder het zingen van een dreunend lied:

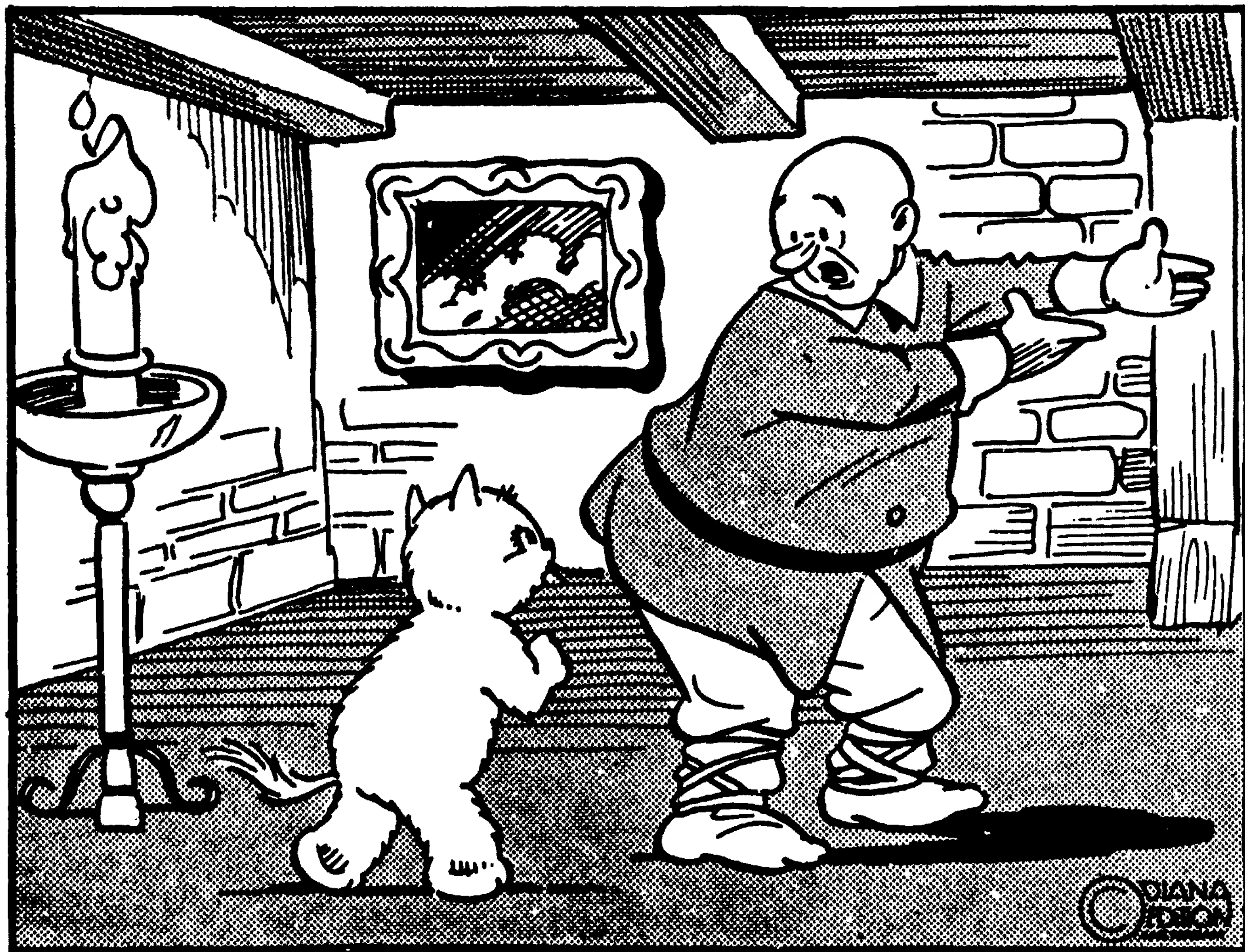
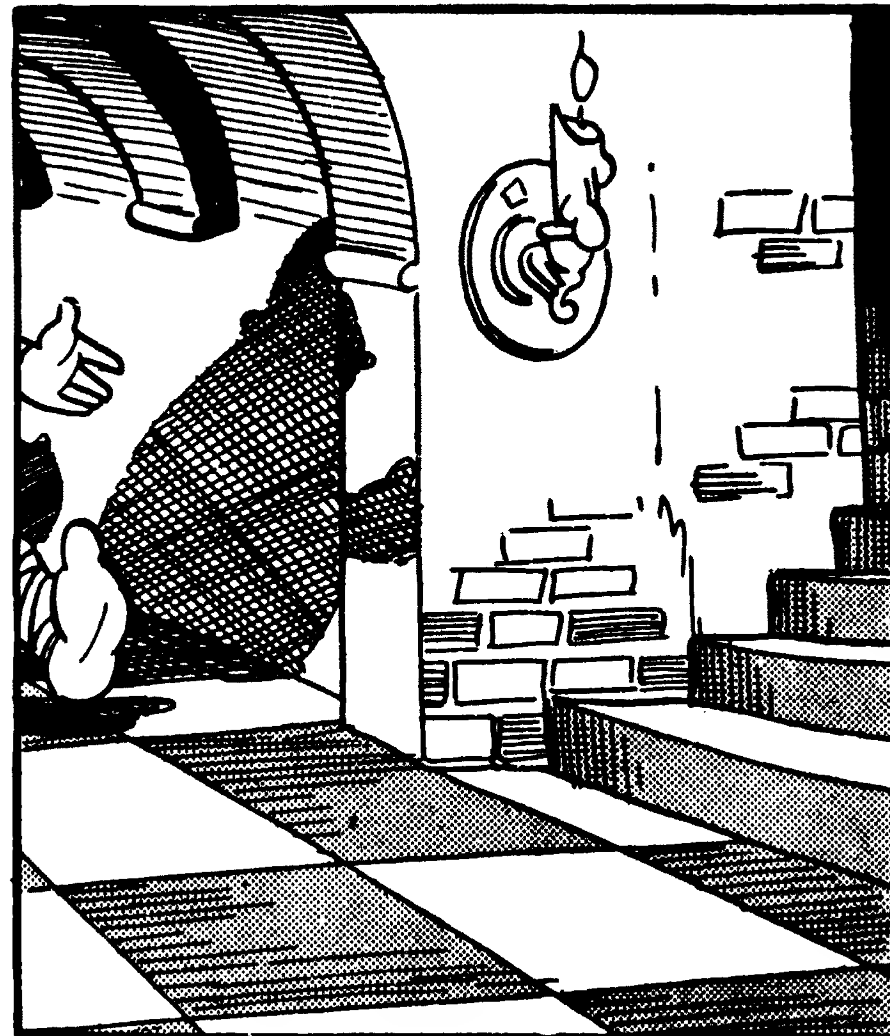
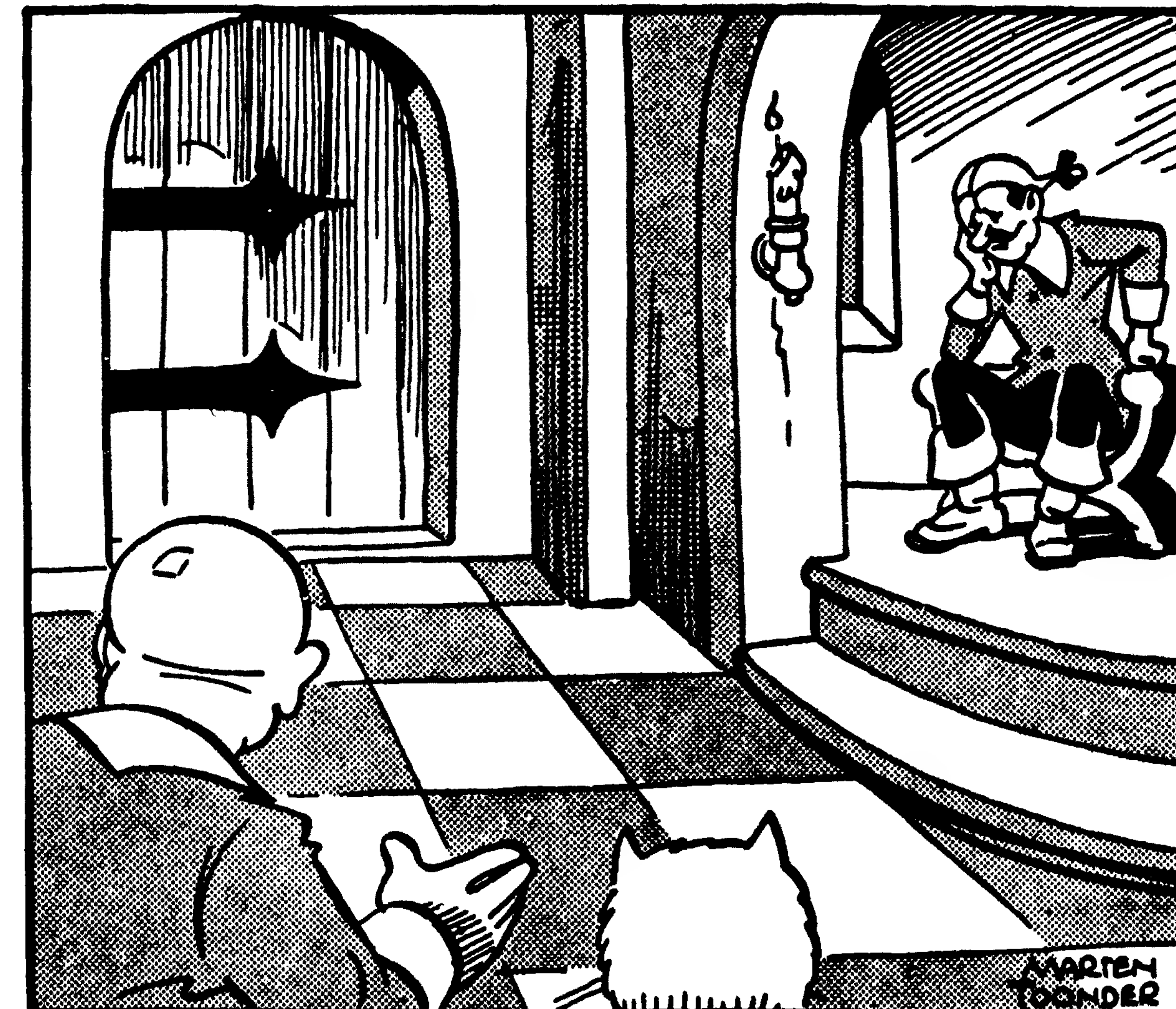
Falderalderaarde — falderalderaarde
Wij komen uit de blauwe aarde
Wij gingen er onbevreesd op uit
En komen terug met rijke buit.

Tom Poes zag ze in het licht van de maan de bergen weer beklimmen en hij zei bij zichzelf: „Ziezo, nu is de tijd rijp om ook eens op het kasteel te gaan kijken. Dit lijkt op roof!"

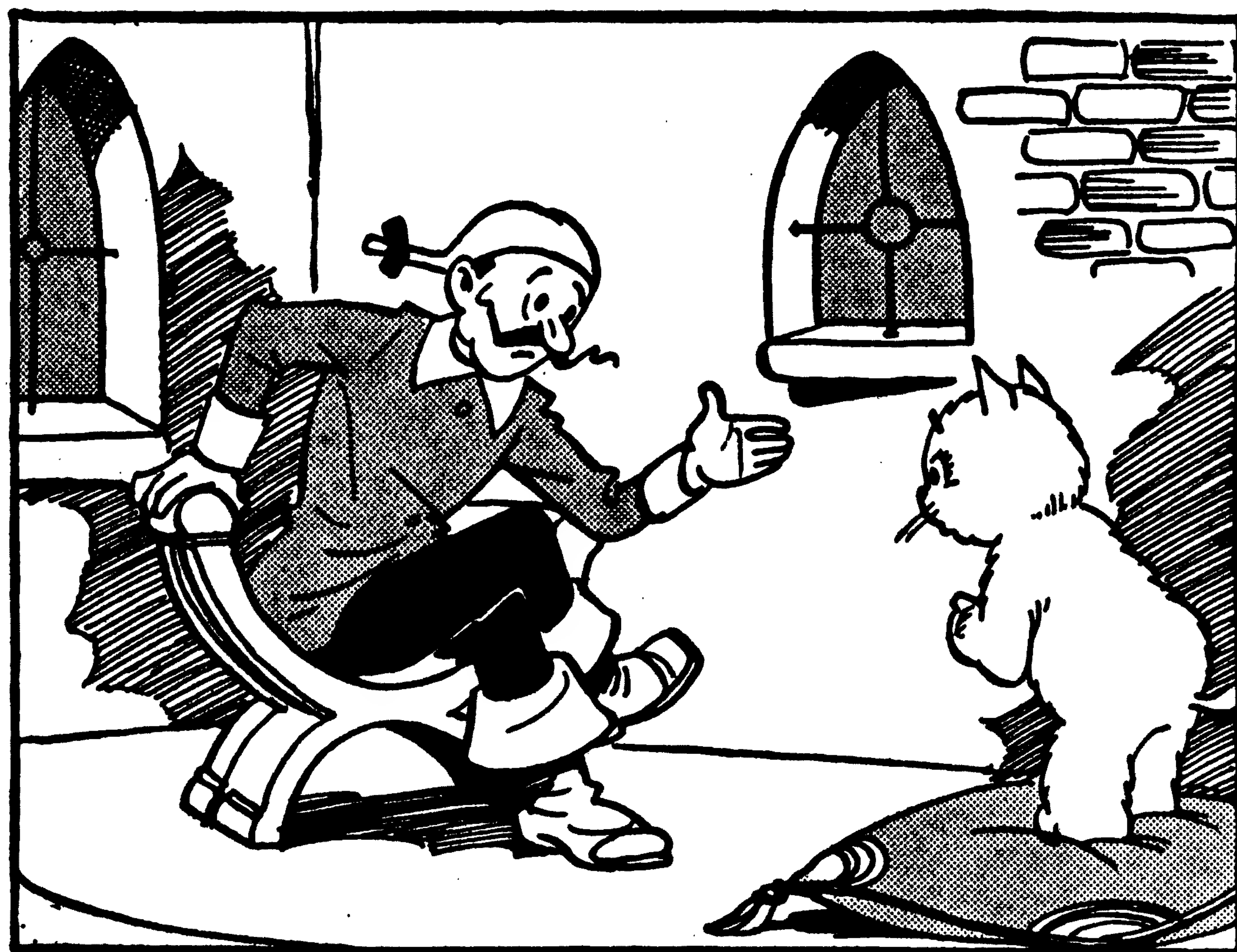

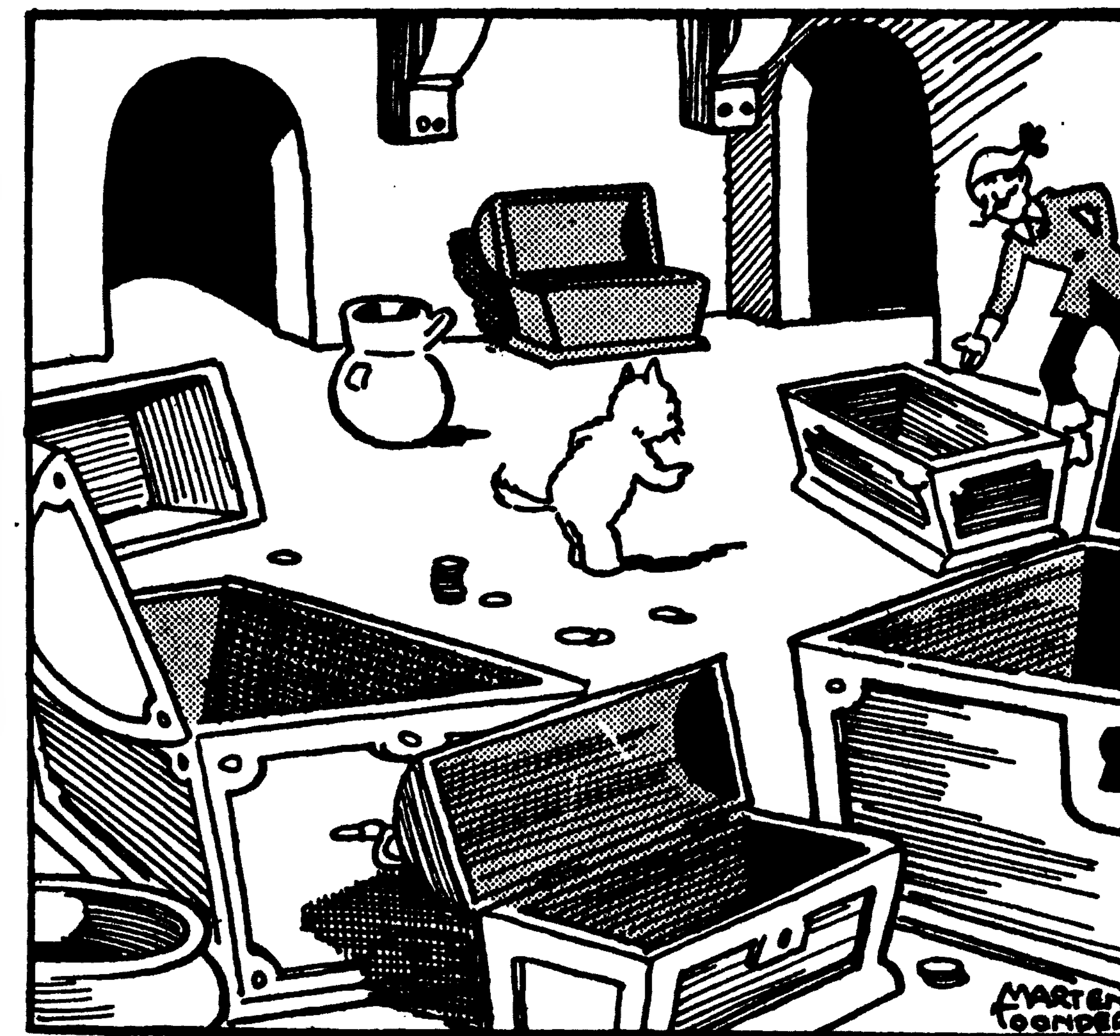
Tom Poes liep met grote stappen op het kasteel toe en liep naar de deur, die open stond. Er brandde binnen licht, maar hij durfde toch niet zo maar naar binnen te gaan. Dat is tenslotte niet netjes en Tom Poes wist hoe het hoorde. Daarom riep hij:
„Is daar iemand?"
Direct werd er een hoofd om de hoek van de deur gestoken dat angstig vroeg:
„Wie is daar? Soms nog meer reuzen?"
„Nee," zei Tom Poes, „ik ben Tom Poes en ik wilde vragen of ik soms kan helpen. Ik zag die reuzen weggaan en ik dacht. . ."
„Kom binnen, kom binnen!" riep het hoofd haastig. „Ja, er is hier iets verschrikkelijks gebeurd! Kom maar gauw, dan zal ik je bij de Markies van Muizenis brengen!"

„Ik ben de kamerdienaar van de Markies van Muizenis," zei de man die Tom Poes binnen gelaten had. „Kom maar gauw mee! Er is iets heel ergs gebeurd, de reuzen hebben alle goudstukken van de Markies gestolen! Allemaa!!"
„Ja, ja," knikte Tom Poes, „zoiets dacht ik al toen ik die reuzen zag lopen en ze hoorde zingen. Maar misschien kan ik de Markies helpen!"
„Ach, als dat eens waar kon zijn!" zei de kamerdienaar, terwijl ze een klein trapje opliepen. „Ach, ach, maar ik kan haast niet geloven, dat zo'n klein iemand. . ."
„Klein!" riep Tom Poes boos. „Ik klein?"
„Zo bedoel ik het niet," zei de bediende vlug.
Maar wat hij eigenlijk wel bedoelde, heeft hij nooit verteld, want ineens stonden ze in een grote zaal en in een hoek daarvan zat de Markies van Muizenis zelf.
„Dit is Tom Poes," kondigde de kamerdienaar met een buiging aan. „Hij komt om u te helpen!"

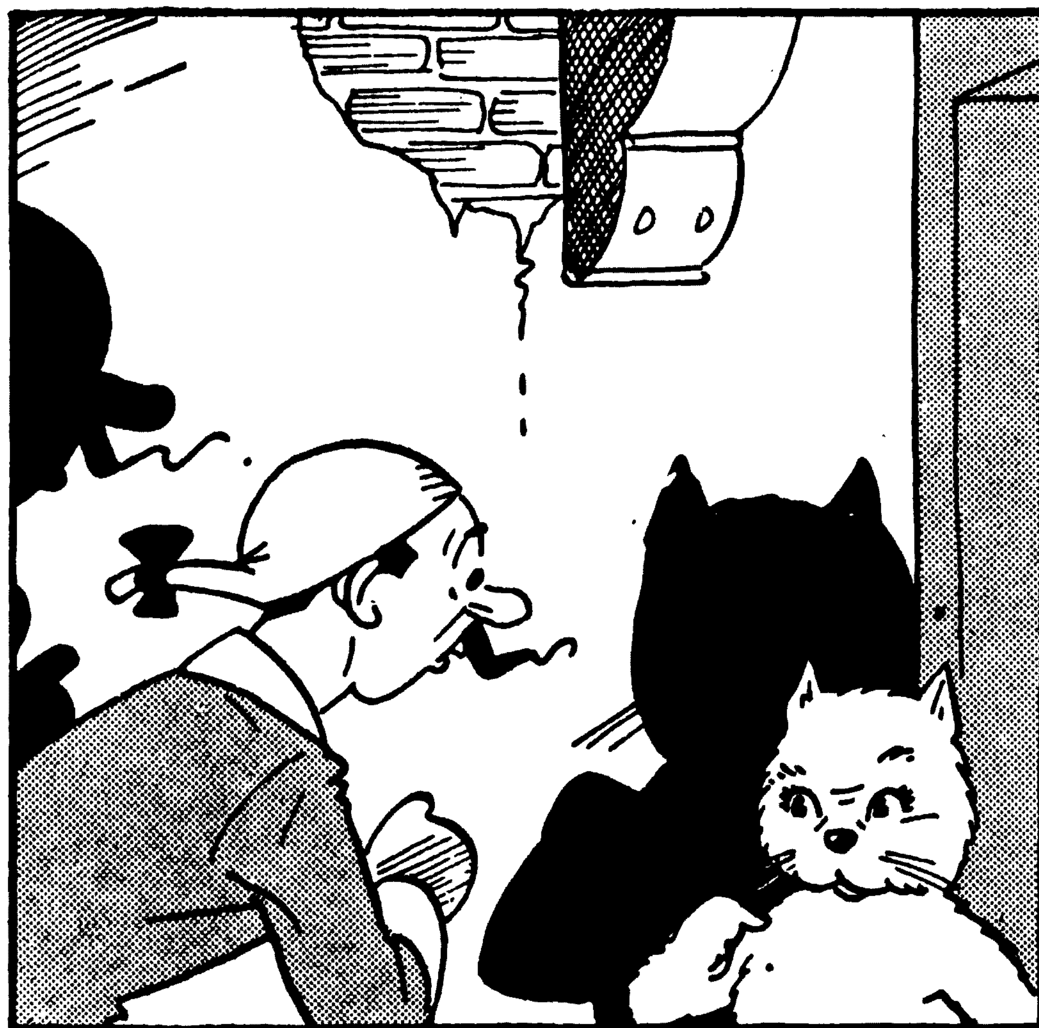

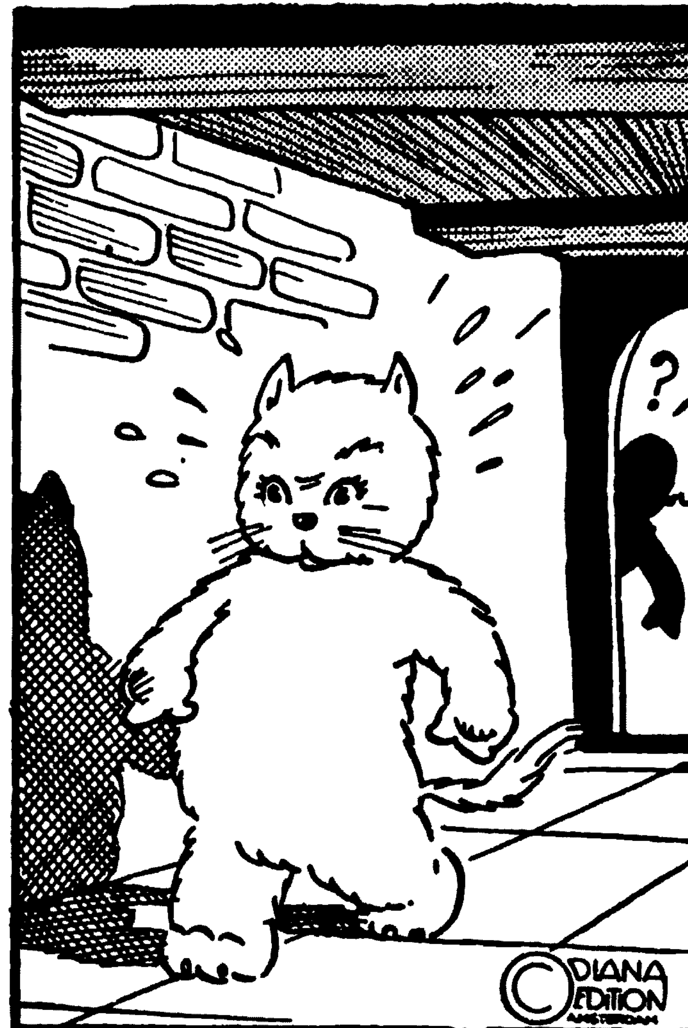

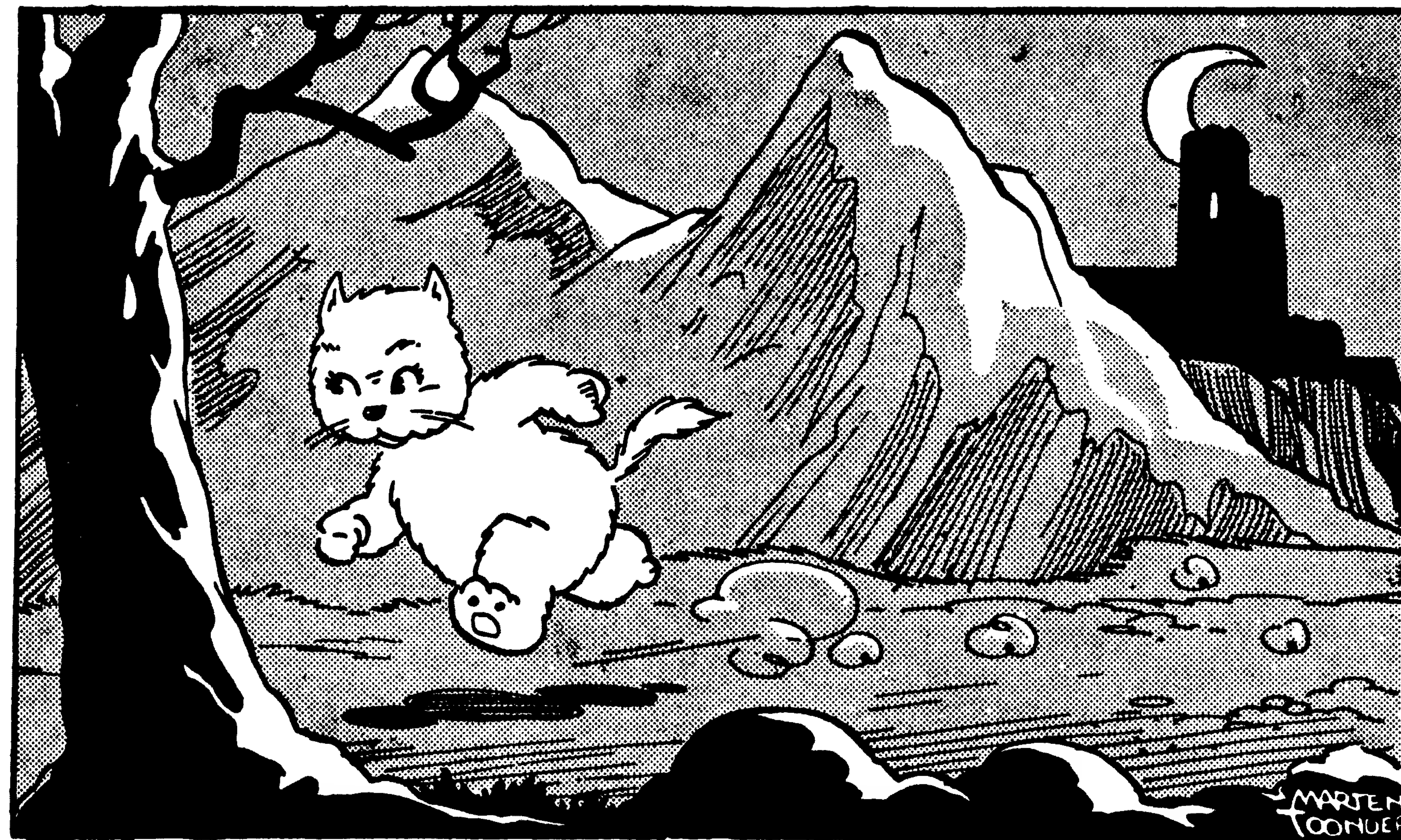

„Wil jij mij helpen?" vroeg de markies en hij keek Tom Poes droevig aan. „Hoe zou jij dat kunnen?"
„Wel," begon Tom Poes, maar de markies viel hem in de rede.
„Ach, zeg maar niets," zei hij op sombere toon. „De reuzen hebben hier alles weggehaald! De schurken! Praat me er niet over, het is verschrikkelijk!"
Hij was opgestaan en liep met grote passen een gang in.

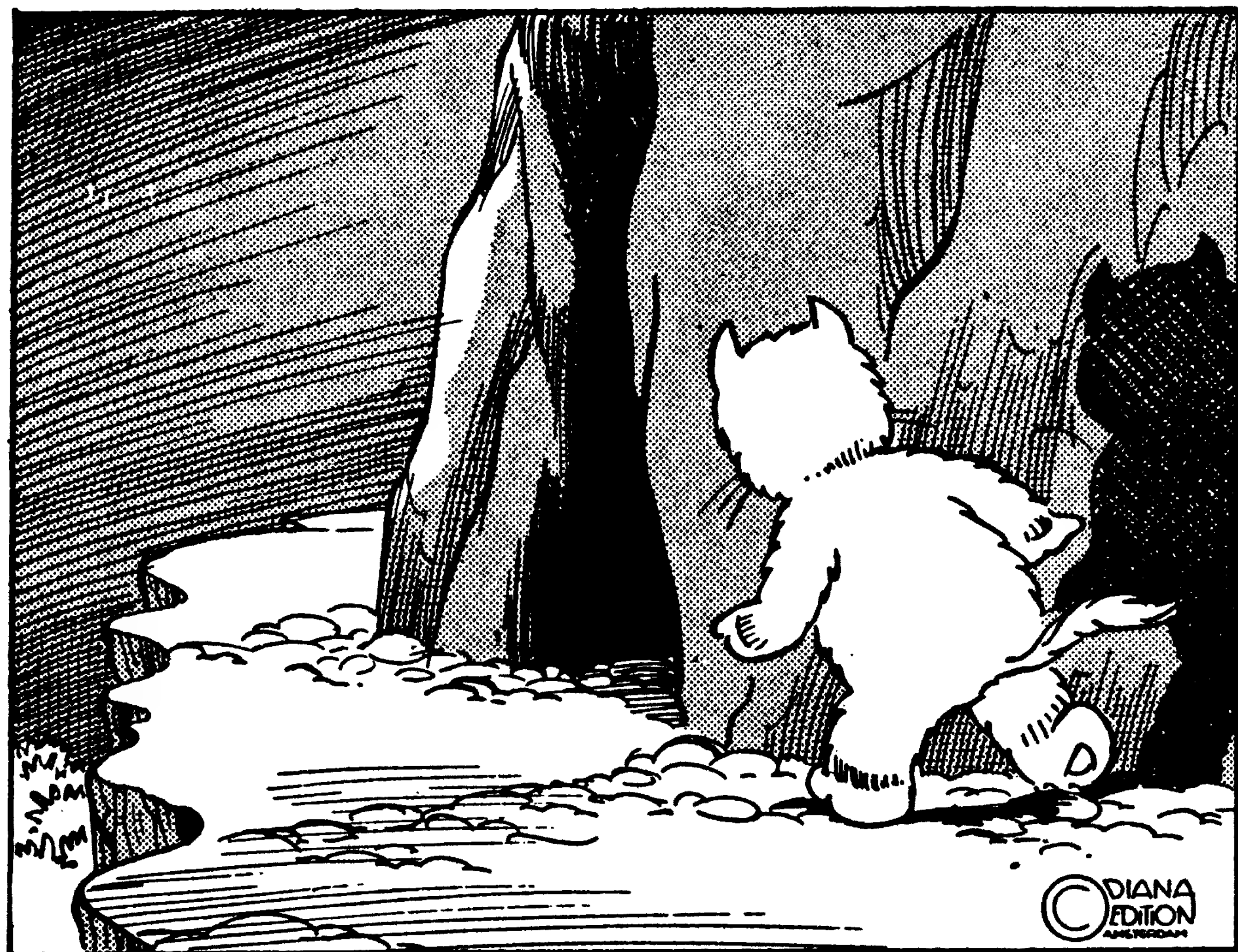
„Kom maar eens hier!" riep hij Tom Poes toe. „Dan zal je wat zien!"
Ze liepen de gang door en kwamen in een groot vertrek, dat vol lege kisten stond.
„Dit is mijn schatkamer," zei de markies, „en deze kisten zaten vol geld en gouden staven . . . maar alles hebben ze meegenomen . . . en ik kon er niets tegen doen. Wat kan men tegen reuzen beginnen?"

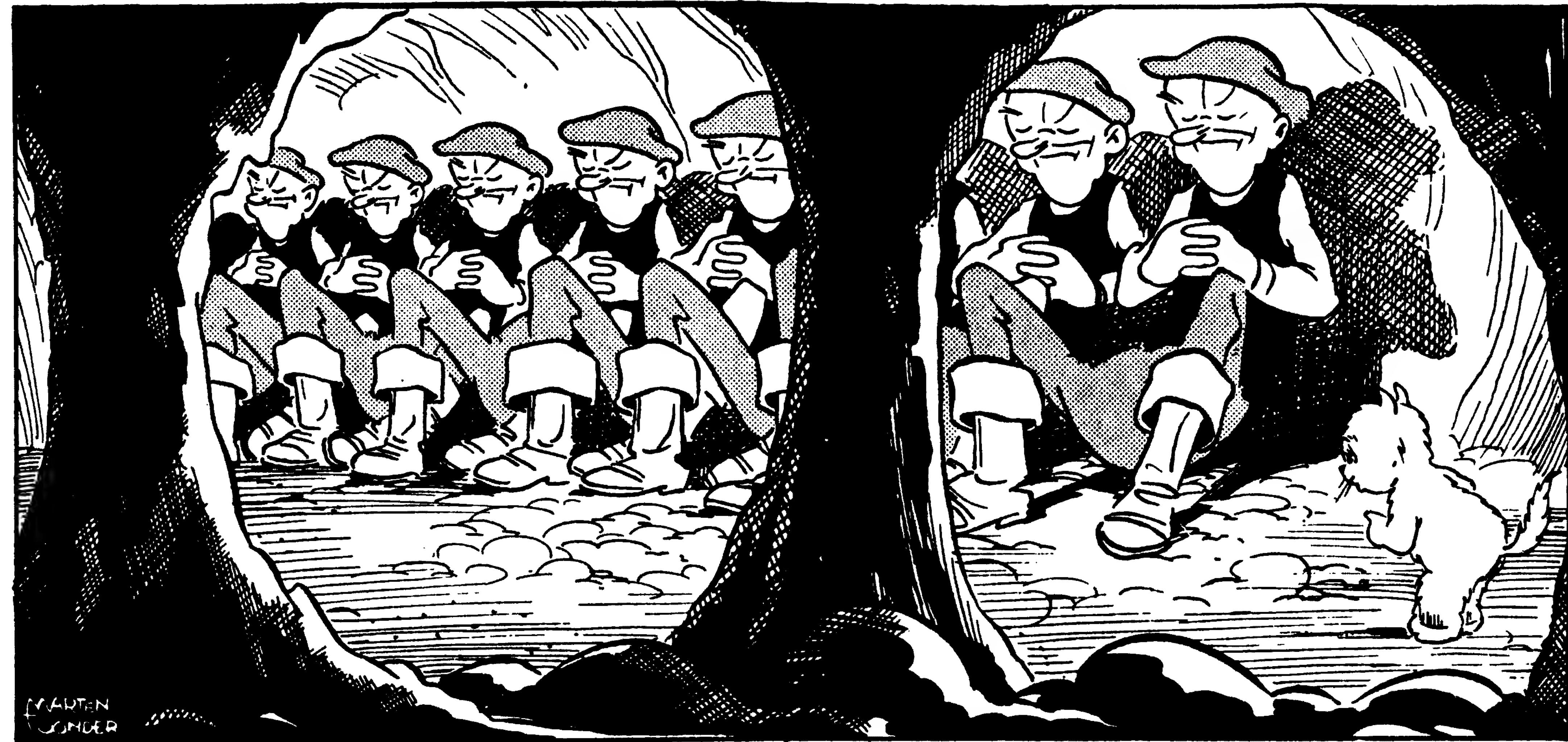

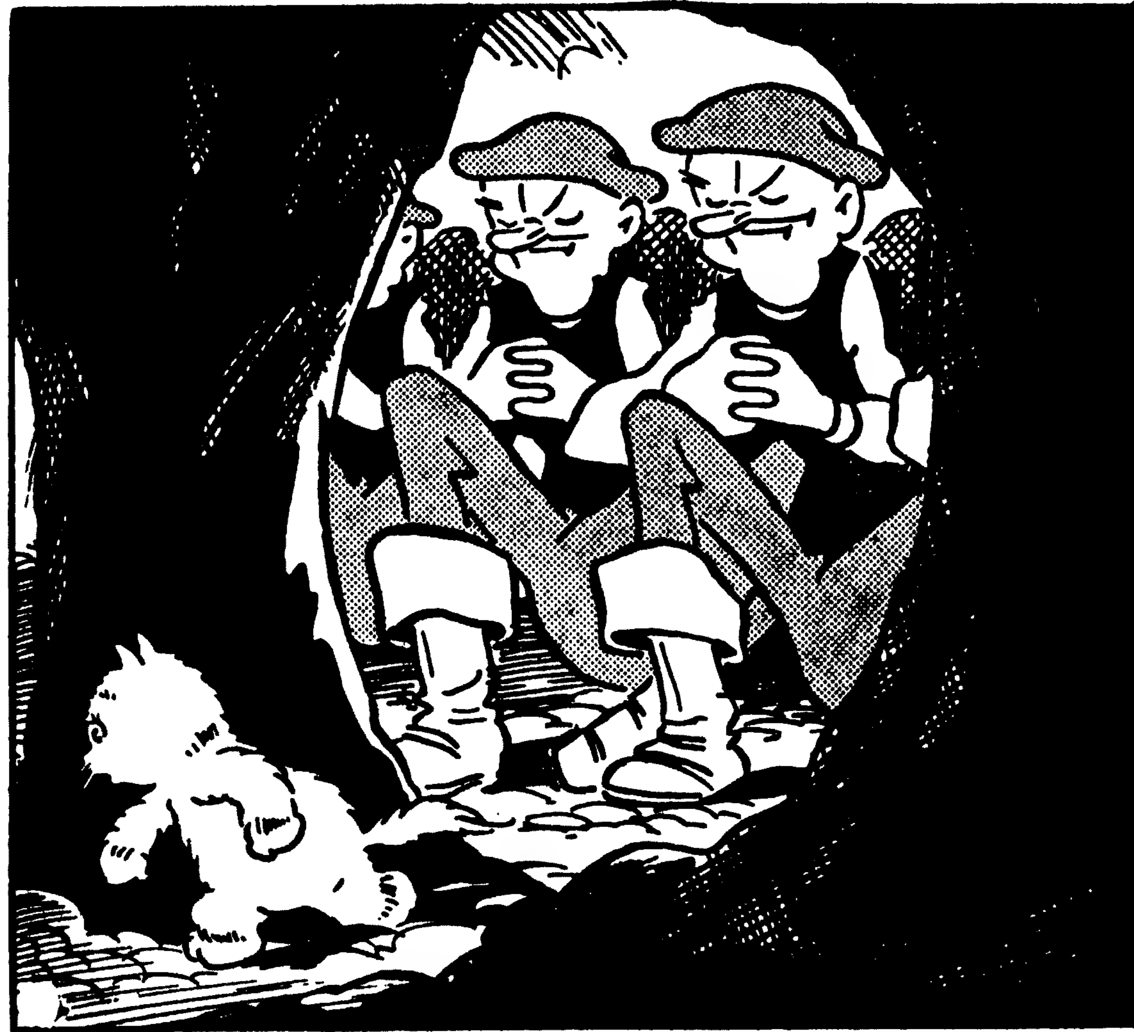
„Met geweld kan men niets tegen reuzen beginnen," zei Tom Poes. „Maar met list wel en ik ben slim, al zeg ik het zelf! Zo weet ik bijvoorbeeld, waar die reuzen wonen!"
„Wat!?" riep de markies uit. „Hoe weet je dat?"
„Doordat ik gisteren in het bos een dwerg tegenkwam," zei Tom Poes. Daarop vertelde hij, wat hij gezien had, en hij besloot: „Ik zal u helpen! U krijgt uw geld terug, of ik heet geen Tom Poes!" En toen draaide hij zich om en liep de gang weer door, nagestaard door de verbaasde markies.
„En nu terug naar de berg!" mompelde Tom Poes in zichzelf toen hij buiten kwam en hij zette het op een lopen.

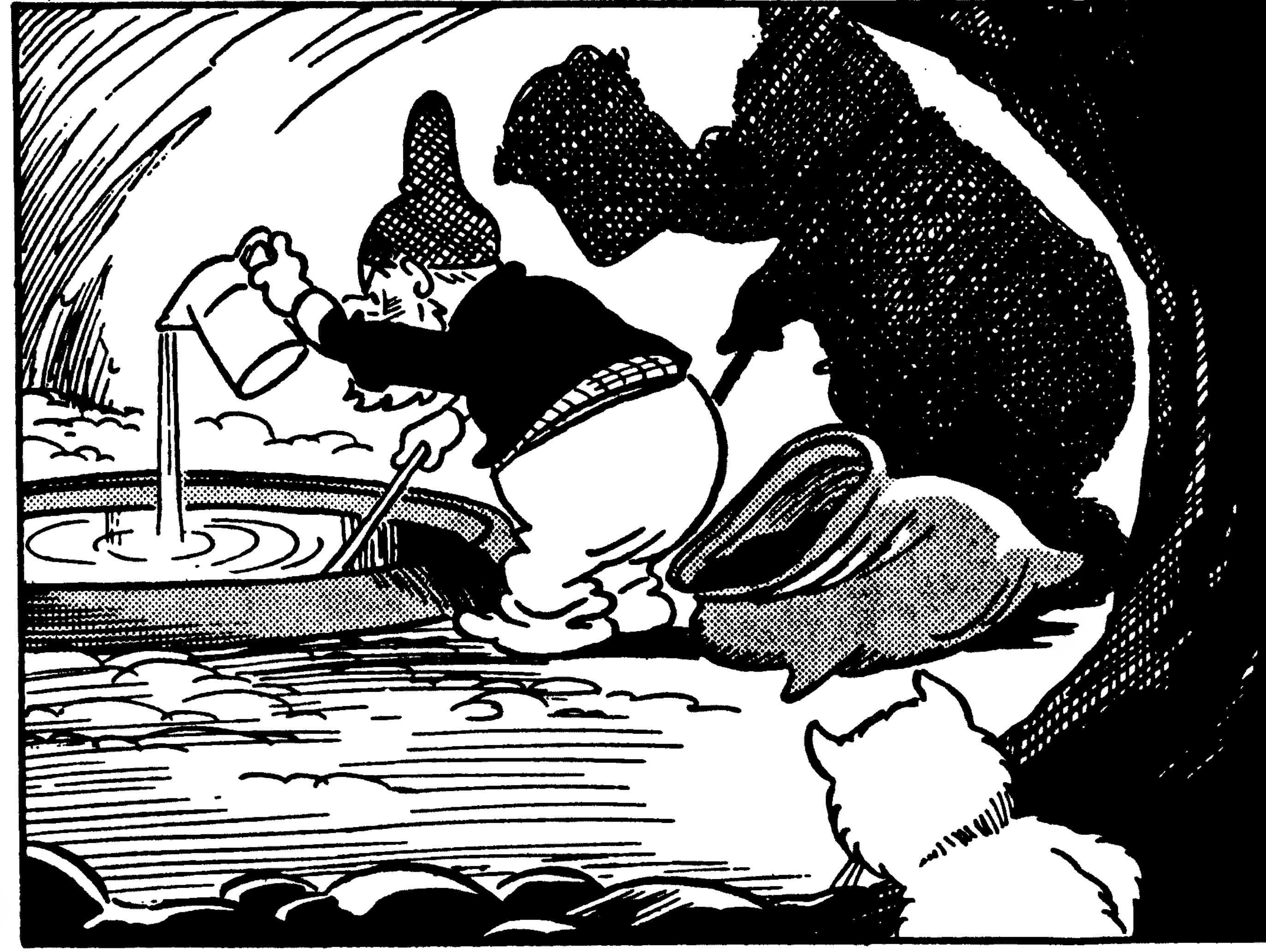

Het was een lichte maannacht en Tom Poes kon de weg tegen de berg op gemakkelijk volgen. Het duurde dan ook niet lang, of hij stond weer voor de grot, waarin de dwerg en de reuzen woonden. Voorzichtig, zonder geluid te maken, sloop hij naderbij en glipte de spelonk binnen. Nu, wat hij daar zag, was de moeite waard!
In een lange rij zaten de reuzen, tegen de rotswand geleund, te snurken.

„Tjonge!" dacht Tom Poes. „Hier zitten ze nu allemaal bij elkaar en ze slapen, maar gemakkelijk is het niet! Hoe kan ik dertien van die hele grote mannen onschadelijk maken? Ik ben nu wel erg sterk en slim, maar dit zal niet meevallen, vrees ik. En dan is die dwerg er ook nog! Wat zou die trouwens met deze reuzen te maken hebben? Hm, daar in de verte brandt een lichtje. Daar zal ik eens op af gaan!"

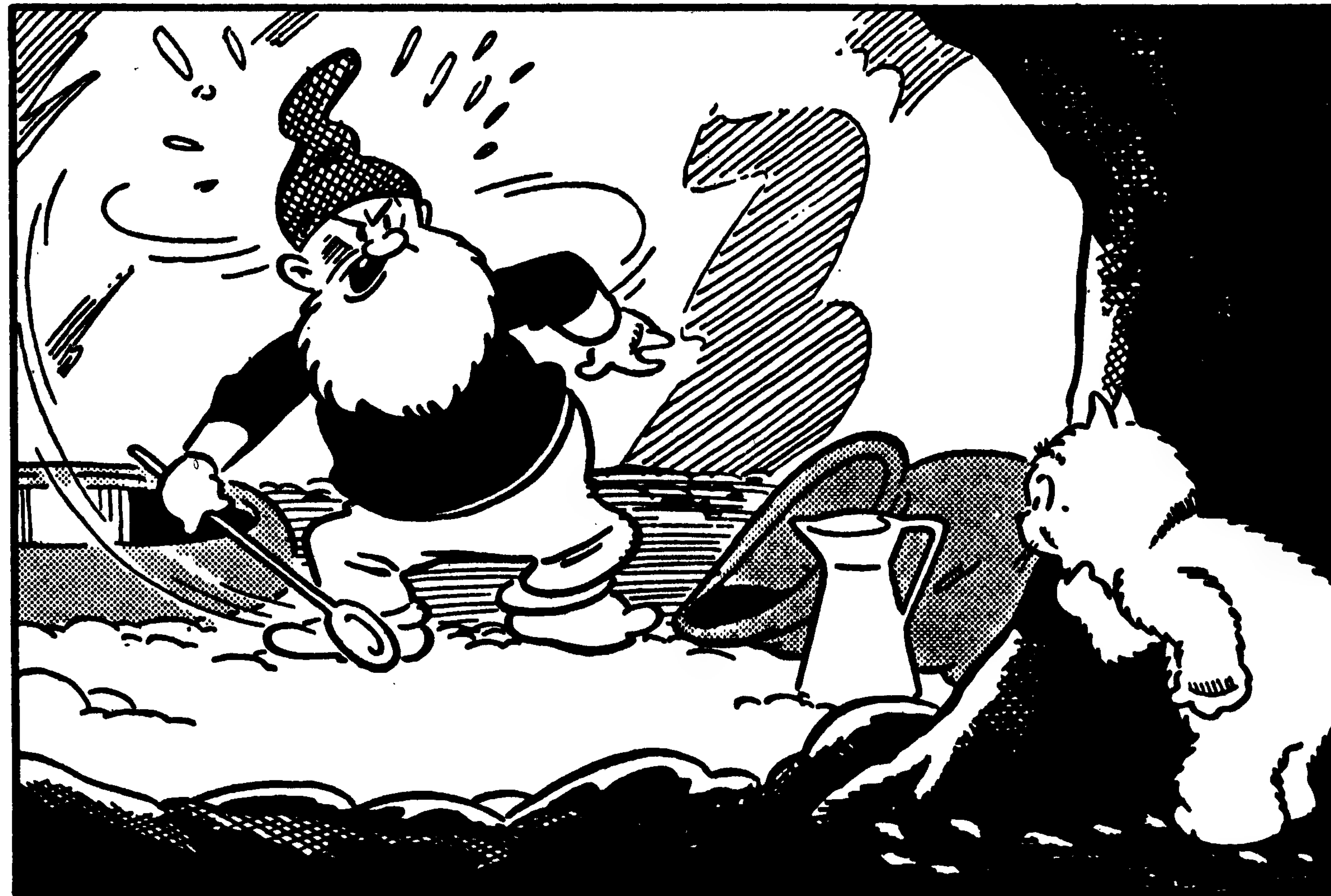

Héél voorzichtig sloop Tom Poes tussen de rotsen door, langs de reuzen, die luid snurkten en niets hoorden. Ongemerkt naderde hij dan ook het licht, en toen hij aan het einde van de rotsgang gekomen was, stond hij plotseling voor een open ruimte. En in die open ruimte stond de dwerg! Hij was bezig in een grote schaal te roeren, die gevuld was met modder. Achter hem lag de zak waar hij gisteren zo mee gesjouwd had en in die zak zat een soort blauwe aarde!

„Nog een beetje water kan geen kwaad," mompelde de dwerg. „Zo, nu is het goed . . . nu flink roeren. . ."
Tom Poes stond verwonderd om een hoek van de rotsen toe te kijken. Hij begreep er nog niet veel van. Maar toen begon de dwerg te zingen, met een valse neusstem:

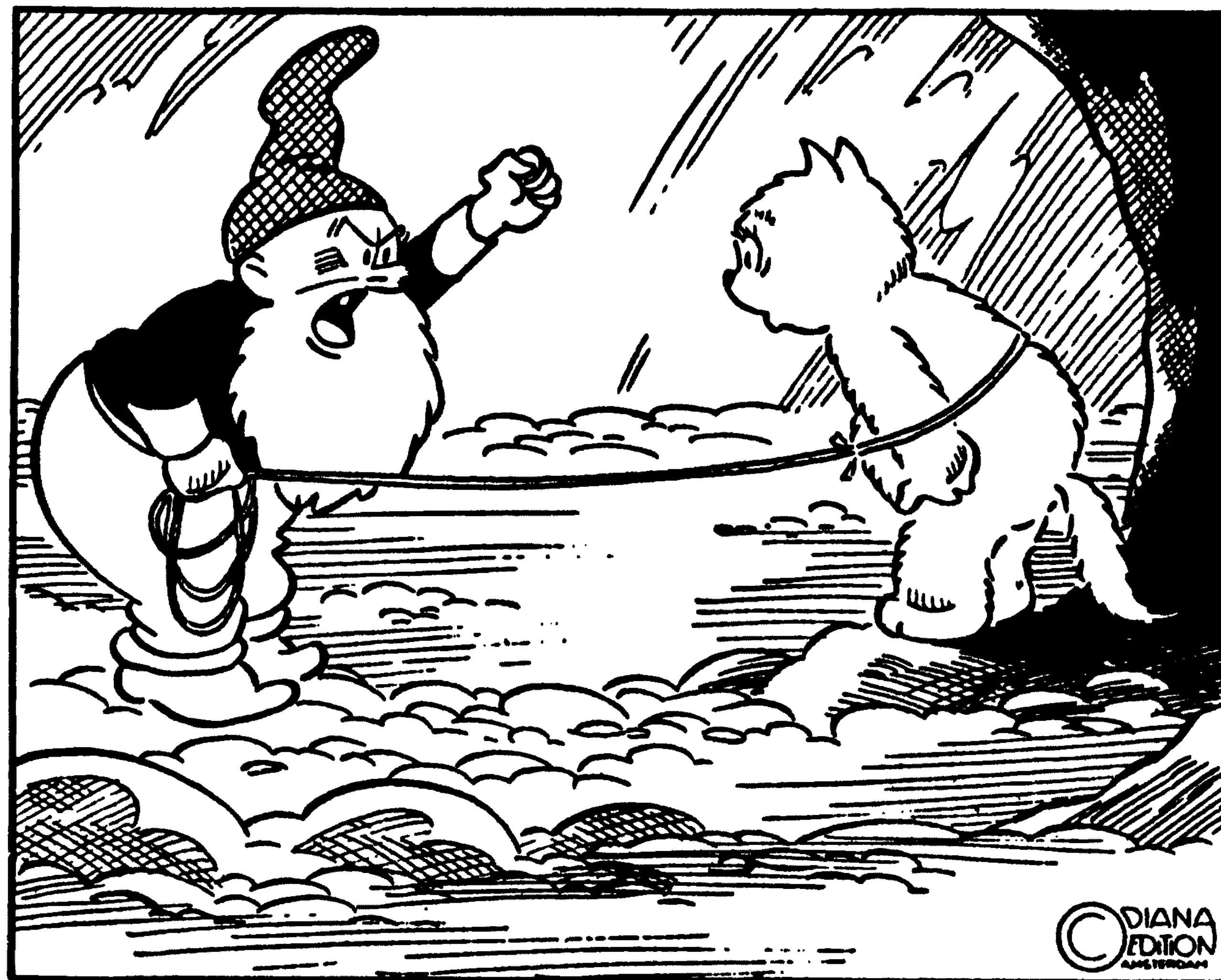
„Wanneer men water doet bij 't blauwe zand
En daarin grote laarzen plant —
En daarna zachtjes fluit —
Dan groeien er vast reuzen uit."

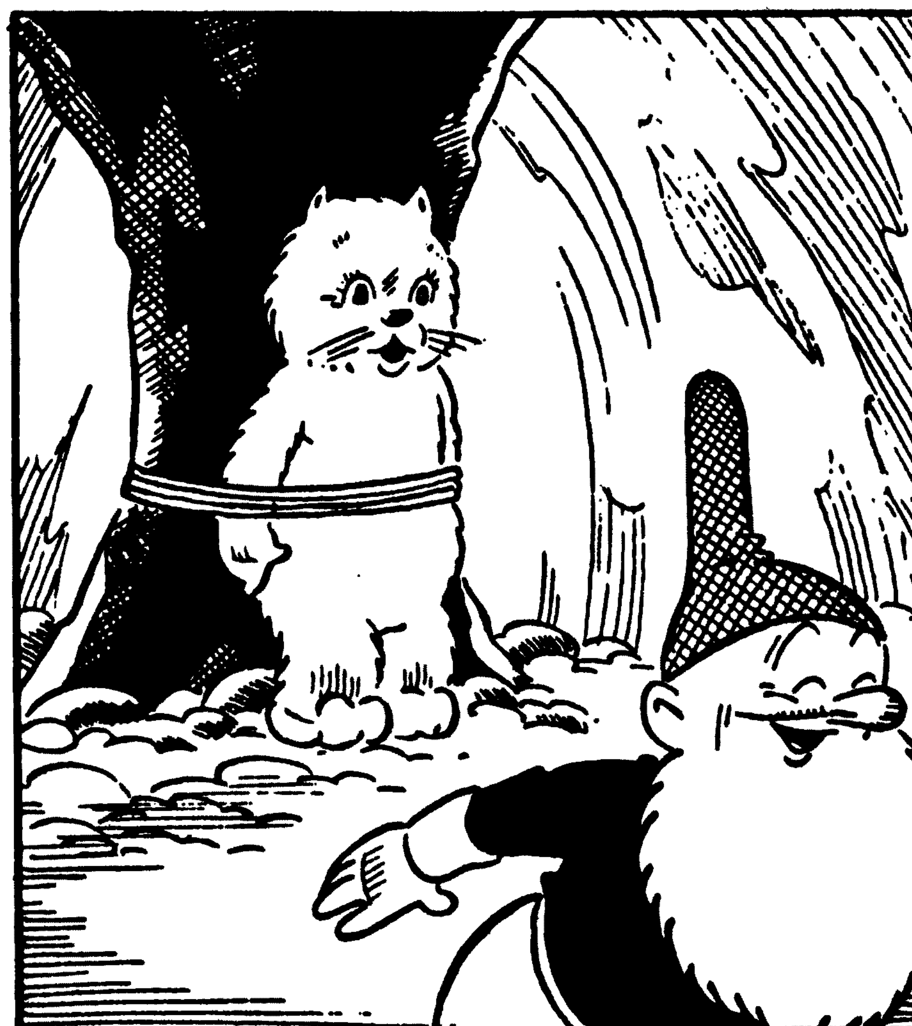
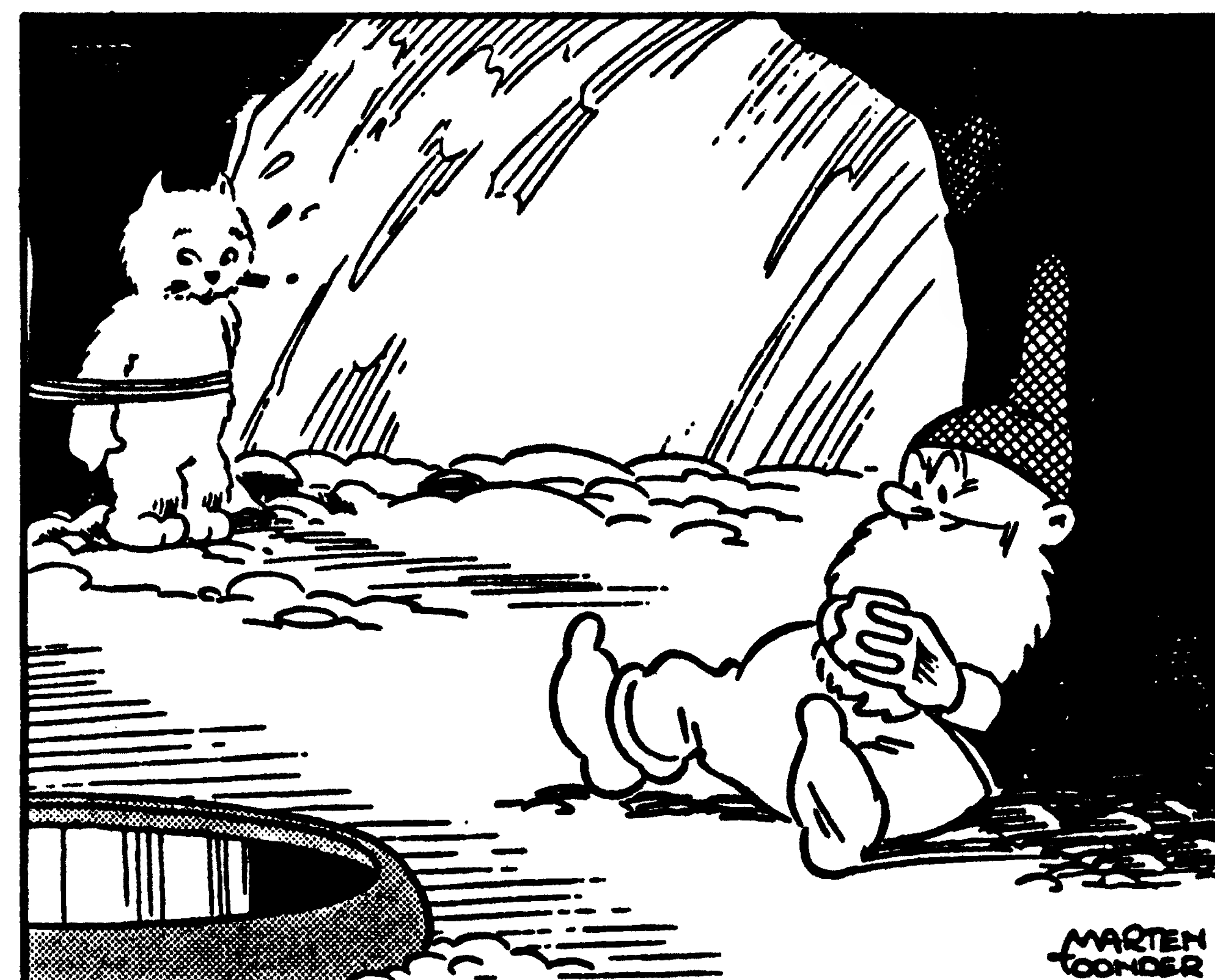

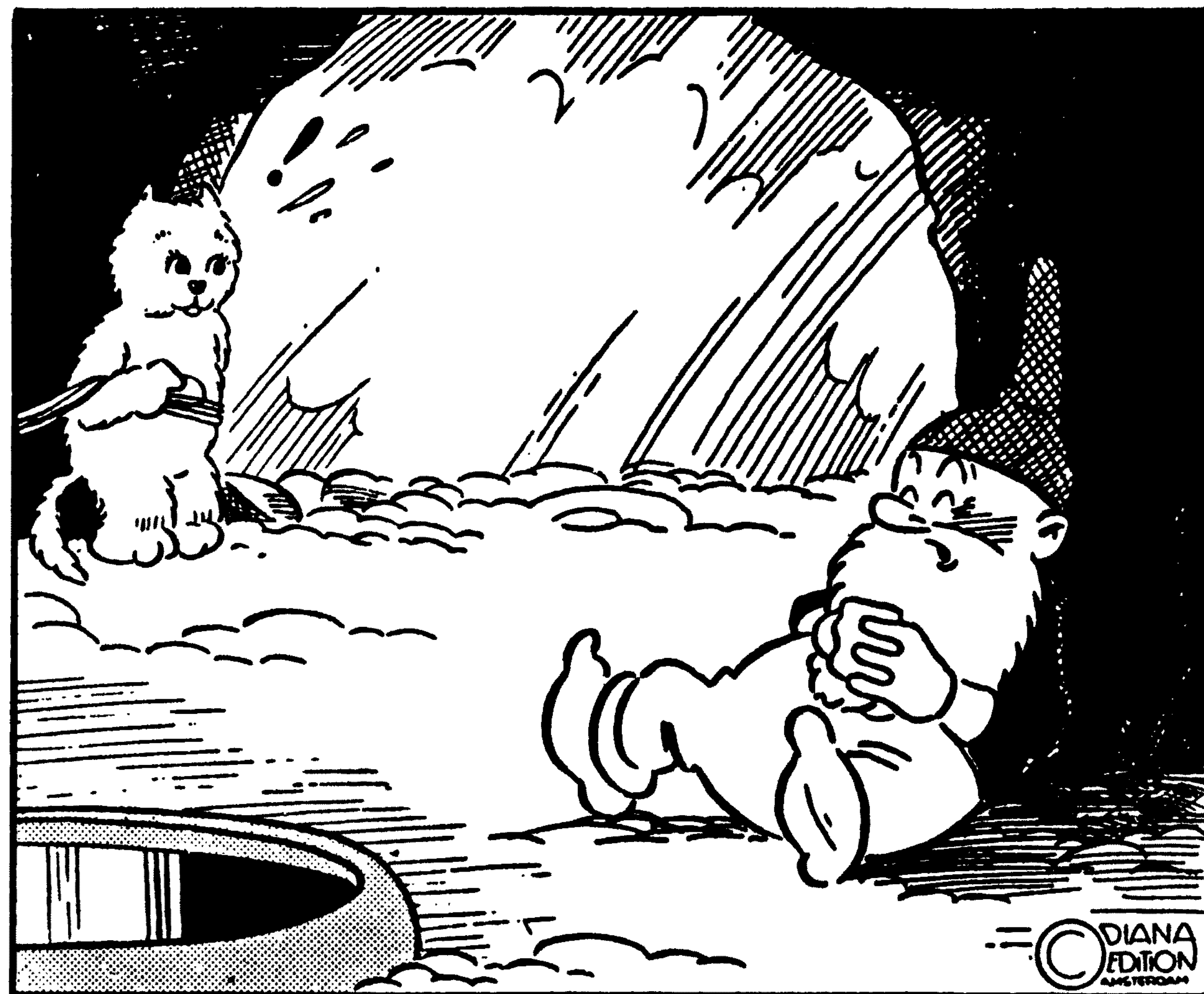

„Aha! Dat is het dus!" dacht Tom Poes. „Als je laarzen in die modder plant, komen er reuzen uit! Dat moet toveraarde zijn! En de reuzen, die hier liggen te slapen, zijn op die manier door de dwerg gemaakt!"
Hij was er helemaal opgewonden van en daardoor merkte hij niet, dat de dwerg opgehouden had met zingen, omdat hij de staart van Tom Poes had gezien! Dat merkte hij pas toen het te laat was.

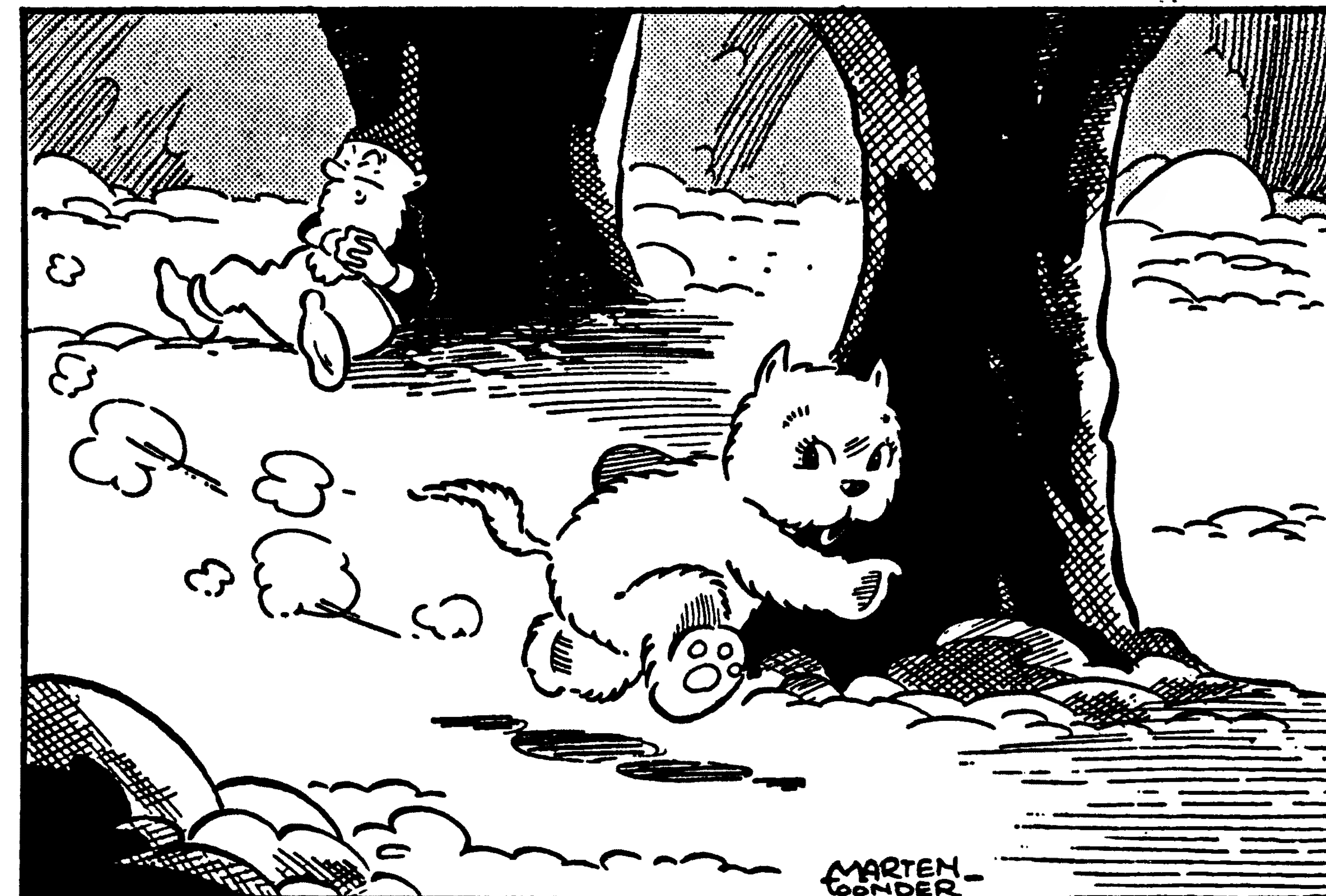
„Aha," krijste de dwerg, „indringers!" Hij gooide zijn lepel met een zwaai weg en voordat Tom Poes kon vluchten, had hij een touw met een lus in zijn handen en wierp dat naar hem toe.
Tom Poes liet zich vliegensvlug op de grond vallen, maar het hielp hem niet, de dwerg mikte goed!
„Ik zal jou!" riep hij. „Wacht maar even!"

„Jij bent dezelfde, die me gisteren m'n zak met blauwe aarde ontfutselen wilde, hè!" krijste de dwerg. „Ik vertrouwde je direct al niet! Je hebt hier stiekem staan kijken en luisteren, hè? Maar je zult er geen plezier van beleven, vriendje! Ik zal je leren!"
En hij wikkelde het touw wel vier keer om Tom Poes heen, zodat die haast geen adem meer kon halen. Toen ging hij met een tevreden gezicht een eindje daarvandaan zitten en vouwde zijn handen over zijn baard.
„Eigenwijs manneke!" prevelde hij. „Dacht zeker, dat hij slimmer was dan ik! Ha! Ik, die reuzen maken kan en die al het goud van de markies bezit! Let maar eens op! Ik maak er nog vijf reuzen bij en dan moeten ze naar de schatkamers van de koning! Niemand kan iets tegen mij beginnen! Ik word de machtigste dwerg van de wereld."

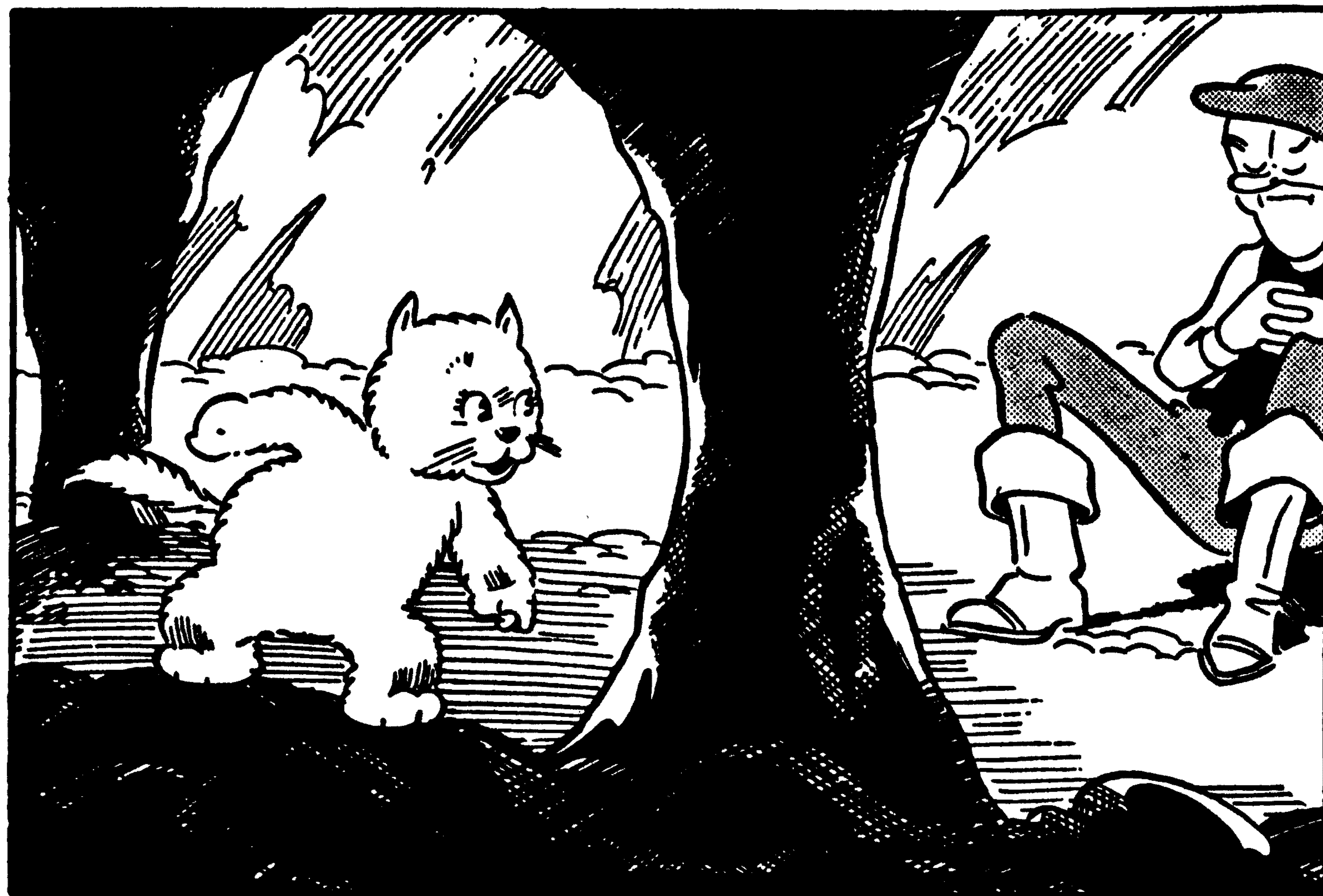
De dwerg praatte nog een poosje in zichzelf, maar toen werd hij moe. Hij sloot zijn ogen, geeuwde eens en viel in slaap zonder naar zijn blauwe modder terug te keren.

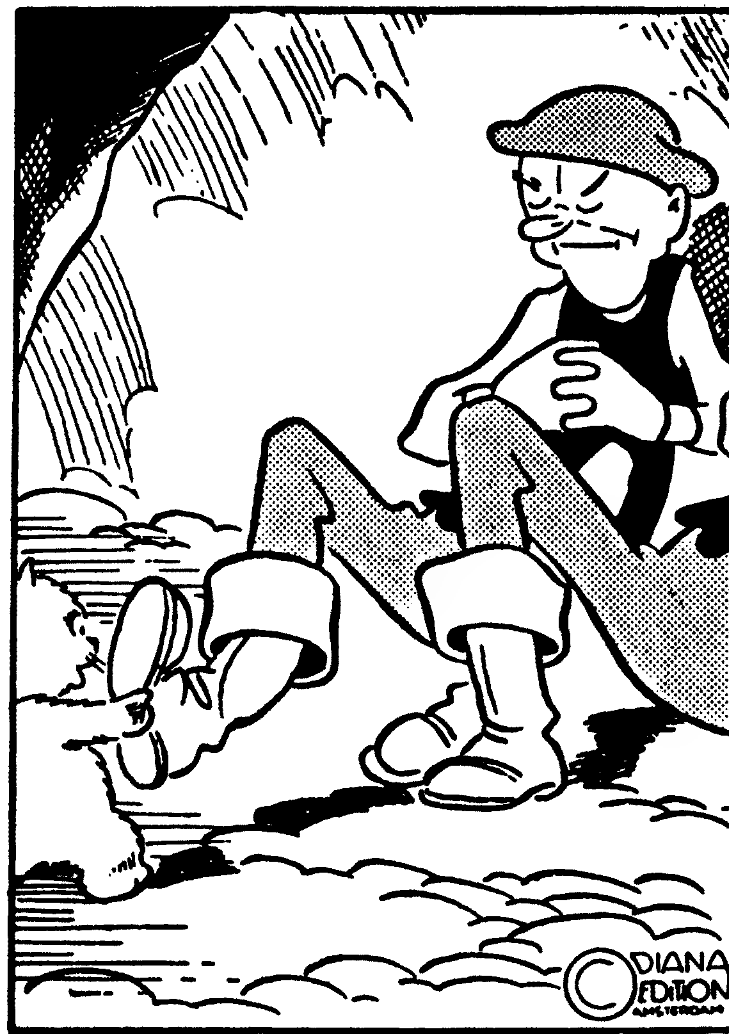
„Tjonge!" dacht Tom Poes, „dit is een kans! Als ik nu niet probeer los te komen, lukt het nooit meer!"

Met heel veel wringen en trekken lukte het hem om een steentje van de grond op te rapen en daarmee begon hij zijn touwen door te schuren. Dat ging heel langzaam! Het was maar gelukkig, dat de dwerg zo vast sliep, want nadat Tom Poes drie uren met de steen over het touw had geschuurd, gelukte het hem pas om zich met een stevige ruk te bevrijden. Je begrijpt, dat hij blij was!

„Nu moet ik vliegensvlug aan het werk," dacht hij. „Eerst de reuzen, want als de dwerg gaat schreeuwen worden die wakker, en dan is het mis!"

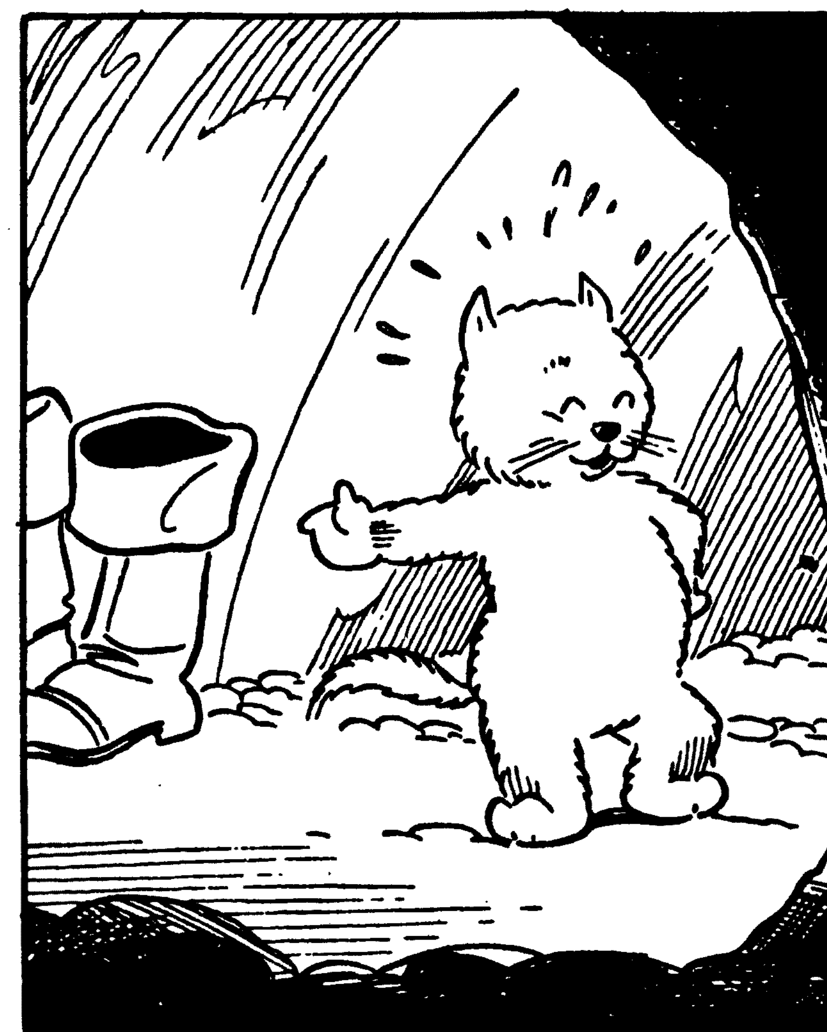
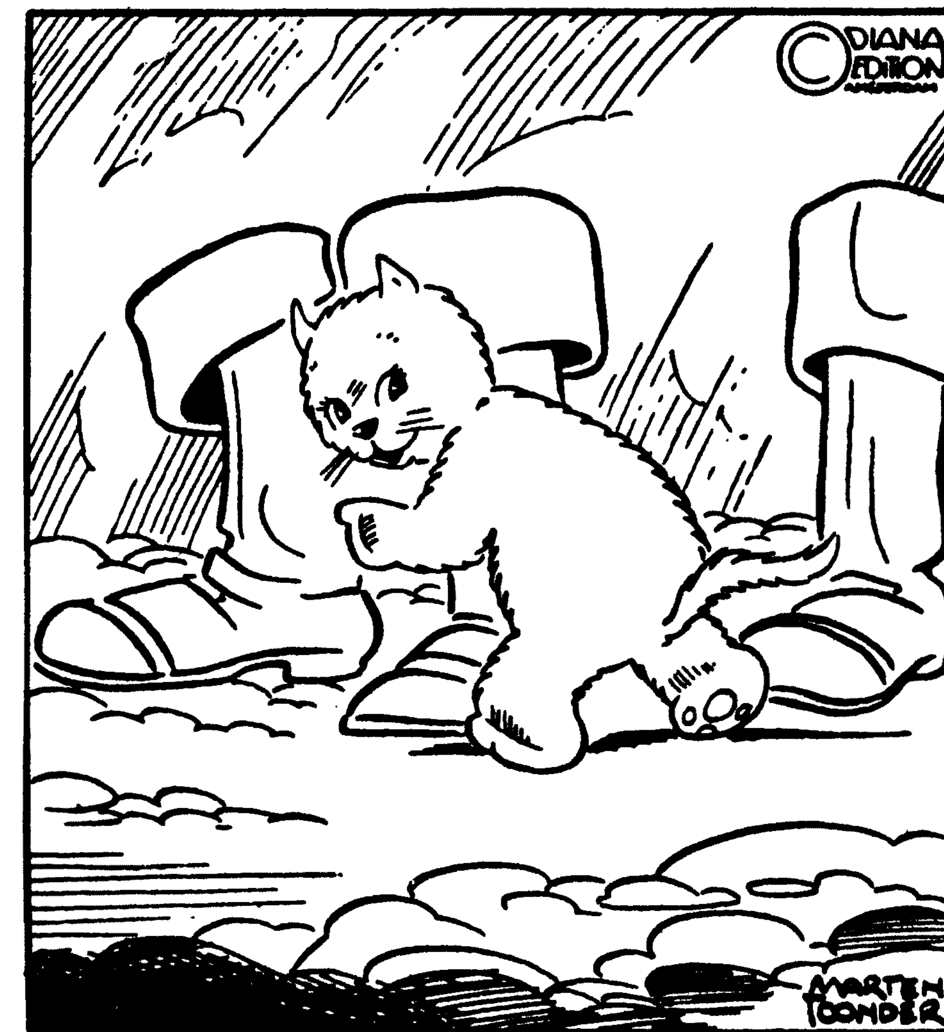
Je moet weten, dat hij al de tijd, dat hij daar vastgebonden had gestaan, goed had nagedacht en dat hij nu een plan in zijn hoofd had. Wat dat was, zal je wel zien!

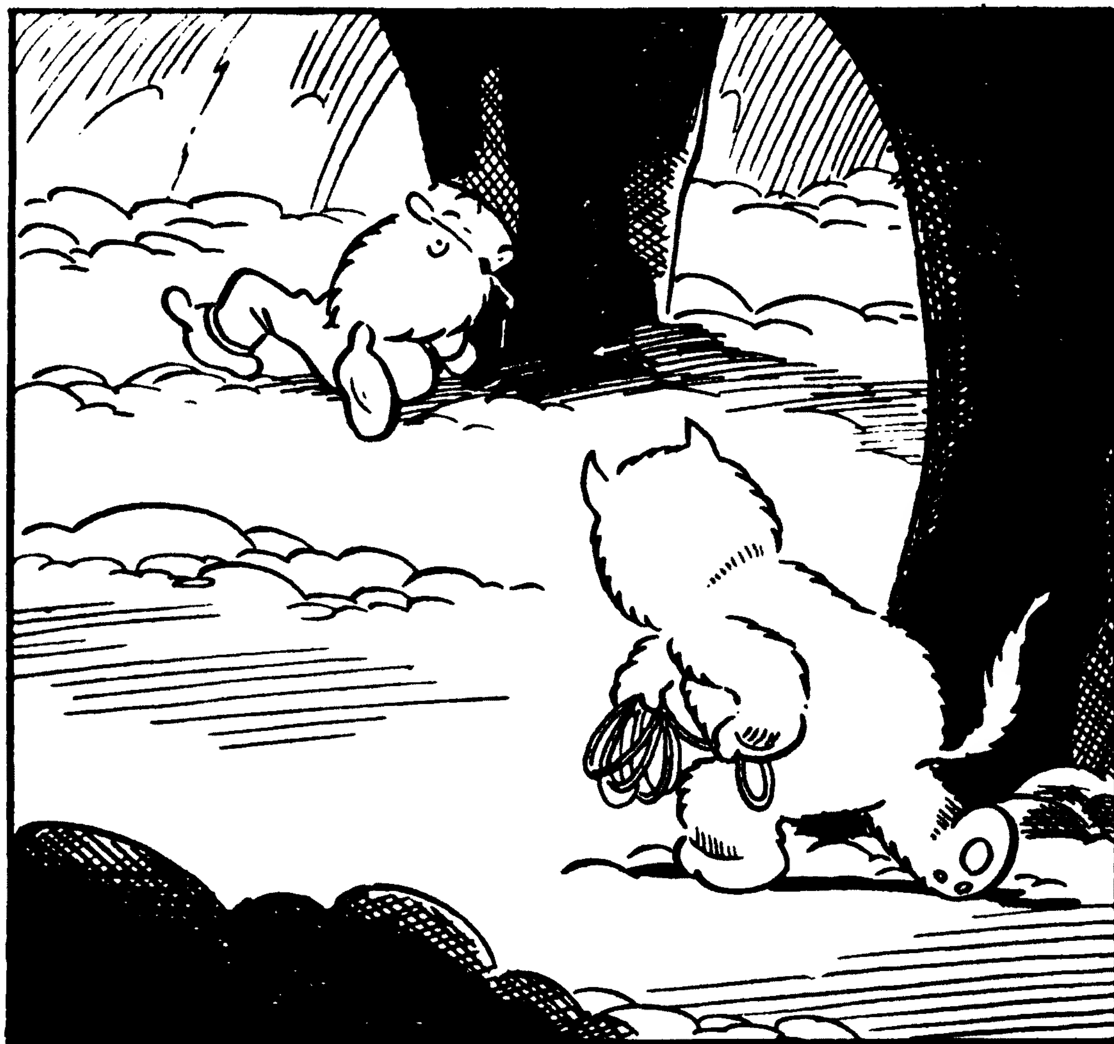

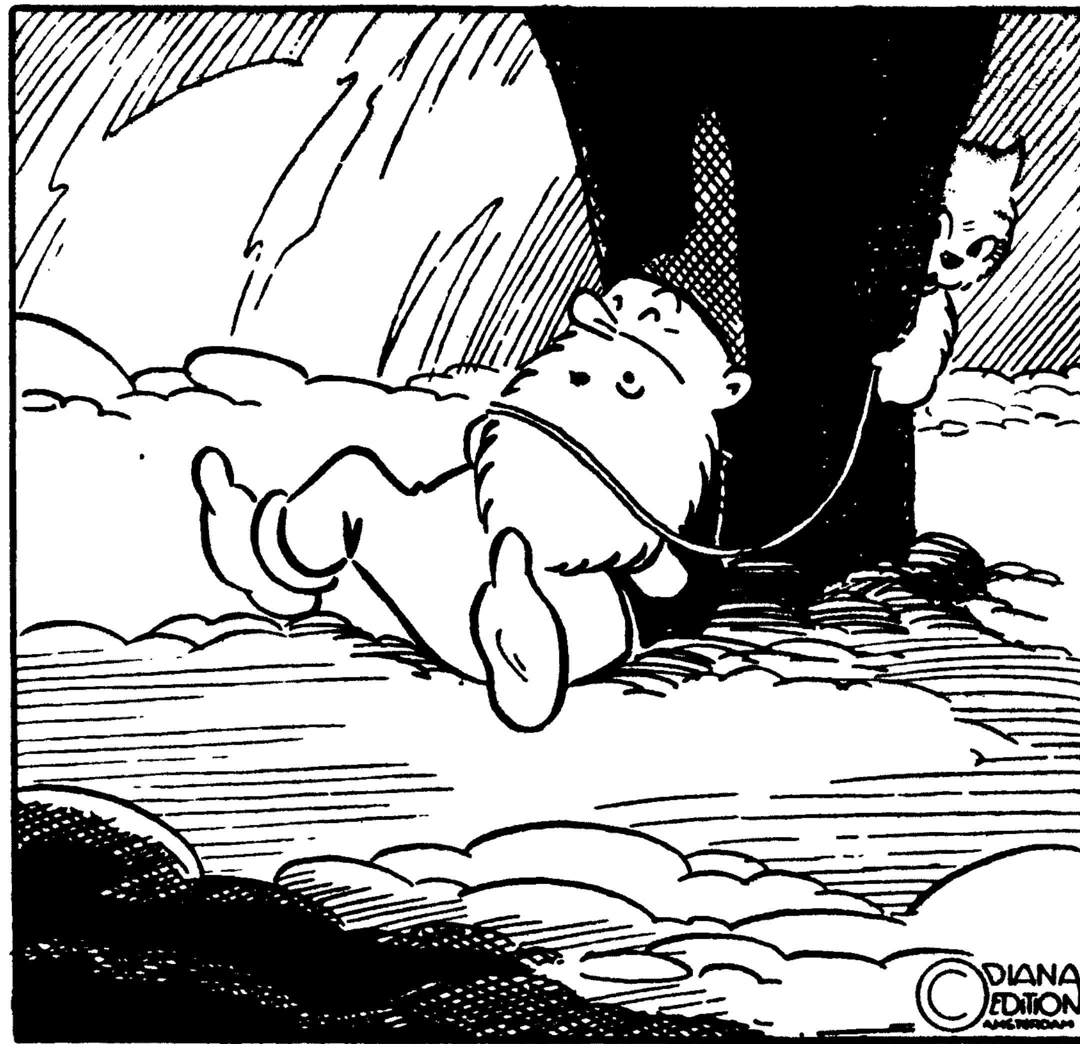
Tom Poes sloop door de grot, totdat hij weer bij de reuzen gekomen was. Die zaten nog steeds in dezelfde houding te slapen.
„Hm," dacht Tom Poes bij zichzelf, „dat wordt een moeilijk werkje! De reuzen zijn uit die laarzen gegroeid en die moet ik dus uittrekken. Maar gemakkelijk zal het niet zijn!"
Voorzichtig begon hij de eerste reus aan zijn rechterlaars te trekken. Na een poosje wringen en rukken was die uit en begon hij aan de linker. Gelukkig bleek de reus een gezonde diepe slaap te hebben; hij bewoog zich tenminste niet en merkte niets. En toen de linkerlaars ook uit was, loste de reus zich op in een dichte nevel.
„Ik had gelijk!" dacht Tom Poes tevreden. „Dit is de manier! Nu de volgende!"

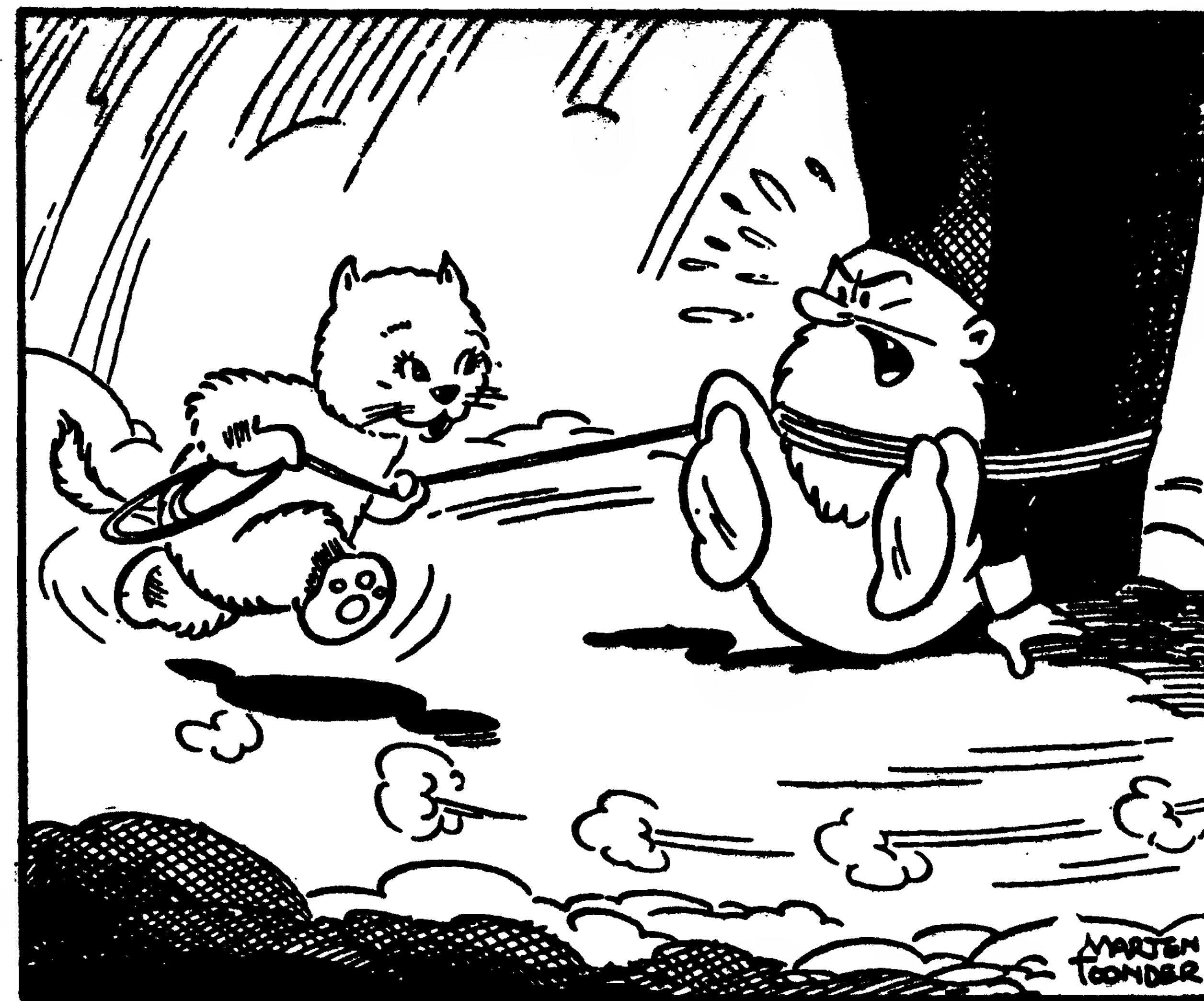

Tom Poes trok de ene reus na de andere de laarzen uit en elke reus verdween direct in een nevelwolk zodra hij zijn laarzen kwijt was! Natuurlijk was het een erg moeilijk werk en Tom Poes moest het heel voorzichtig doen om niemand wakker te maken. Maar het lukte en na een uur van hard werken, had hij ook de laatste reus zijn laarzen uitgetrokken.

„Hèhè," zuchtte hij voldaan, „dat is dat! Voor die reuzen hoeft niemand ooit meer bang te zijn. Maar nu moet ik er nog voor zorgen, dat de dwerg er ook geen nieuwe reuzen meer bij kan maken. Nu hoop ik maar, dat de dwerg nog slaapt."

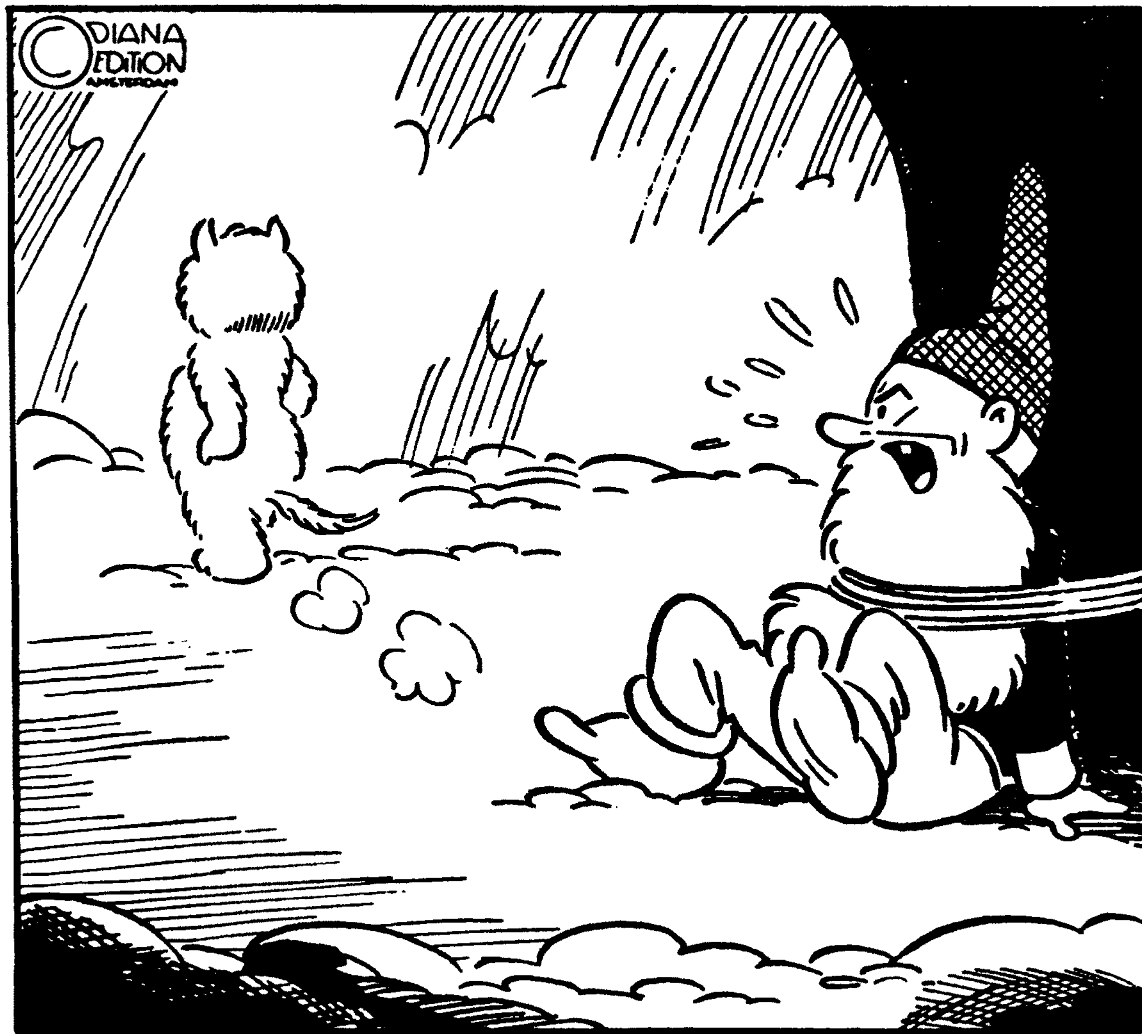

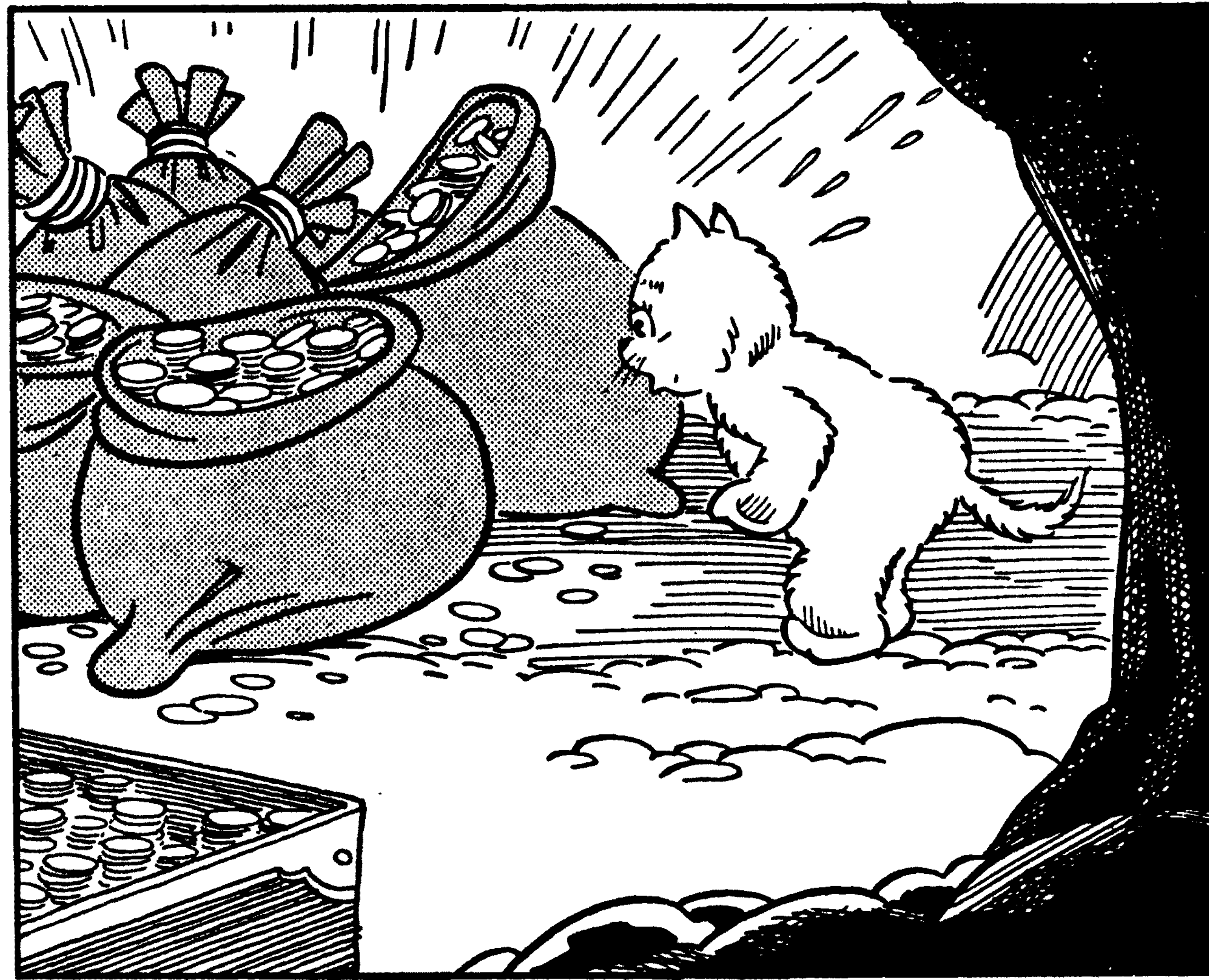
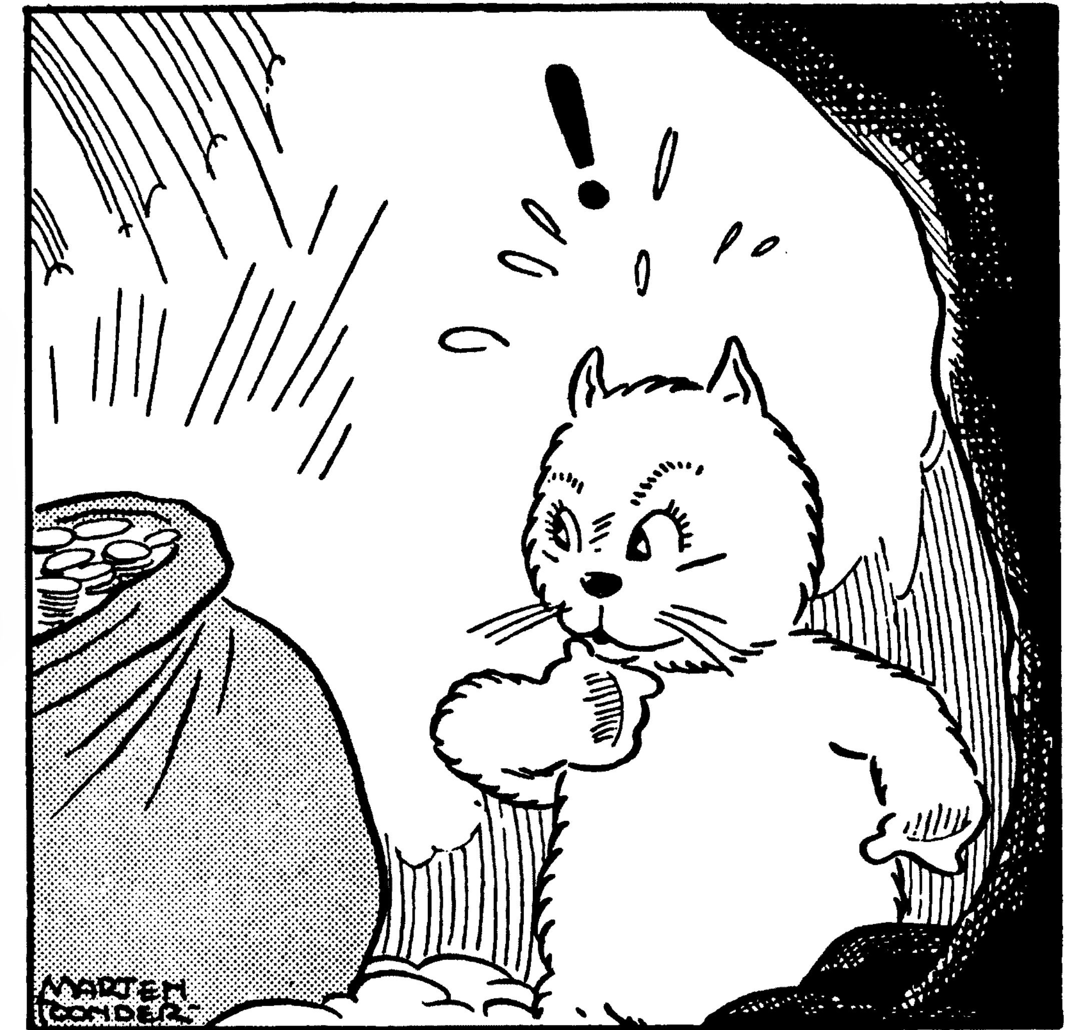

Tom Poes liep weer terug naar de plek waar de dwerg gelukkig nog steeds lag te slapen. Onderweg nam hij een lang touw van een stapel, die hij in een hoek zag liggen en daarmee sloop hij zachtjes naar de dwerg toe. Voorzichtig deed hij het koord om het mannetje heen en maakte het achter de rots vast.

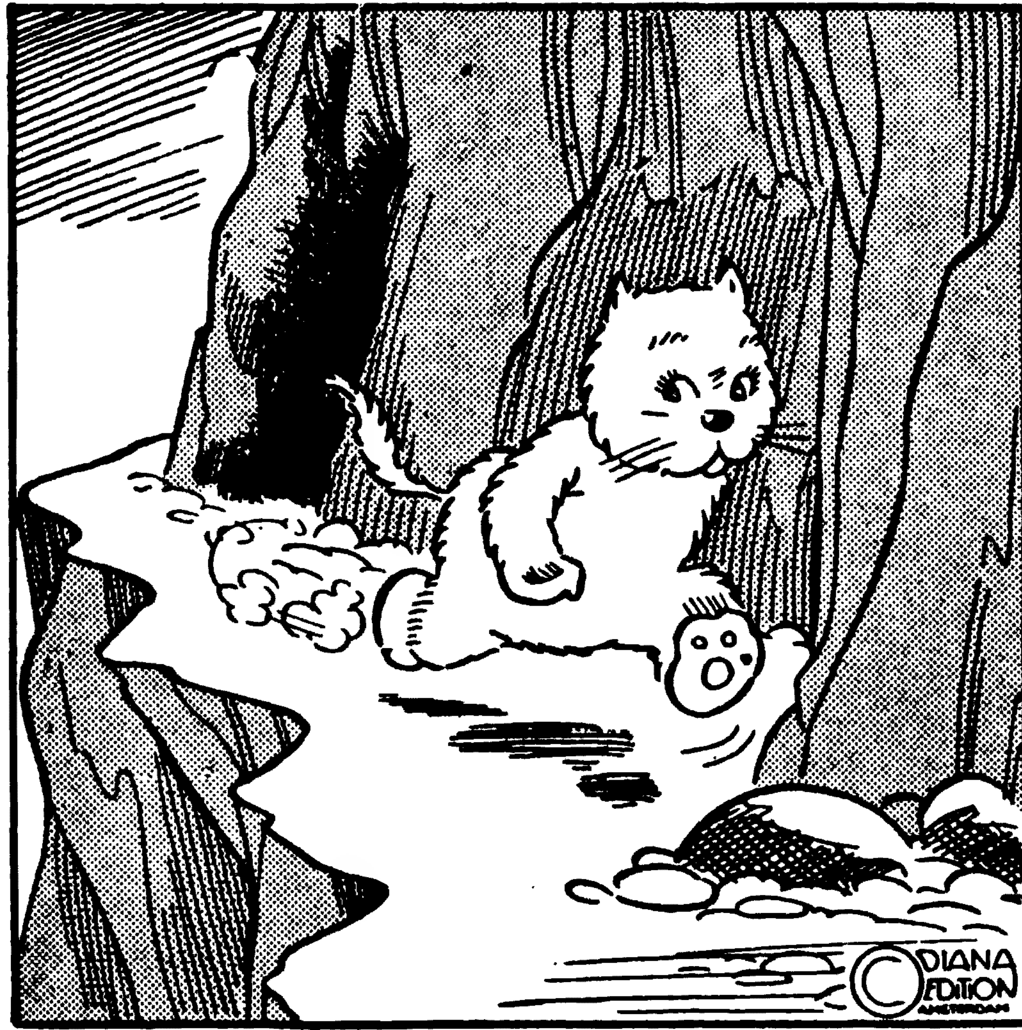
„Waarom zou ik niet hetzelfde met hem doen als hij met mij gedaan heeft?" dacht Tom Poes. „Alleen moet het wat steviger!"

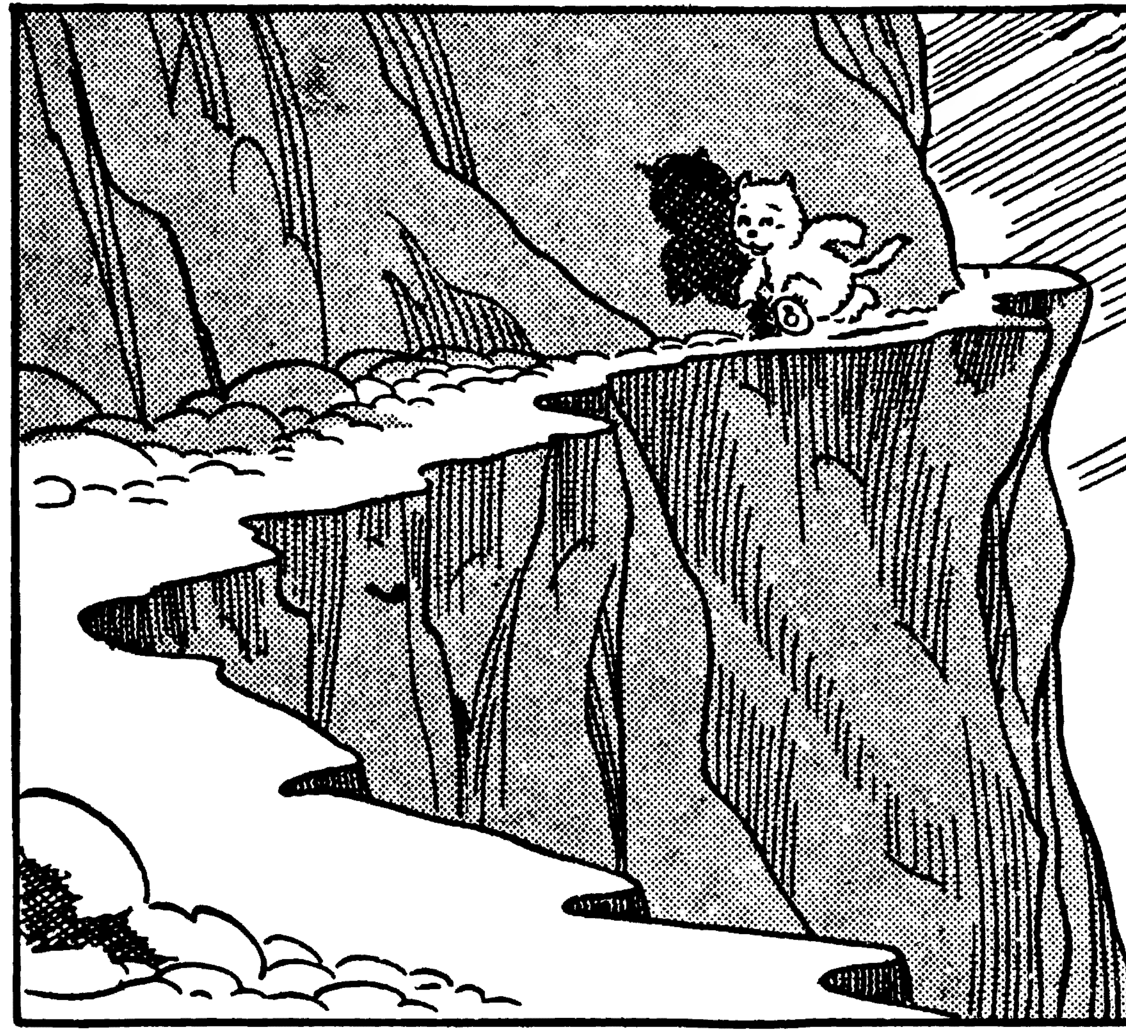
Nu, hij deed het stevig, dat beloof ik je! Hij holde vier keer met het touw om de dwerg en de rots heen en toen zat het lelijke ventje zo vast als de rots zelf. O, wat was hij kwaad! Hij raasde en tierde, dat het tegen de rotswanden weergalmde! Maar Tom Poes luisterde niet naar wat hij allemaal zei, daar had hij het veel te druk voor!

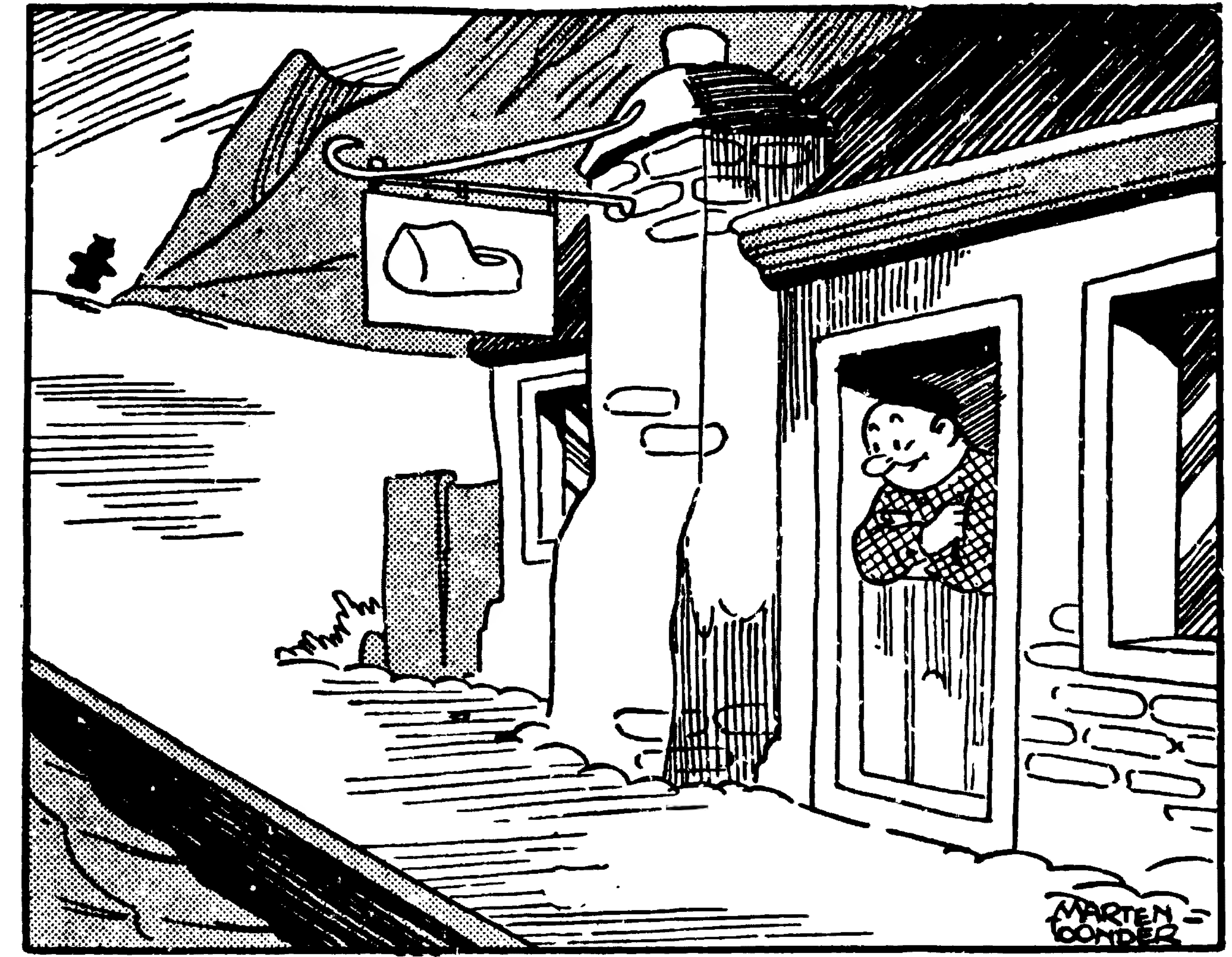

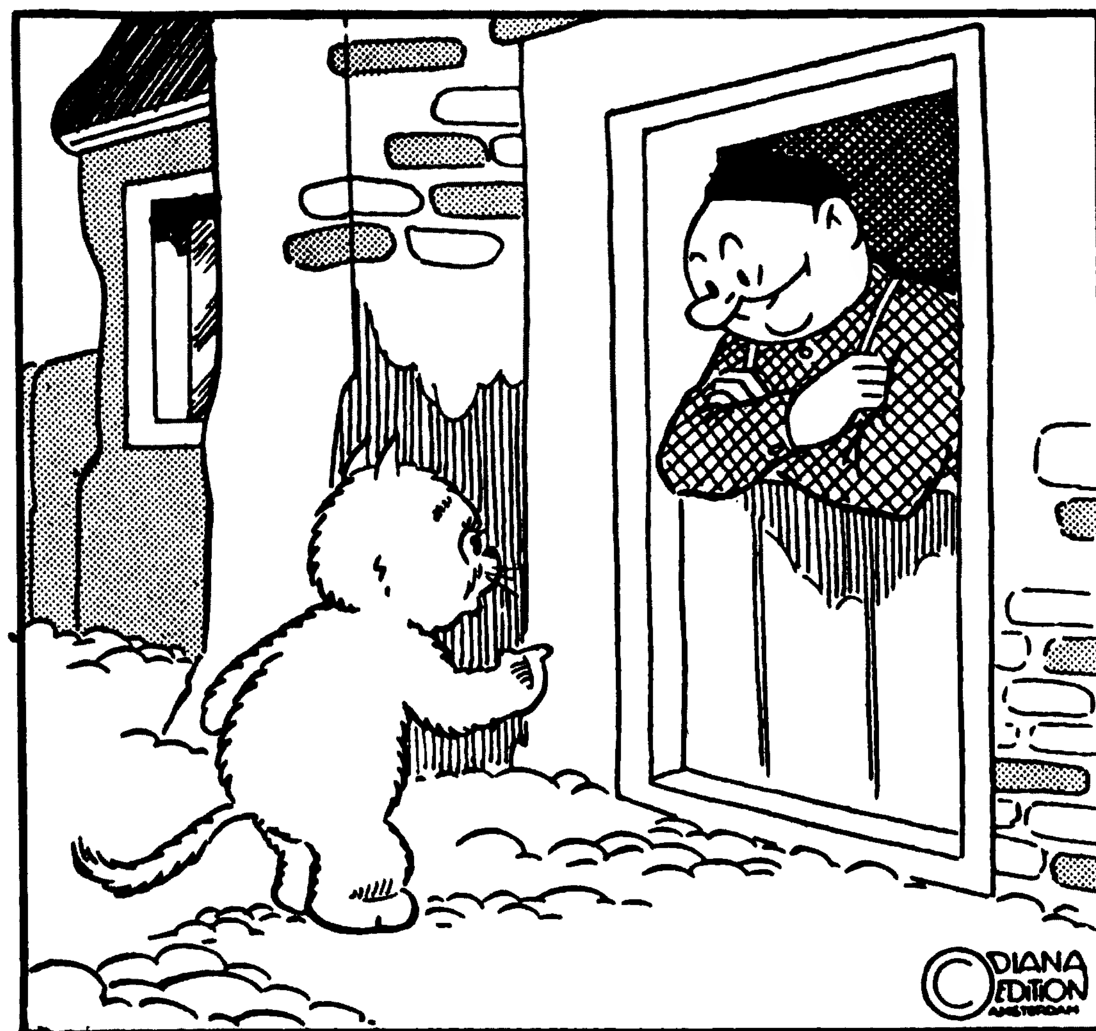
Toen hij de dwerg goed had vastgebonden liep Tom Poes waardig weg om de schatten van de Markies van Muizenis te gaan zoeken.
Hij hoefde niet lang rond te kijken, want niet ver van de plek, waar de dwerg zat, aan het eind van de grot, stonden en lagen vele zakken en kisten, die tot aan de rand met goudstukken gevuld waren. Tom Poes keek zijn ogen uit, zóveel was het!
„Hm!" dacht hij. „Hoe krijg ik dat hier vandaan? Dat kan ik nooit alleen dragen! Nee, hm, daar moet ik iets anders op verzinnen! Als ik nu ook eens . . . maar wacht 's! . . . dat kan ik toch! Ik ga zelf reuzen maken om voor mij het goud naar de markies te brengen!"

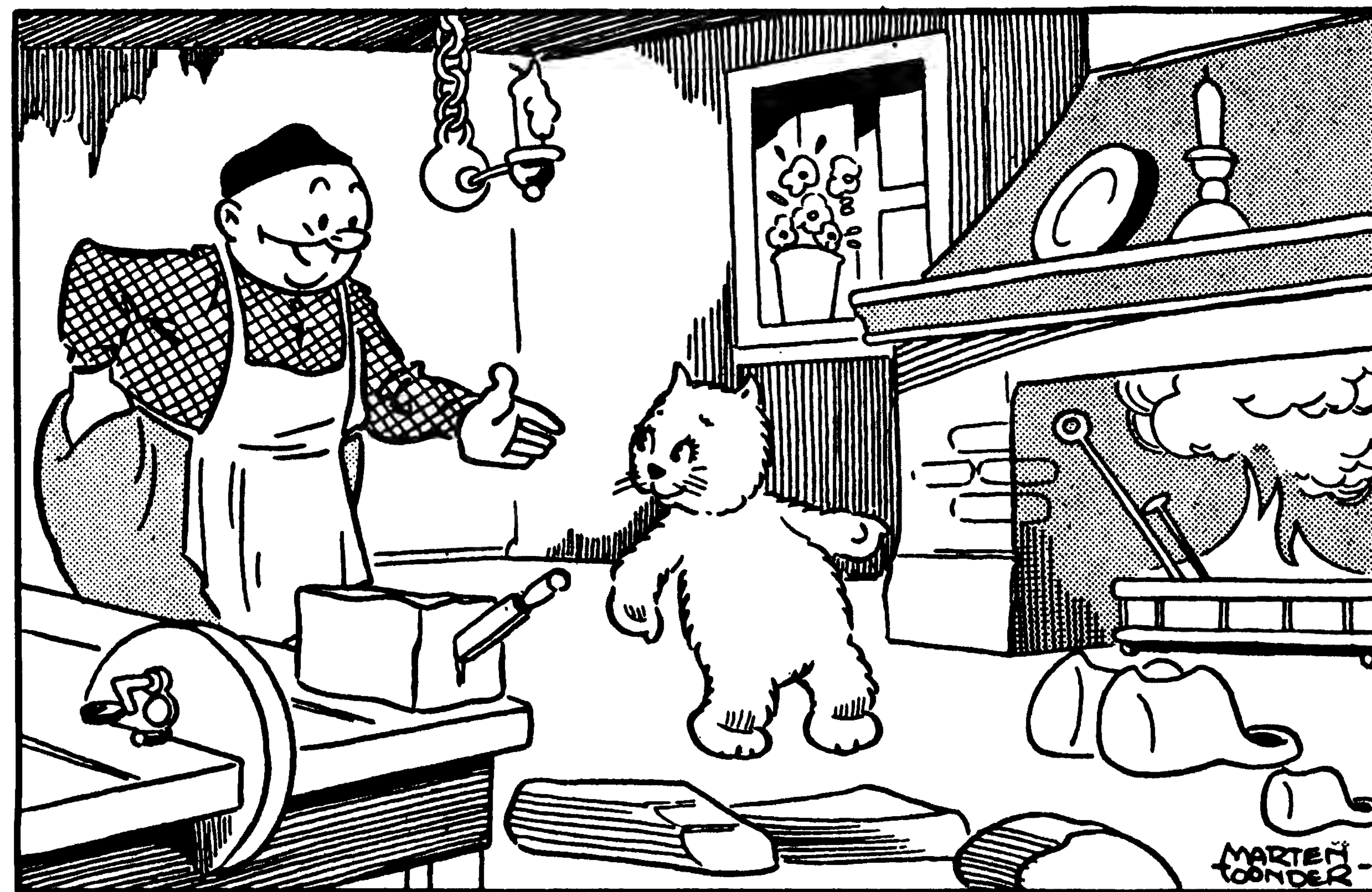

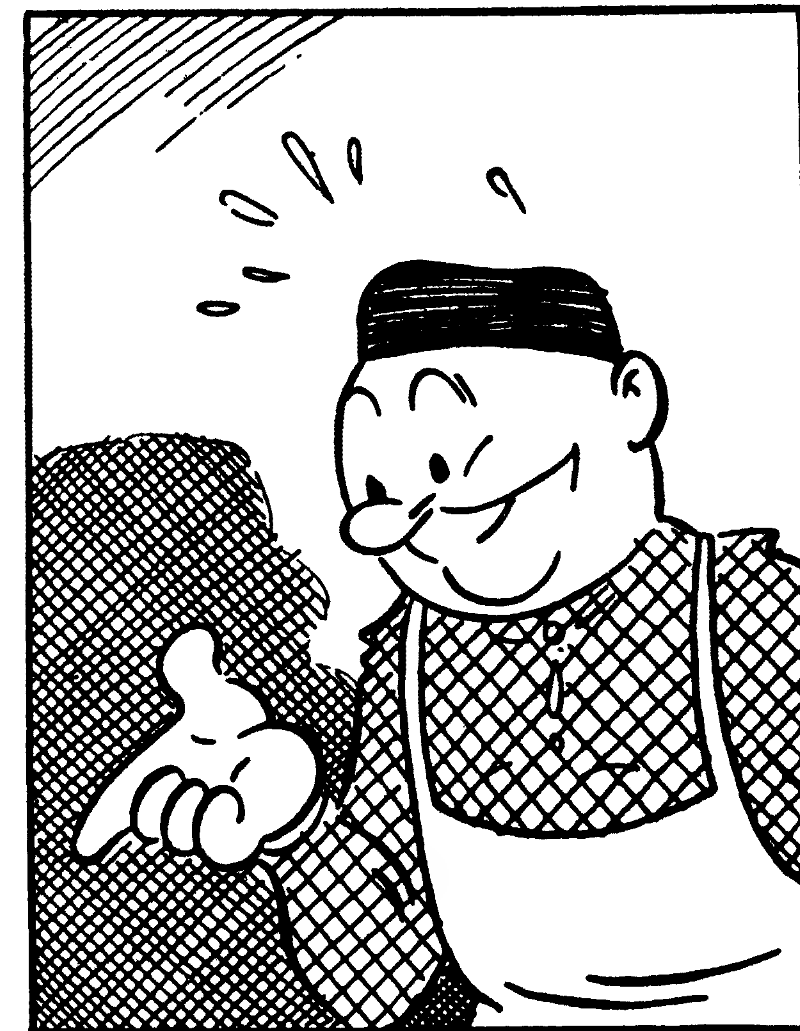

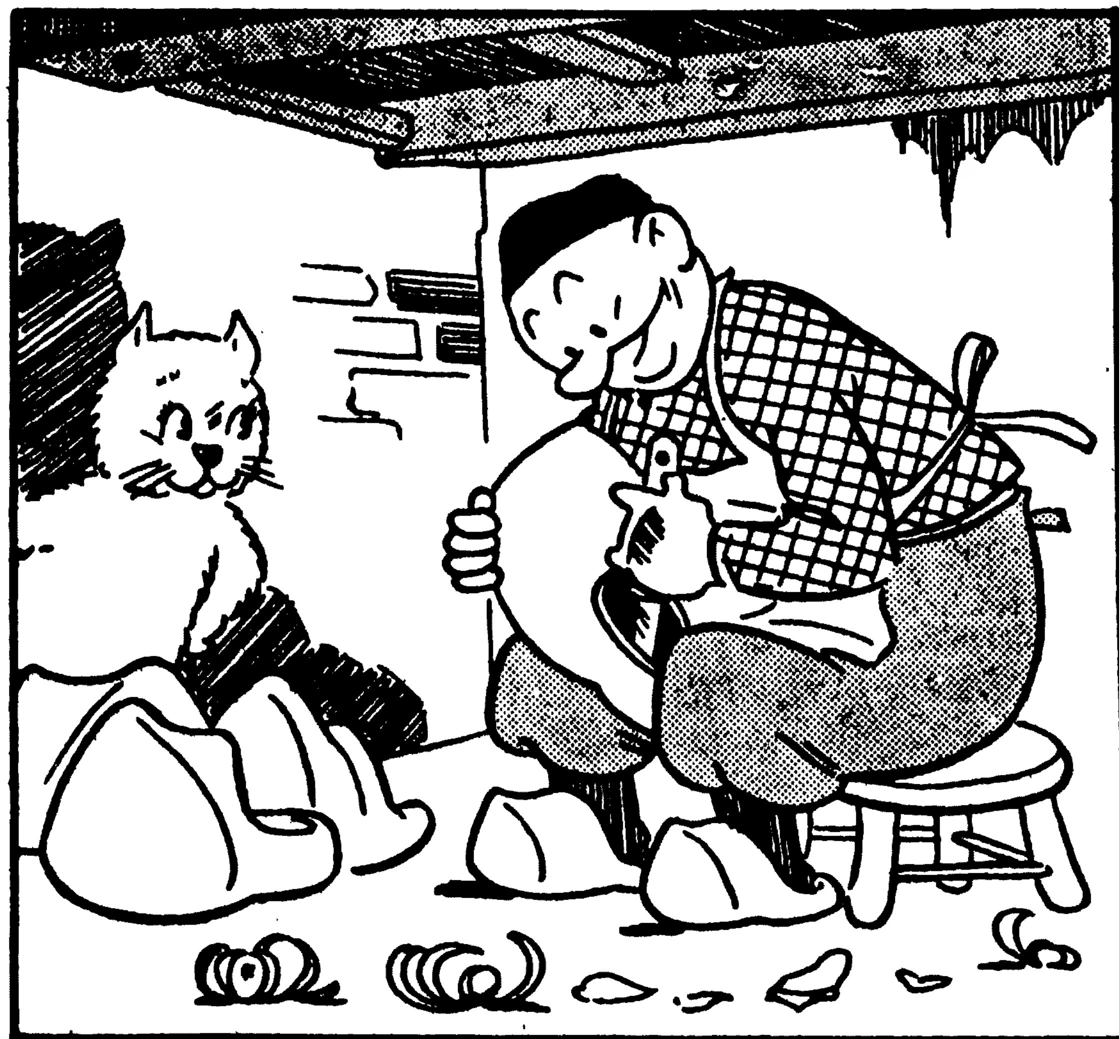
„Als ik reuzen wil maken, moet ik geen laarzen in de blauwe aarde planten!" zei Tom Poes tot zichzelf. „Het zijn slechte reuzen, die daaruit komen! Nee, ik moet iets anders verzinnen, iets waar aardige reuzen uit kunnen groeien! Wacht es. . . In het dorpje in het dal woont een klompenmaker. Dat is meer iets voor mij!" En meteen zette hij het op een lopen over de smalle bergpaden en langs de diepe afgronden, totdat hij in de verte het dorpje zag liggen.
Een van de eerste huizen in dat dorp was de werkplaats van de klompenmaker, dat kon je zien aan het uithangbord waar een grote klomp op was geschilderd. En de klompenmaker zelf hing over zijn onderdeur van de mooie ochtend te genieten. Het trof dus mooi, dat hij al op was.

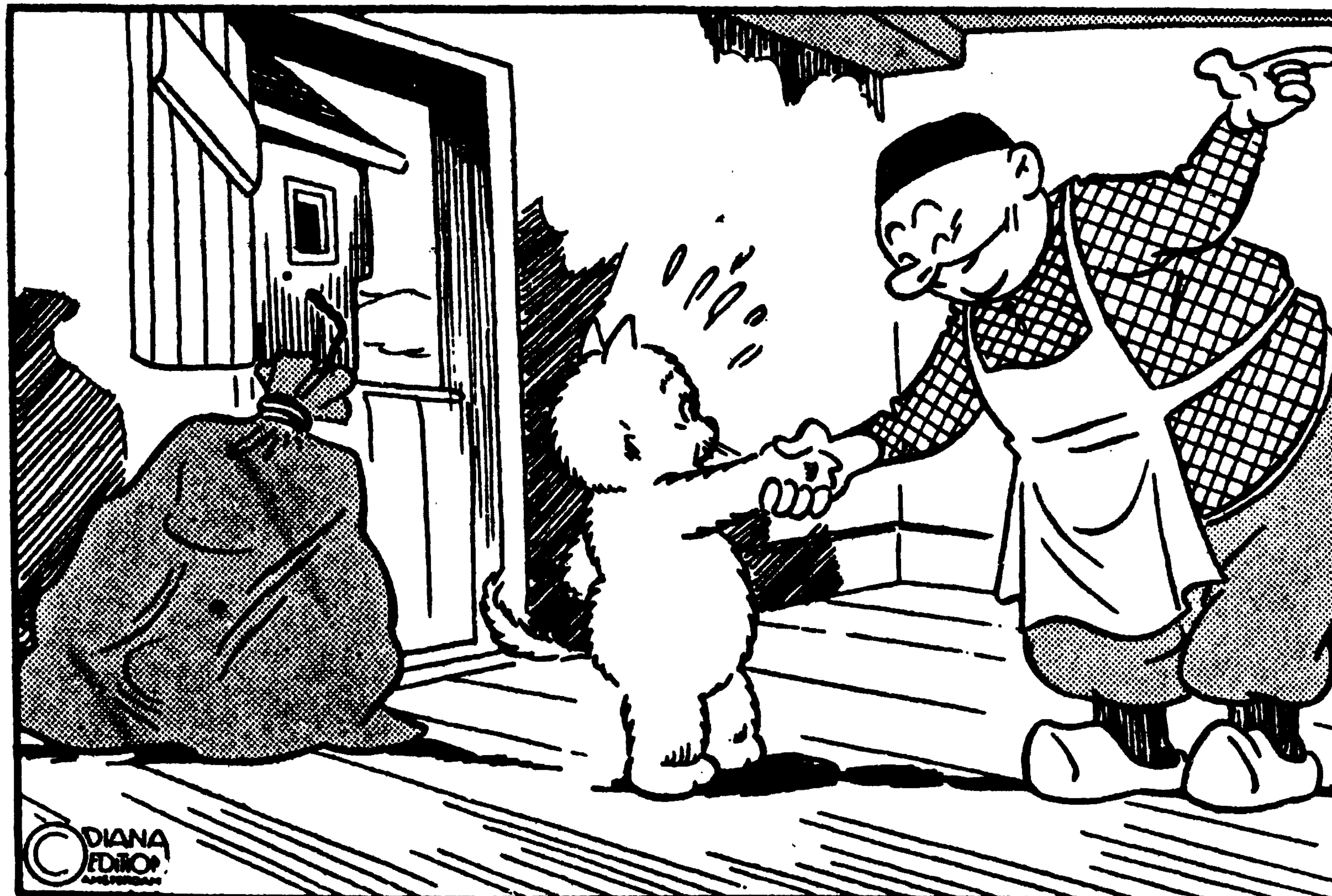

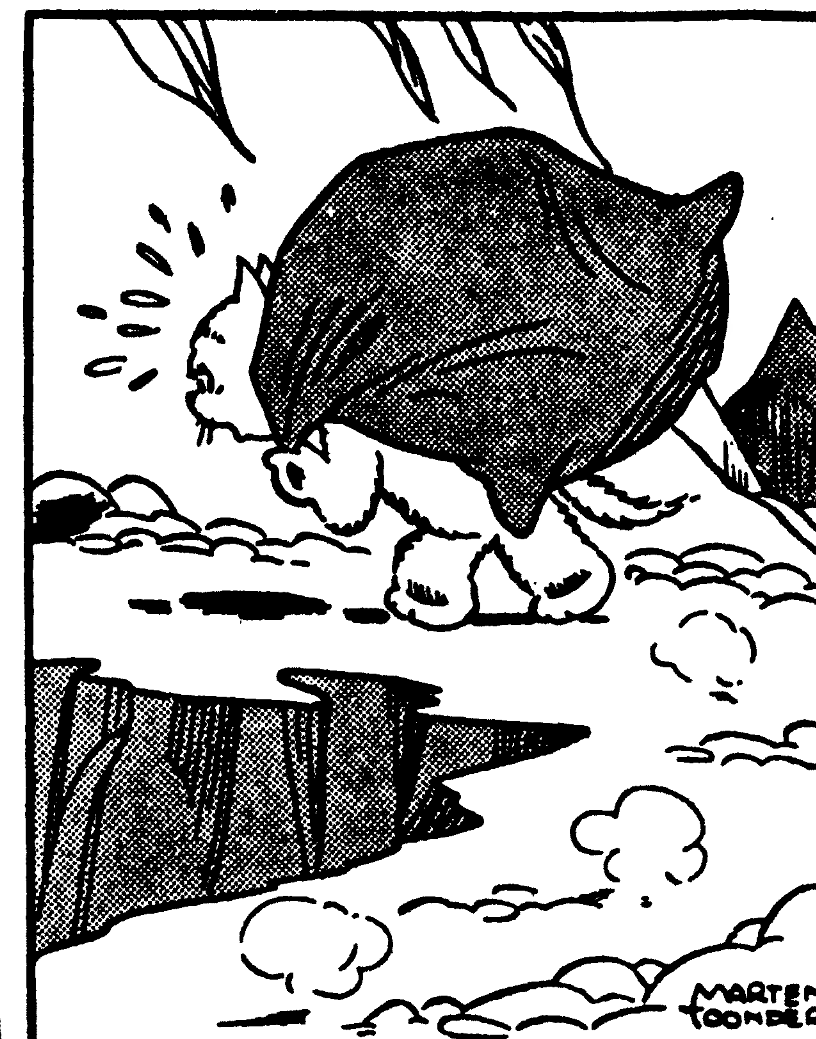

„Goeiemorgen!" zei Tom Poes. „Ik heb een grote bestelling voor U, waar veel haast bij is."
„Ook goeiemorgen!" zei de klompenmaker. „Dat treft, daar stond ik juist op te wachten! Komt U binnen!"
Tom Poes stapte achter hem aan naar de werkplaats en wees op een paar klompen, die daar stonden.
„Ik wil graag drie paar klompen van U hebben, die tweemaal zo groot zijn " zei hij. „Kunt U die maken?"
„Maar natuurlijk!" zei de klompenmaker. „Het is een vreemde maat, maar ik zal er direct aan beginnen. En U kunt er wel op wachten, als U wilt, dat vind ik gezellig. Zijn die klompen voor uzelf, als ik vragen mag?"
„Nee, nee, dat niet," zei Tom Poes vlug. „Ze zijn voor de Markies van Muizenis en die zal ze wel betalen ook!"
„De Markies?" vroeg de klompenmaker. „Dan komt het wel in orde, hoor! Maar ik wist niet, dat die zulke grote voeten had."

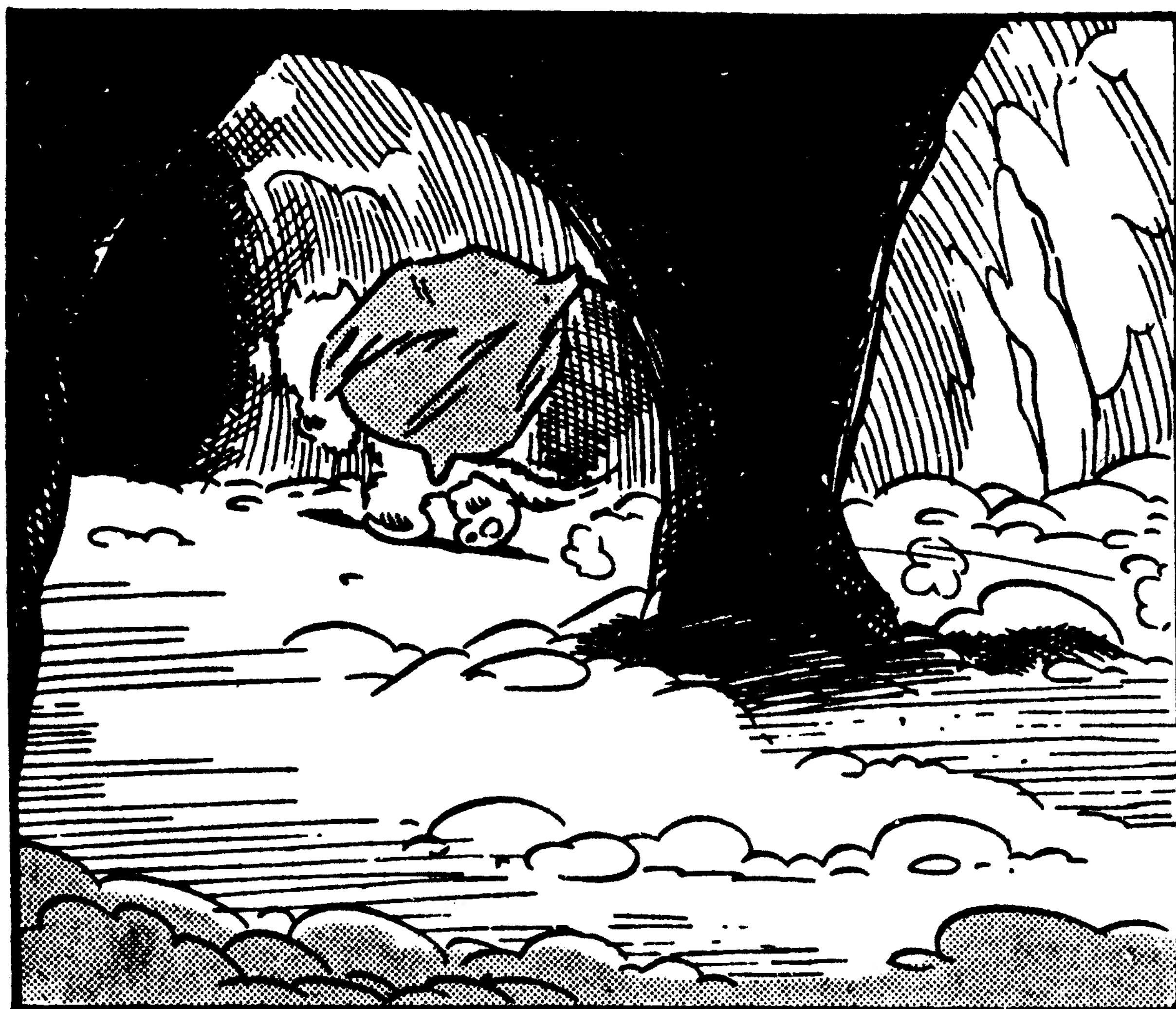
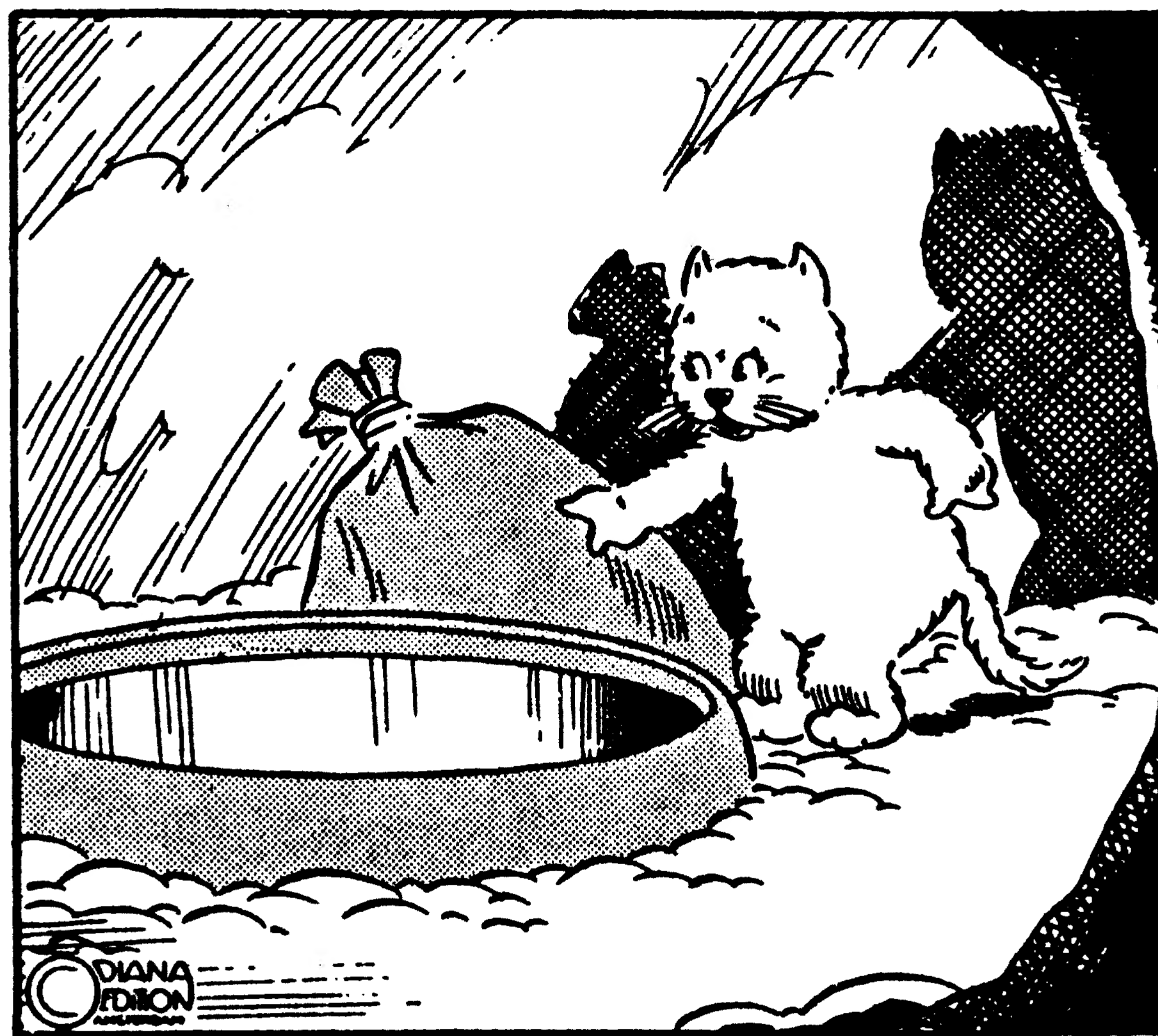

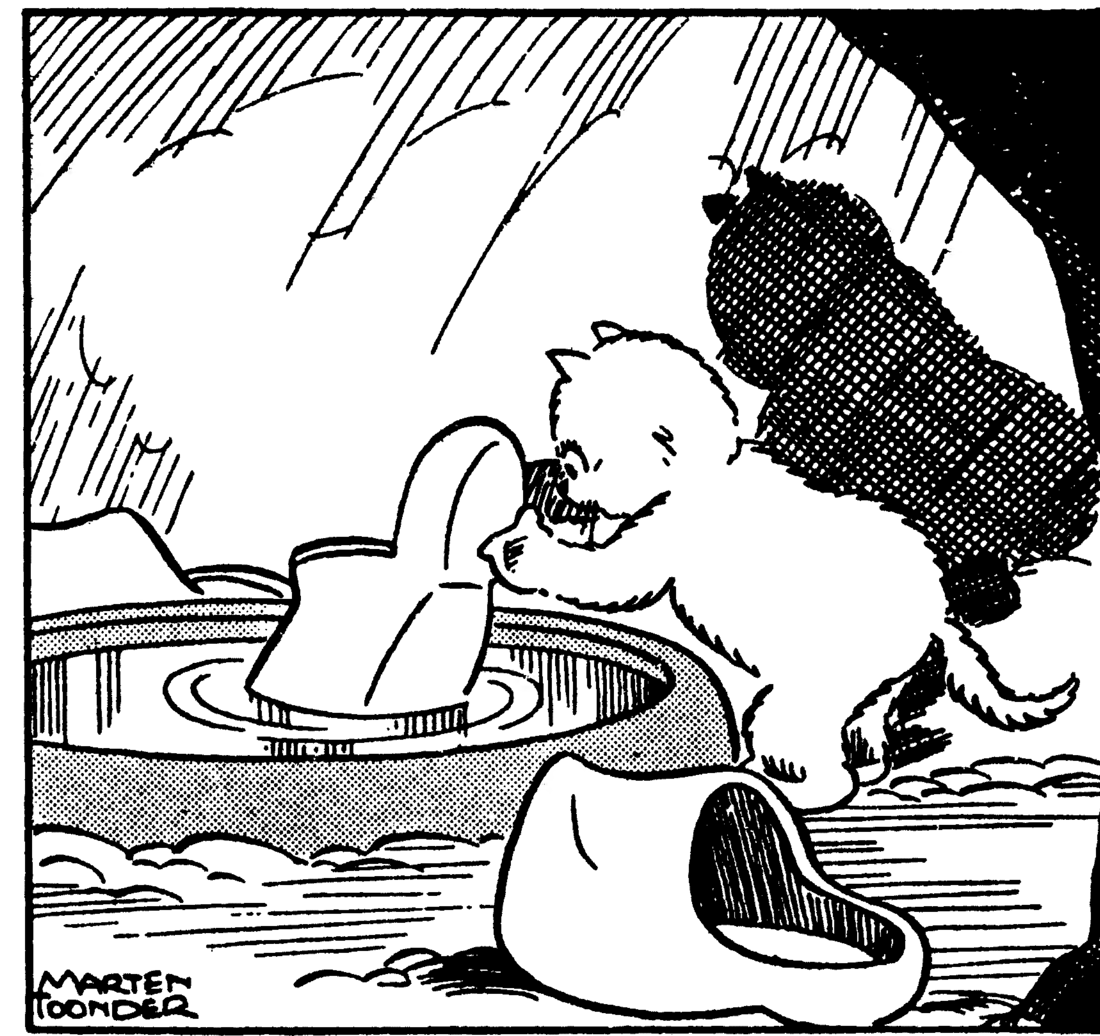

De klompenmaker zaagde en beitelde en schaafde en de houtkrullen vlogen hem om de oren.
„Het is mooi werk, dat klompen maken!" zei hij. „Eigenlijk moest iedereen altijd klompen dragen. Dat zou een goede tijd worden voor ons, klompenmakers!"
„Dat geloof ik," zei Tom Poes. „Maar ik blijf toch maar liever op mijn voetzolen lopen. Klompen zijn nogal hard, ziet U?"

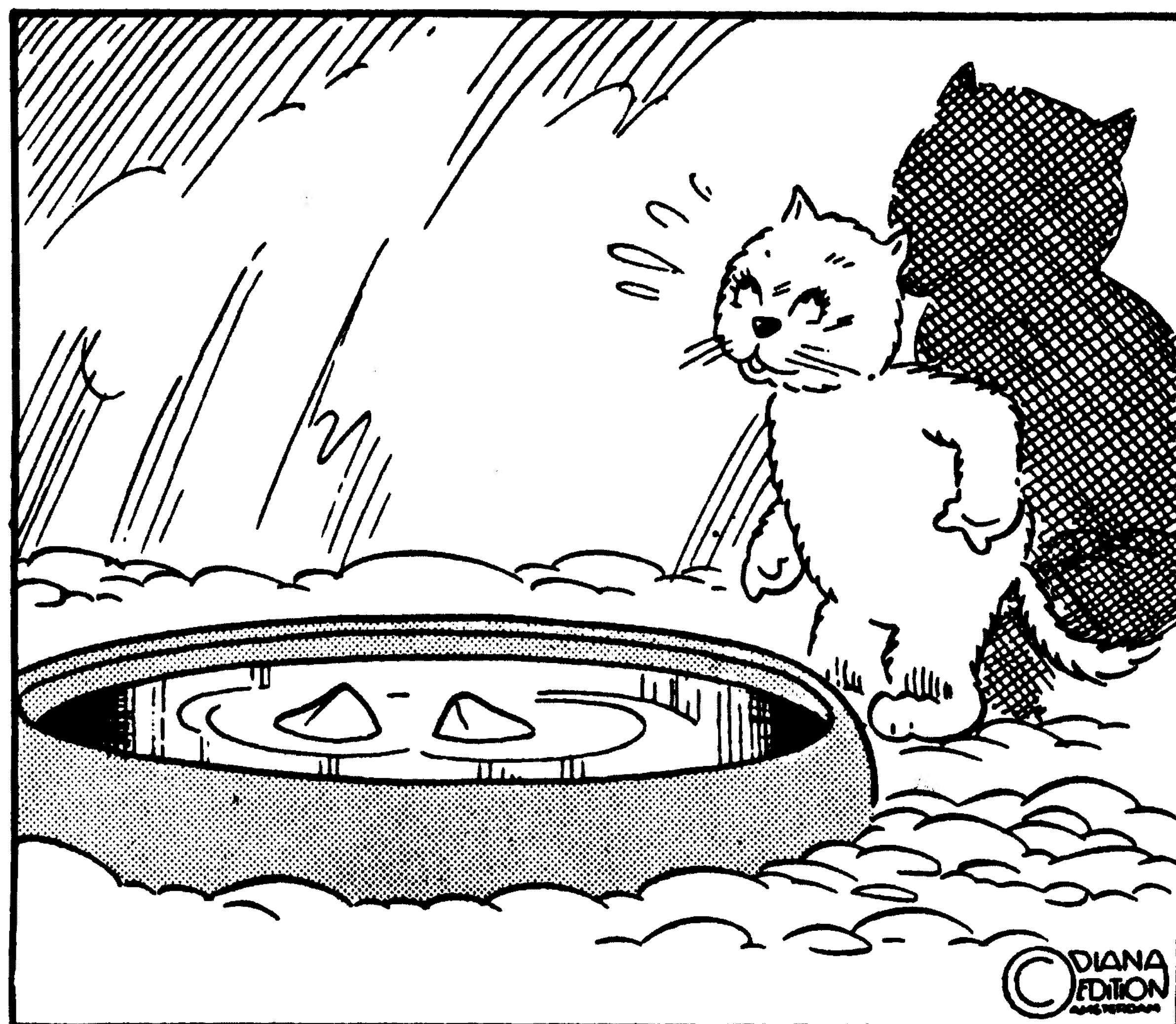
Zo praatten zij een beetje en het duurde niet lang of de drie paar klompen waren klaar. De klompenmaker stopte ze netjes in een zak.
„Dank U wel," zei Tom Poes. „Ik ben er erg blij mee en ik denk, dat de markies dat ook wel zal zijn."
Hij hees de zak op z'n rug en zo beklom hij weer de bergen, nu al voor de derde keer. Dat viel niet mee en het kostte hem menig zweetdruppeltje.

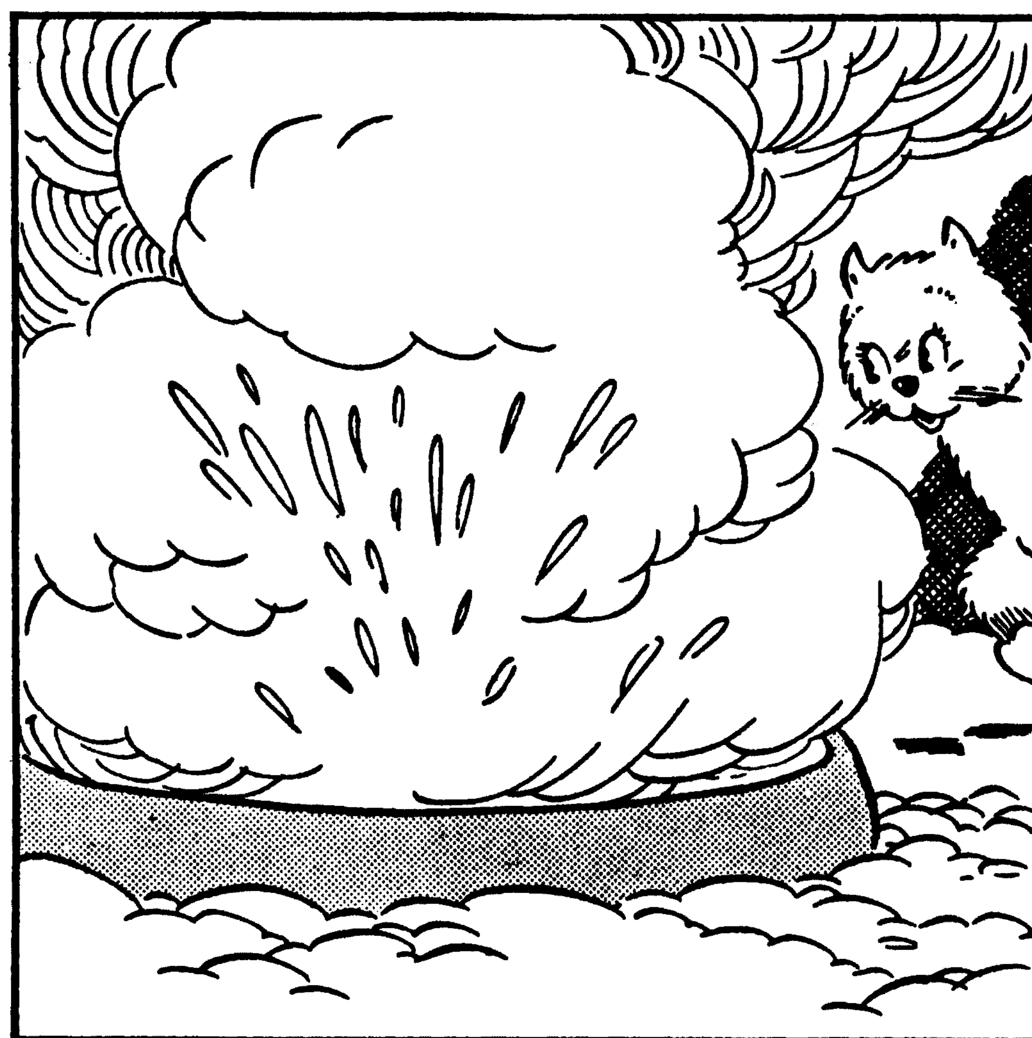

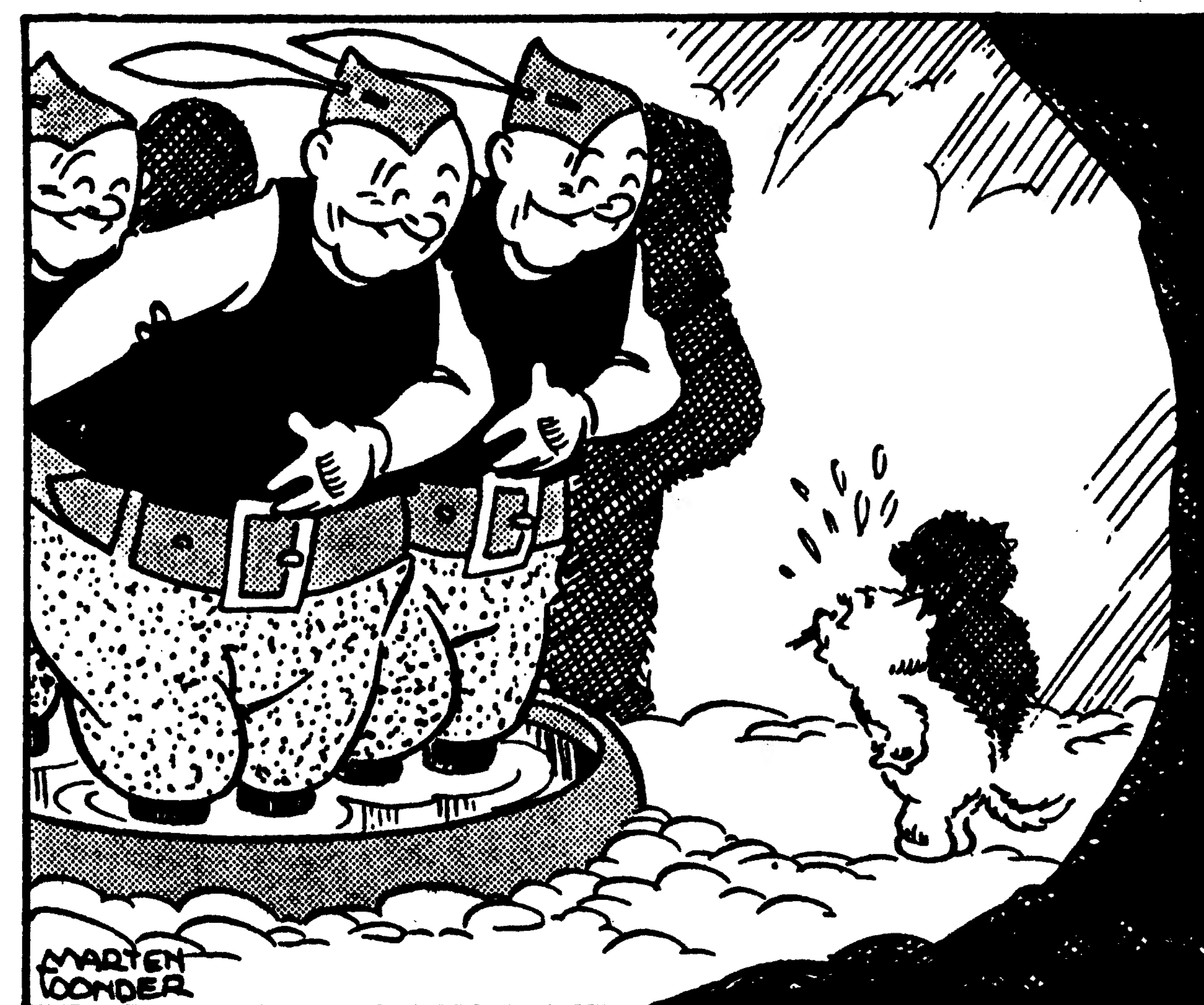

Moeizaam klom Tom Poes met de grote zak met klompen de berg op en kwam eindelijk, hijgend en blazend, weer in de spelonk van de dwerg aan. Hij liep regelrecht naar de kom met blauwe aarde, die daar nog steeds stond, en gooide zijn zware last op de grond.
„Zo," mompelde hij in zichzelf, „nu zullen we eens zien hoe het is om reuzen te maken!"

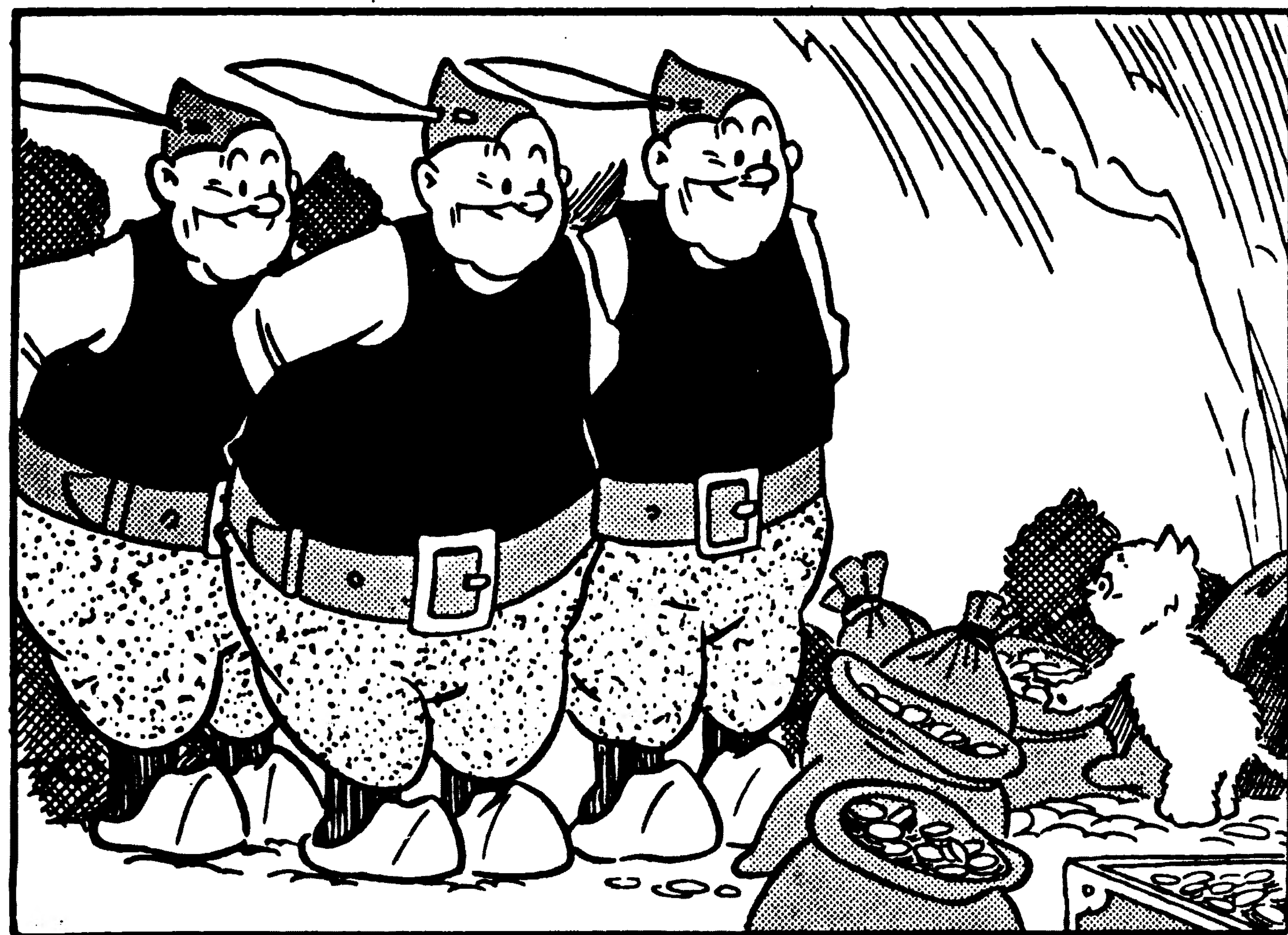
Hij haalde de klompen uit de zak en heel voorzichtig liet hij de eerste in de modder zakken.
„Stel je nu eens voor, dat er toch weer lelijke reuzen uitkomen!" dacht hij. „Het is eigenlijk wel een waagstuk, dat ik ga ondernemen!"
Ja, dat was het ook wel, want wie kon van te voren zeggen, wat er zou gebeuren?

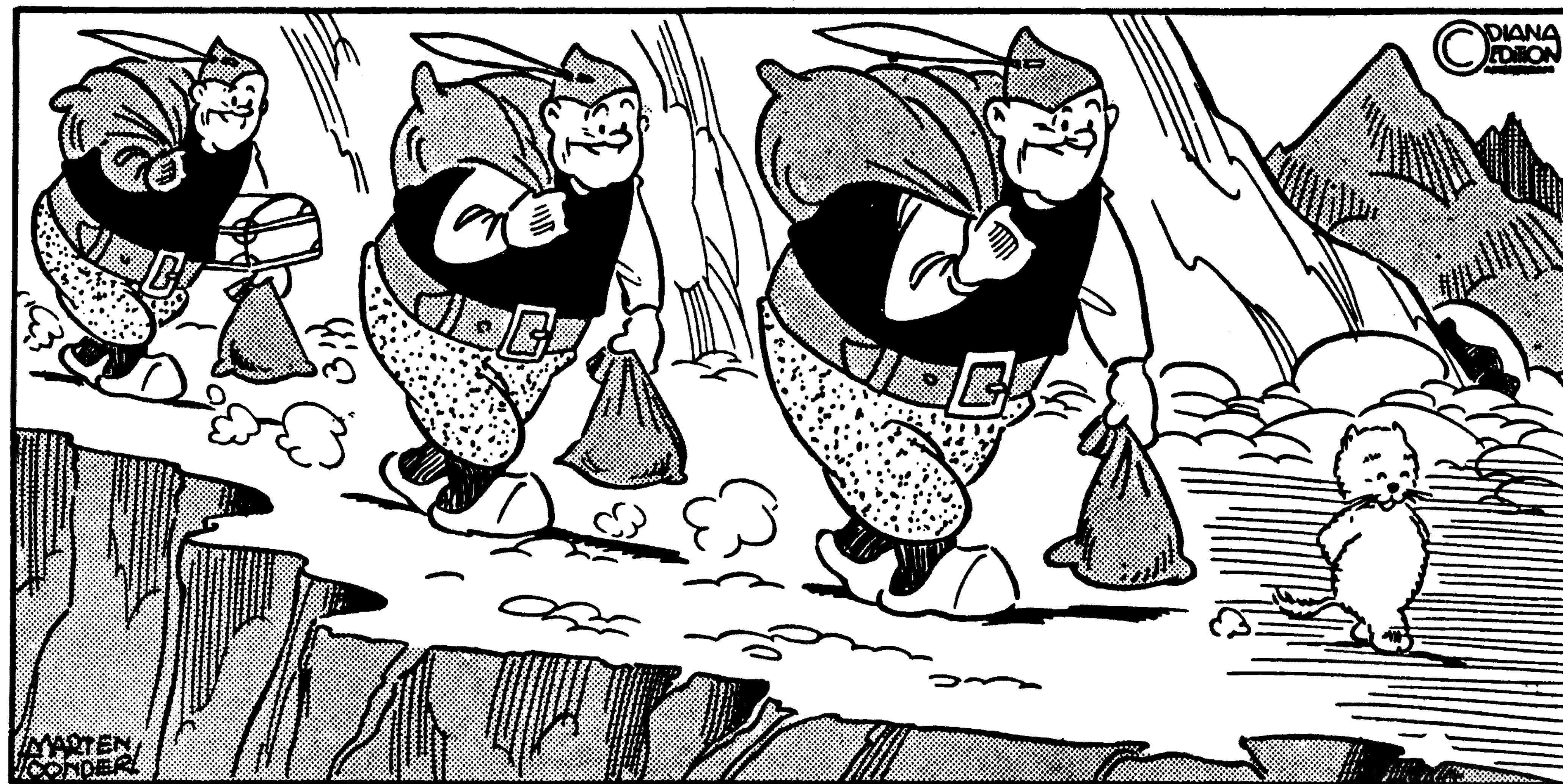

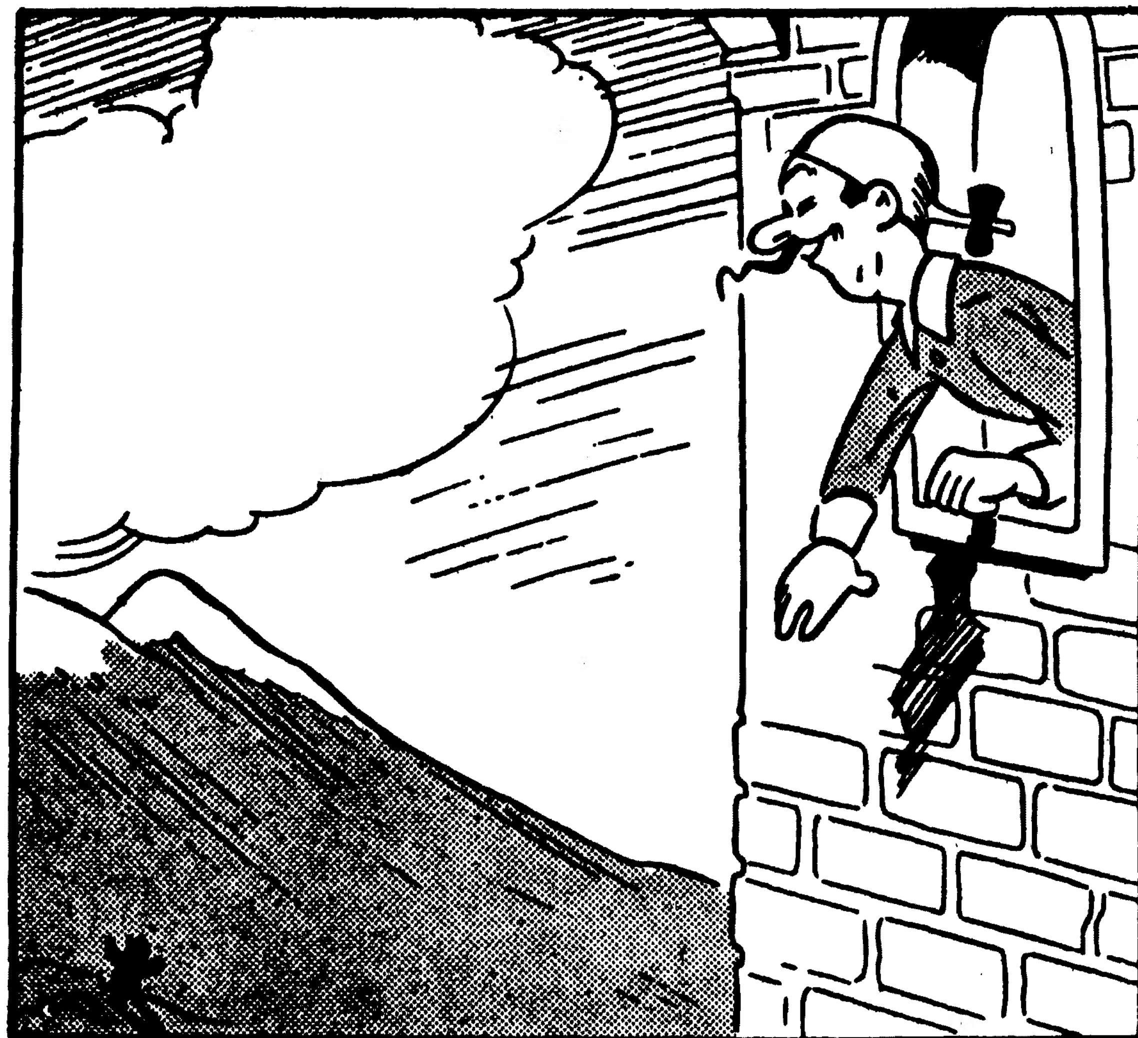
De kom scheen heel diep te zijn, want de grote klompen konden er gemakkelijk alle zes in.
„Het eerste gedeelte heb ik gedaan zoals het moest," dacht Tom Poes. „Nu moet ik nog zachtjes fluiten en dan kan het beginnen!"
Hij floot zacht en doordringend. Nu, wat er gebeurde kun je hierboven zien. De modder begon te sissen en te koken, er stegen dikke rookwolken uit op en toen stonden er ineens drie reuzen voor hem!
Maar het waren heel andere reuzen dan die uit de laarzen waren gekomen! Ze maakten een beleefde buiging en keken Tom Poes vriendelijk aan.
„Waarmee kunnen we U van dienst zijn?" vroeg de voorste reus.

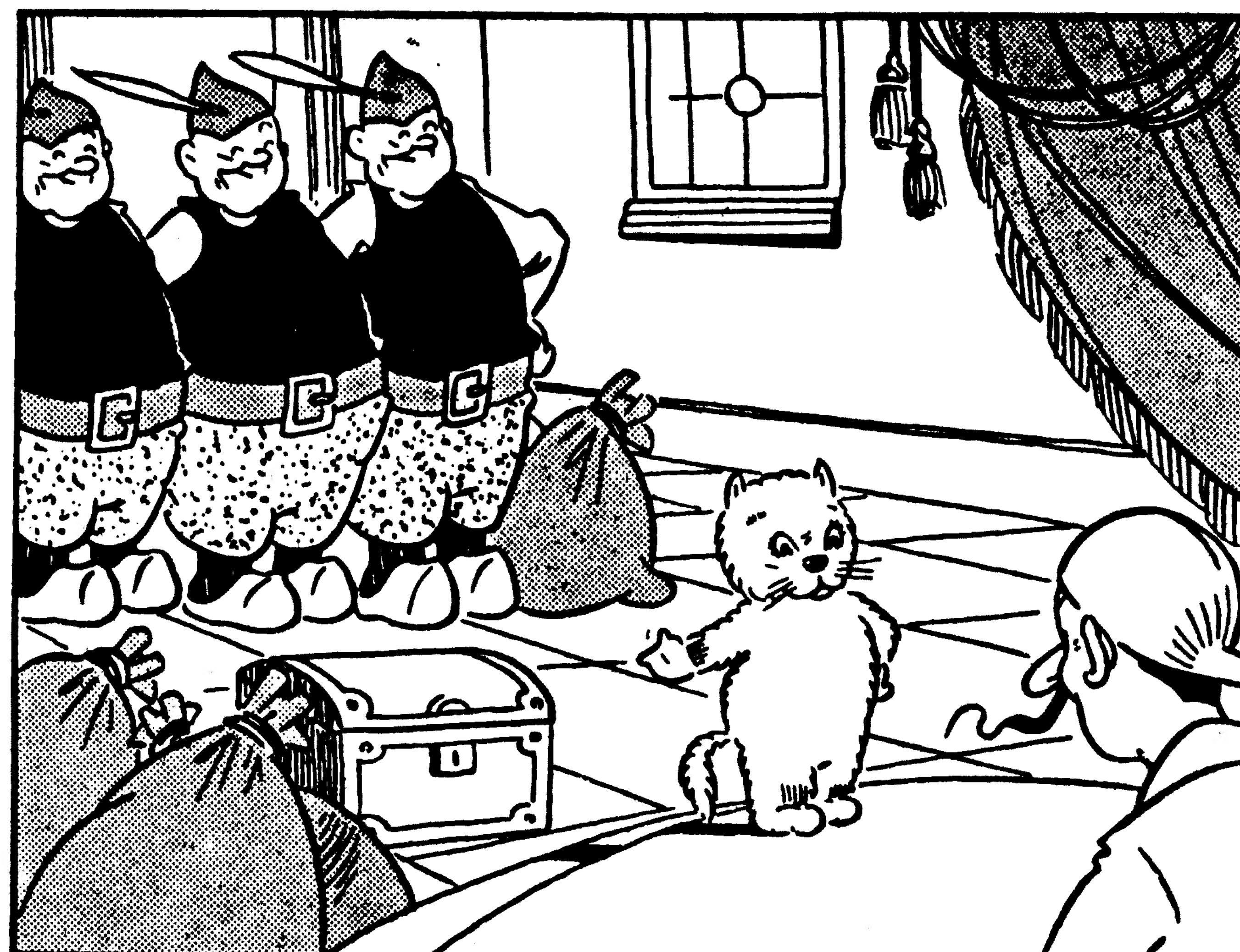

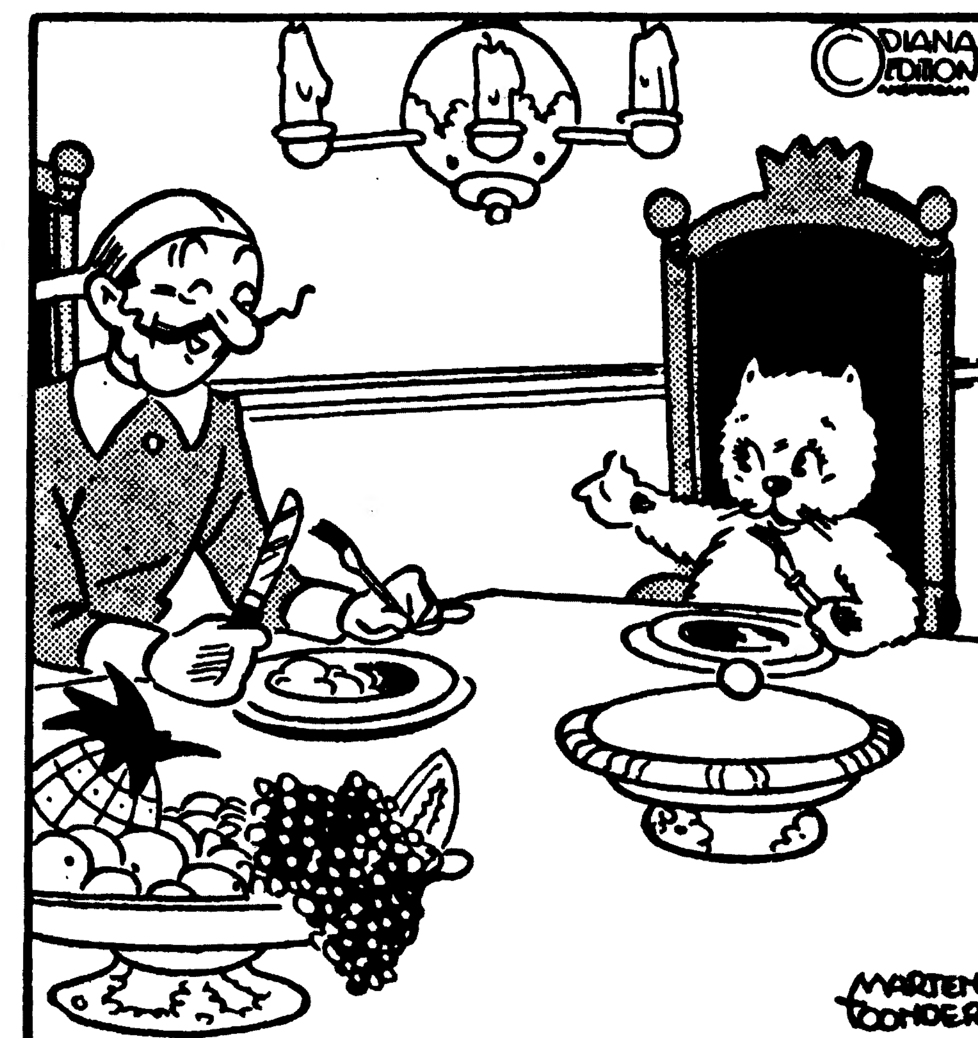

„Kijk eens," zei Tom Poes, op de zakken met goudstukken wijzend. „Die zakken moeten aan de Markies van Muizenis gebracht worden. Willen jullie dat voor me doen?"
„Heel graag," zei de achterste reus. „Maar waar woont die heer?"

„Ik zal jullie er persoonlijk heen brengen," zei Tom Poes. En zo gebeurde het. Tom Poes liep trots voor de reuzen uit in de richting van het kasteel en hij dacht bij zichzelf: „Wat zal de markies opkijken! En wat zal de kamerdienaar verbaasd zijn! Als hij me nu nog eens klein durft noemen!"

Toen de Markies van Muizenis die morgen uit het venster van zijn torenkamer keek zag hij opeens Tom Poes van achter een heuvelrug verschijnen.
Achter hem aan liepen de drie goede reuzen, zwaar bepakt en beladen met bezittingen.
„Wel, wel, hoe is het mogelijk?" zei de markies verbaasd en hij kneep zichzelf eens in zijn armen om te voelen of hij goed wakker was.
Nu, dat was hij, want even later leidde Tom Poes de drie reuzen binnen.

„Asjeblieft," zei Tom Poes. „Hier hebt U alles weer terug! En die drie reuzen zullen in het vervolg bij U blijven om Uw kasteel te bewaken."
Nu, de markies wist van blijdschap niet wat hij zeggen moest, en hij stotterde: „W-wil je b-b-ij me blijven eten, Tom Poes?"
Dat wilde Tom Poes natuurlijk wel, want hij had honger gekregen. En terwijl hij zich te goed deed aan de heerlijkste gerechten, vertelde hij zijn avonturen.
„Nu moet U alleen die dwerg nog laten halen," besloot hij, „want misschien gelukt het hem om zich los te maken en dan zijn we nog even ver." Dat deed de markies natuurlijk.